

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 1

TOZ GİBİ YILDIZLAR

VOMIZ

Isaac Asimov

Vakıf serisine yirmi bir yaşında, bu kitapların bilimkurgunun dönüm noktalarından biri olacağının farkına varmadan başladı. Efsanevi kariyeri boyunca, bilim kitaplarından Shakespeare'e ve tarih kitaplarına kadar çeşitli konularda 470'in üzerinde kitap yazdı. Yine de okurların favorileri Robot, İmparatorluk ve Vakıf adındaki bilimkurgu serileri oldu. The Science Fiction Writers of America tarafından bir *Bilimkurgu Üstadı* onuru bahşedilen Asimov, yaklaşık 50 yıl boyunca her yaştan okuru eğlendirip eğitti. Nisan 1992'de yetmiş iki yaşında vefat etti.

Toz Gibi Yıldızlar
Isaac Asimov

Orijinal Adı
The Stars, Like Dust

İthaki Yayınları - 1380
Asimov Kitaplığı - 4

Yayın Sorumlusu: Alican Saygı Ortanca
Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca
Yayıma Hazırlayan: Ömer Ezer
Düzeltili: Selis Yıldız Şen
Kapak Tasarım: Hamdi Akçay
Kapak İllüstrasyonu: Stephen Youll
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın
1. Baskı, Temmuz 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-828-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © M. İhsan Tatari, 2018
© İthaki, 2018
© Isaac Asimov, 1951, 1982

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Sertifika No: 40200

.....

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ 1
TOZ GİBİ YILDIZLAR

Çeviren
M. İhsan Tatari

1

MIRILDANAN YATAK ODASI

Yatak odası kendi kendine kibarca mırıldandı. Neredeyse duyma sınırlarının ötesinde kalan, düzensiz ve küçük bir sestir bu. Yine de son derece kesin ve bir o kadar da ölümcüldü.

Ama Biron Farrill'i uyandıran, derin ve sersemletici bir uykudan çıkaran şey bu değildi. Sehpadan gelen, aralıksız bizz-z-z sesine karşı koymak için başını huzursuzca, nafile yere sağa sola çevirdi.

Gözlerini açmadan bir elini sarsakça ileri uzattı ve bağlantıyı kuran düğmeye bastı.

“Alo,” diye mırıldandı.

Hoparlörden odayı derhâl dolduran bir ses yükseldi. Oldukça şiddetli ve gürültülüydü ancak Biron'ın sesi kısmaya mecali yoktu.

“Biron Farrill ile görüşebilir miyim?” dedi ses.

“Benim. Ne istiyorsunuz?” diye yanıtladı genç adam, uykulu bir sesle.

“Biron Farrill ile görüşebilir miyim?” diye tekrarladı ses, ivedilikle.

Biron'ın gözleri zifiri karanlıkta açıldı. Dilinin nahoş bir biçimde kurumuş olduğunu ve odada asılı kalan hafif bir kokuyu fark etti.

“Benim. Kimsiniz?” diye sordu.

Geceyi yaran gürültülü ses ona aldırış etmeden, anbean daha da gerginleşerek konuşmayı sürdürdü. “Kimse yok mu? Biron Farrill ile konuşmak istiyorum.”

Genç adam bir dirseğinin üstünde doğrulup vizifonunun durduğu yere baktı. Görüntü ünitesine dokunmasıyla birlikte cihazın üstündeki küçük ekran ışıkla doldu.

“Buradayım,” dedi. Sander Jonti’nin düzgün, hafif asimetrik simasını tanıdı. “Beni sabah ara Jonti.”

Cihazı tekrar kapatmaya yeltenmişti ki, “Alo. Alo. Kimse yok mu? Üniversite Koridoru, Oda 526’yla mı görüşüyorum? Alo?” dedi Jonti.

Biron ansızın karşı tarafa ses gönderen devrenin açık olduğunu gösteren ışığın yanmadığını fark etti. Alçak sesle küfredip düğmeye bastı. Ama ışık yanmadı. Derken Jonti pes etti, ekran karardı ve geriye yalnızca özelliksiz bir ışık saçan, küçük bir kare kaldı.

Biron cihazı kapattı, ardından kamburunu çıkardı ve yeniden yastığına gömülmeye çalıştı. Siniri bozulmuştu. Bir kere kimsenin gecenin bir köründe ona bağırmaya hakkı yoktu. Karyolasının başlığında hafifçe parlayan rakamlara hızlı bir bakış attı. Üçü çeyrek geçiyordu. Yatakhanenin ışıkları en az dört saat daha kapalı kalacaktı.

Ayrıca odası zifiri karanlıkken uyanmaktan da hiç hoşlanmazdı. Dört yıldır burada olmasına rağmen Dünyalıların takviyeli betondan yapılma, basık, kalın ve penceresiz binalar inşa etme âdetine bir türlü alışamamıştı. İlk nükleer bombaların güç alanları tarafından savuşturulamadığı zamanlardan kalma, binlerce yıllık bir gelenektir bu.

Ama bu geçmişte kalmıştı. Atom bombası savaşları Dünya’yı harap etmişti. Gezegenin büyük bir bölümü artık umutsuzca radyoaktif ve kullanışsız durumdaydı, geriye kaybedilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Yine de mimari yapılar hâlâ o zamanlardan kalma korkuları yansıtıyordu. O nedenle uyandığında kendini zifiri karanlıkta buluveriyordu Biron.

Bir kez daha dirseğinin üstünde doğruldu. Tuhaf bir şey vardı. Bekledi. Fark ettiği şey yatak odasının ölümcül mırıltısı değildi. Belki de daha zor fark edilen ve kesinlikle daha az ölümcül olan başka bir şeydi bu.

Varlığını son derece kanıksadığı hafif hava akımının, odada devamlı bir yenilenme olduğunu gösteren o emarenin yerinde yeller estiğini fark etti. Yutkunmaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Durumu fark ettiği sırada içerdeki hava giderek daha boğucu bir hâle geldi. Havalandırma sistemi durmuştu ve Biron endişelenmesini gerektirecek gerçek bir sebebe sahipti artık. Sorunu bildirmek için vizifonunu bile kullanamıyordu.

Emin olmak için tekrar denedi. Ekrandan kare şeklinde, süt beyazı bir ışık taşı ve yatağın üstüne zayıf, sedefsi bir parıltı vurdu. Sinyal geliyordu ama yollanamıyordu. Eh, önemi yoktu. Sabah oluncaya kadar bir şey yapamazdı.

Esneyip karanlıkta el yordamıyla terliklerini arandı ve avuçlarını gözlerine bastırıp ovuşturdu. Havalandırma yoktu demek, ha? Bu durum az önce duyduğu o tuhaf kokunun varlığını açıklıyordu. Kaşlarını çatıp iki-üç kez etrafı kokladı. İşe yaramadı; tanıdık bir rayihaydı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Tuvalete gidip otomatikman ışık düğmesine uzandı, gerçi bir bardak su doldurmak için önünü görmeye ihtiyacı yoktu. Ancak ışıklar yanmadı. Boşu boşuna birkaç kez daha denedi. Çalışan hiçbir şey yok muydu burada? Omuzlarını silkti, karanlıkta suyunu içti ve kendini daha iyi hissetti. Tekrar esneyip yatak odasına döndü ve odanın bütün ışıklarını yakan tuşu denedi. Hiçbir şey olmadı.

Biron yatağa oturup iri ellerini kaslı bacaklarına koydu ve durumu değerlendirdi. Normalde böyle bir olay hizmet personeliyle korkunç bir tartışma yaşamanıza neden olurdu. Hiç kimse bir üniversite yatakhanesinde otellere denk bir hizmet görmeyi beklemezdi elbette ama Uzay aşkına, talep edebileceğiniz bazı minimum standartlar vardı. Gerçi şu anda bunun

hayati bir önemi yoktu. Mezuniyet töreni yaklaşıyordu ve Biron okulu bitirmişti. Üç gün içerisinde Dünya Üniversite-si'ndeki odasına son kez veda edecekti. Hatta Dünya'ya da.

Gerçi, sorunu belirli herhangi bir yorumda bulunmadan da rapor edebilirdi elbette. Dışarı çıkıp koridordaki telefonu kullanırdı. Ona şarjlı bir lamba getirebilir, hatta bir vantilatör bile ayarlayabilirdi belki; böylece psikosomatik öksürük krizleri geçirmeden uyuyabilirdi. Yapmazlarsa da Uzak'a kadar yolları vardı! Alt tarafı iki gecesi kalmıştı sonuçta.

Vizifonun kullanışsız ışığının altında şortlarından birini buldu, onun üstüne de bir kazak geçirdi ve bu kadarının işini göreceğini düşündü. Terliklerini değiştirmede. Bu beton yığınının ne kadar kalın ve ses geçirmez olduğu düşünülürse dikenli botlar giyip koridorda atlaya zıplaya gitse bile başkalarını uyandırması mümkün değildi ama yine de ayakkabılarını giymeye gerek görmüyordu.

Odanın çıkışına doğru yürüyüp kapı kolunu aşağı bastırdı. Kol sorunsuzca alçaldı ve mekanizmanın serbest kaldığını gösteren o tıkırtı duyuldu. Ama kapı açılmadı. Kasları boğum boğum olsa da hiçbir şey değişmedi.

Geri çekildi. Bu iş giderek saçma bir hâl almaya başlıyordu. Yoksa genel bir elektrik arızası mı söz konusuydu? Ama olamazdı, saat hâlâ çalışıyordu. Ayrıca vizifonu da hâlâ gelen aramalara açıktı.

Bir dakika! Bu çocukların işi olsa gerekti. Dengesiz doğaları sağ olsun, daha önce de birkaç kez bu tür aptalca şakalara imza atmışlardı. Çocukça şeylerdi elbette ama Biron'ın da arada sırada onlara ayak uydurmuşluğu yok değildi hani. Arkadaşlarından birinin gün içerisinde odasına gizlice sızıp her şeyi ayarlaması hiç zor olmazdı mesela. Ama hayır, Biron yatmadan önce hem vantilatör hem de ışıklar çalışıyordu.

Pekâlâ, o zaman geceleyin yapmış olmalıydı. Koridor eski, modası geçmiş bir yapıydı. Işıkları ve havalandırma devresini

bozabilmek için dâhi bir mühendis olmanıza gerek yoktu. Ya da kapıyı sıkıştırmak için. Şimdi de sabaha dek bekleyecekler ve dışarı çıkamadığını keşfeden eski dostları Biron'ın neler yapacağını seyredeceklerdi. Muhtemelen öğlene doğru onu serbest bırakır ve katıla katıla gülerlerdi.

“Ha, ha,” dedi Biron karamsarca, alçak sesle. Madem durum bundan ibaretti öyle olsundu. Ama yapabileceği bir şeyler, akıntıyı tersine çevirmenin bir yolu olmalıydı.

Arkasını döndüğü sırada ayak parmaklarına bir şeye çarptı ve metalik bir ses çıkararak zemin boyunca kaydı. Biron vizifonun loş ışığında hareket hâlindeki o şeyin gölgesini zar zor seçebildi. Yatağın altına uzanıp el yordamıyla aranmaya başladı, onu bulduğunda da çıkarıp ışığa yaklaştırdı. (Arkadaşları o kadar da zeki değildi. Sadece gönderici devreyi sökmek yerine vizifonu tamamen devredışı bırakmaları gerekirdi.)

Elindeki şeyin tepesinde küçük bir delik bulunan, ufak bir silindir olduğunu fark etti. Onu burnuna yaklaştırıp kokladı. Odadaki kokunun kaynağı şimdi anlaşılmıştı. Hipnit'ti bu. Tabii ya, devrelerle uğraşırken Biron'ın uyanmasına engel olmak için kullanmış olmalılardı bunu.

Biron artık olayların nasıl geliştiğini zihninde adım adım canlandırabiliyordu. Kapısını zorlayarak açmışlardı; işin en basit ama aynı zamanda en tehlikeli kısmı buydu çünkü onu uyandırabilirlerdi. O nedenle kapı işini sabahtan halletmiş ve kapalı gibi görünmesine rağmen açık kalmasını sağlamış olabilirlerdi. Biron bunu test etmemişti. Her neyse, bir kez açıldıktan sonra odanın içine bir kutu Hipnit atmak ve kapıyı yeniden kapatmak kolaydı. Anestetik madde yavaş yavaş havaya sızmış ve genç adamı bayıltmak için gereken on binde birlik yoğunlaşmıştı. Sonra da içeri girmişlerdi, maskeli olarak elbette. Uzay aşkına! Islak bir mendil, Hipnit'i on beş dakika kadar uzak tutmak için yeterliydi; işlerini görmeleri için gereken tüm zaman da zaten bundan ibaretti.

Bu durum havalandırma sisteminin neden çalışmadığını da açıklıyordu. Hipnit'in çabucak dağılmaması için onu devredışı bırakmış olmalıydılar. Hatta ilk önce onu kapatmış olsalar gerektili. Vizifonu yardım isteyememesi için bozmuş, kapıyı dışarı çıkamaması için sıkıştırmış, ışıkları da panikleme için devredışı bırakmışlardı. Akıllı çocuklar!

Biron burnundan alaycı bir homurtu çıkardı. Bu yapılara öfkelenmek neredeyse imkânsızdı. Ne de olsa en niha-yetinde sadece bir şakaydı. Tam şu anda kapıyı kırıp her şeyi sona erdirmeyi çok isterdi. Vücudundaki antrenmanlı kaslar bu düşünce karşısında gerildi ancak bu hiçbir işe yaramazdı. Kapılar atom bombalarına dayanıklı olacak şekilde üretilmişti. *Kahrolasica* gelenek!

Yine de dışarı çıkabilmesinin bir yolu olmalıydı. Bu yaptıklarının arkadaşlarının yanına kâr kalmasına izin veremezdi. Evvela ışığa ihtiyacı vardı; gerçek bir ışığa, vizifonun sabit ve yetersiz parıltısına değil. Bu sorunu kolayca halledebilirdi; elbise dolabında şarj edilebilir bir el feneri vardı.

Dolabın kapağını açan mekanizmayı kurcaladığı sırada bir an için arkadaşlarının onu da bozup bozmadığını merak etti. Ama kapak doğal bir hareketle açıldı ve yana kayarak duvardaki oyuğuna girdi. Biron kendi kendine kafa salladı. Mantıklıydı. Dolabı kurcalamak için özel bir nedenleri yoktu, yeterli zamanları da...

Derken, tam da feneri eline alıp arkasını döndüğü sırada bütün teorisi korkunç bir şekilde yerle bir oldu. Tüm vücudu kaskatı kesildi, bağırsakları düğümlendi, nefesini tuttu ve kulak kesildi.

Uyandığı andan beri ilk defa yatak odasının mırıltısını duymuştu. İçinde barındırdığı sessiz, düzensiz, kıkırtılı sohbeti işitti ve sesin doğasını hemen tanıdı.

Tanınamaması imkânsızdı. Çünkü bu ses "Dünya'nın ölüm tıkırtısıydı." Bin yıl önce icat edilen bir ses.

Kesin konuşmak gerekirse bu bir radyasyon dedektörünün sesiydi. Kendisine doğru gelen yüklü partikülleri ve gama dalgalarını ölçüyor, elektronik dalgalarının yumuşak tıkırtıları alçak bir mırıltıya dönüşüyordu. Bir sayacın sesiydi bu ve ölçebileceği tek şeyi ölçüyordu... ölümü!

Biron parmak uçlarının üstünde, yavaşça geri çekildi ve altı adım uzaklaştıktan sonra el fenerinin beyaz ışığını dolabının içinde gezdirdi. Sayaç orada, uzak köşedeydi ancak onu görmek tek başına hiçbir şey ifade etmiyordu.

Cihaz, okula başladığı ilk günlerden beri orada duruyordu. Dış Gezegenler'den gelen çoğu birinci sınıf öğrencisi Dünya'da geçirdikleri ilk hafta sırasında bir radyasyon dedektörü satın alırdı. O zamanlar gezegenin radyoaktif durumunun son derece farkında oluyor ve kendinizi koruma ihtiyacı duyuyordunuz. İkinci sınıfa geçenler genellikle cihazlarını yeni gelen öğrencilere satardı ama Biron kendisininkini hiçbir zaman elden çıkarmamıştı ve şimdi bunun için minnettardı.

Uyurken kol saatini bıraktığı çalışma masasına doğru seğirtti. Oradaydı. Fenerin ışığını saatin üstüne tutarken eli hafifçe titredi. Kayışları neredeyse akışkanlık derecesinde pürüzsüz bir beyazlığa sahip, esnek plastikten yapılmaydı. Ve beyazdı. Saati kendisinden uzaklaştırıp ona başka bir açıdan bakmayı denerdi.

Kayış, birinci sınıf öğrencilerinin satın aldığı bir başka şeydi. Yoğun radyasyon karşısında maviye dönüşüyordu ve mavi rengin Dünya'daki anlamı ölümdü. Kaybolduğunuz veya dikkatsizlik ettiğiniz takdirde kendinizi radyasyonlu topraklarda bulmanız işten bile değildi. Hükümet buna benzer pek çok bölgeyi elinden geldiğince tel örgülerle çevirmişti ve hiç kimse şehrin birkaç kilometre ötesinde başlayan devasa ölüm alanlarına yaklaşmıyordu elbette. Yine de kayış bir tür sigorta vazifesi görüyordu.

Hafifçe maviye çaldığı takdirde bile soluğu hemen hastanede almalıydınız. Bunun tartışılacak bir yanı yoktu. Kayışın içerdiği bileşen, radyasyona karşı tamı tamına sizin kadar duyarlıydı ve uygun bir fotoelektrik cihazının yardımıyla maviliğin yoğunluğunu ölçmek, dolayısıyla da durumun ciddiyetini hızlıca tespit etmek mümkündü.

Parlak kraliyet mavisi son noktaydı. Ne kayış bir daha eski hâline geri dönebilirdi ne de siz. Ne bir tedavi ne bir şans ne de umut vardı. Bir gün ila bir hafta boyunca öylece beklerdiniz, hastaneyse naşınızı yakmak için gereken hazırlıkları ayarlamak dışında bir şey yapamazdı.

Ama en azından Biron'ın elinde tuttuğu saat hâlâ beyazdı ve bunu görmek kafasının içindeki gürültülü yaygarayı bir nebze azalttı.

Radyasyon seviyesi çok yüksek değildi demek ki. Bu da şakanın bir başka parçası mıydı acaba? Biron bunu kafasında şöyle bir tarttı ve öyle olmadığına karar verdi. Hiç kimse birine böyle bir şaka yapmazdı. En azından yasa dışı radyoaktif madde bulundurmanın idam suçu sayıldığı bir yer olan Dünya'da... Burada bu tür meseleleri çok ciddiye alıyorlardı. Mecburdular. Böylece hiç kimse çok geçerli bir nedeni olmadıkça böyle bir şeye kalkışamazdı.

Bu düşünceyi dikkatli ve açık bir biçimde kafasında tartıp onunla cesurca yüzleşti. Birini öldürme arzusu da *çok geçerli* sebep sayılabilirdi pekâlâ. İyi ama neden? Kimsenin bunun için bir nedeni yoktu ki. Yirmi üç yıllık hayatında hiç ciddi anlamda bir düşmanı olmamıştı. En azından *bu kadar* ciddi. Cinayete sebebiyet verecek kadar ciddi.

Bir eliyle kısa kesilmiş saçlarını kavradı. Çok saçma bir düşünce silsilesiydi bu fakat aklına başka bir şey gelmiyordu. Dikkatli adımlarla yeniden dolaba yaklaştı. Orada radyasyon yayan bir şey olmalıydı; dört saat önce orada olmayan bir şey. Aradığını neredeyse anında gördü.

Her kenarı yaklaşık on beş santim uzunluğundaki küçük bir kutuydu bu. Biron onun ne olduğunu hemen anladı ve alt dudağı hafifçe titredi. Daha önce onlardan birini hiç görmemiş ama haklarında bir şeyler işitmişti. Dedektörü alıp dolaptan çıkardı. Küçük mırıltı iyice alçaldı, hatta neredeyse kesildi. Cihazın radyasyon ölçen ince, mika kısmını yeniden kutuya doğrulttuğundaysa tekrar başladı. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Bu bir radyasyon bombasıydı.

Şu anda yaydığı radyasyon ölümcül değildi; sadece bir füy-yeden ibaretti. Kutunun içinde bir yerlerde minik bir atomik yığın vardı. Kısa ömürlü yapay izotoplar onu yavaşça ısıtıyor, uygun partiküllerin içine işlemesini sağlıyorlardı. Sıcaklık ve yoğunluk eşiğine varıldığında da yığın tepkimeye giriyordu. Oluşan sıcaklık kutunun metal yüzeyini eğip bükse de genellikle bir patlama yaşanmıyor ancak bombanın büyüklüğüne bağlı olarak iki metre ila on kilometrelik bir alandaki tüm canlıları katleden, muazzam derecede ölümcül bir radyasyon dalgası yayılıyordu.

Bombanın o eşiğe ne zaman varacağını kestirmenin bir yolu yoktu. Saatler sonra da olabilirdi, bir dakika da. Biron orada çaresizce dikilmeye devam etti. Fener, nemli ellerinden gevşekçe sarkıyordu. Yarım saat önce, vizifonu tarafından uyandırılmadan evvel huzur içerisindeydi. Şimdiyse ölmek üzere olduğunu farkındaydı.

Ölmek istemiyordu ama odasında kısılı kalmıştı ve saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Odanın konumunu tam olarak biliyordu. Koridorun sonunda yer alıyordu, dolayısıyla sadece bir tane komşusu vardı. Bir de üstündeki ve altındaki odalar elbette. Üsttekine ulaşamazdı. Kendisinininkiyle aynı katta bulunan oda, banyosuyla bitişikti ve o duvarın arkasında da komşusunun banyosu bulunuyordu. Oradan sesini duyurabileceğinden emin değildi. Bu da geriye sadece alttaki odayı bırakıyordu.

Odada misafirleri ağırlamak için kullanılan birkaç tane katlanan sandalye vardı. İçlerinden birini aldı. Onu yere vurduğunda tokat sesine benzer, kof bir gürültü çıktı. Bunun üzerine sandalyeyi yanlamasına çevirdi ve ses daha sert, daha kuvvetli bir hâl aldı.

Her darbenin ardından durup bekliyor, alt katta uyuyan kişiyi uyandırıp uyandıramadığını ve bir şikayette bulunmasını sağlayacak kadar sinir edip edemediğini merak ediyordu.

Ansızın zayıf bir ses işitti ve parçalarına ayrılmaya başlayan sandalyeyi başının üstüne kaldırdığı sırada duraksadı. Ses yine geldi, zayıf bir bağrışa benziyordu. Kapının olduğu taraftan geliyordu. Sandalyeyi yere atıp o da bağırıyordu. Bir kulağını kapının duvarla bittiği yere sertçe yasladı ancak aralarındaki aralık yok denecek kadar azdı ve ses burada daha bile zayıftı.

Ama birinin kendisine seslendiğini duyabiliyordu.

“Farrill! Farrill!” diye bağırıyordu. Ve bir şeyler daha. “Orada mısın?” diyordu belki de, ya da, “İyi misin?”

“Kapıyı açın!” diye haykırdı Biron. Üç-dört kez daha bağırıyordu. Sabırsızlıktan her yanını ateş basmış, terlemeye başlamıştı. Bomba tam şu anda tepkimeye giriyor olabilirdi.

Kendisini işittiklerini düşündü. En azından boğuk bir bağırış duyuldu. “Dikkat et. Bir şey bir şey tabancası.” Ne kastettiklerini anladı ve kapıdan çabucak uzaklaştı.

Bir çift keskin, çatırtılı ses duyuldu ve genç adam âdeta odanın havasına işleyen titreşimleri hissetti. Ardından bir yarıma sesi geldi ve kapı savrularak içeri doğru açıldı. Koridordan odaya ışık saçıldı.

Biron kollarını sallayarak ileri atıldı. “İçeri girmeyin,” diye bağırıyordu. “Dünya aşkına, içeri girmeyin. Burada bir radyasyon bombası var.”

Karşısında iki adam vardı. Biri Jonti’ydi, diğeryse bina sorumlusu Esbak. Yarı çıplaktı. “Bir radyasyon bombası mı?” dedi kekeleyerek.

Ama Jonti sadece, “Ne büyüklükte?” diye sormakla yetindi. Lazer tabancası hâlâ elindeydi ve gecenin bu saatinde bile giydiği takım elbisesiyle tezat oluşturunuyordu.

Biron yalnızca elleriyle tarif etmeyi başarabildi.

“Pekâlâ,” dedi Jonti. Bina sorumlusuna doğru dönerken oldukça soğukkanlı görünüyordu. “Bu bölümdeki odaları boşaltsanız iyi olacak. Ayrıca eğer üniversite bölgesinin herhangi bir yerinde kurşun kaplı şeritler varsa buraya getirip koridoru kapatın ve sabaha kadar hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeyin.”

Biron’a döndü. “Bomba muhtemelen üç metreye beş metrelik bir etki alanına sahip. Buraya nasıl gelmiş ki?”

“Bilmiyorum,” dedi delikanlı, elinin tersiyle alnında biriken terleri silerek. “Kusura bakmayın ama bir yerlere oturmam lazım.” Bileğine bir bakış attı ve kol saatinin hâlâ odada olduğunu hatırladı. Geri dönüp onu almak için çılgınca bir dürtüye kapıldı.

Koridorda bir hareketlilik başladı. Öğrenciler alelacele odalarından çıkartılıyordu.

“Benimle gel,” dedi Jonti. “Bence de otursan iyi olur.”

“Odama neden geldin?” dedi Biron. “Minnettar olmadığımı falan sanma ama anlarsın ya.”

“Seni aradım. Vizifonuna cevap vermedin. Seni görmem gerekiyordu.”

“Görmen mi gerekiyordu?” Düzensiz soluklarını kontrol etmeye çalışarak, dikkatle konuşuyordu. “Neden?”

“Hayatının tehlikede olduğunu söylemek için.”

Biron alaycı bir kahkaha attı. “Onu fark ettim.”

“Bu sadece ilk teşebbüstü. Tekrar deneyecekler.”

“Kim?”

“Burada olmaz Farrill,” dedi Jonti. “Bu konuşmayı özel bir yerde yapmamız lazım. Sen artık mimli bir adamsın ve seninle konuşarak kendimi de tehlikeye atmış olabilirim.”

2

UZAYDAKİ AĞ

Öğrenci salonu bomboş ve bir o kadar da karanlıktı. Zaten sabahın dört buçuğunda başka türlü olması da nadiren beklenirdi. Buna rağmen kapıyı açan Jonti bir anlığına tereddüt etti ve içeriye kulak kabarttı.

“Hayır,” dedi, “ışıkları açma. Konuşmak için ışığa ihtiyacımız yok.”

“Bu gece yeterince karanlıkta kaldım,” diye mırıldandı Biron.

“Kapıyı aralık bırakırız.”

Biron’ın tartışacak mecali yoktu. En yakınındaki sandalyeye çöktü ve kapıdan sızan dikdörtgen şeklindeki ışığın daralarak ince bir çizgiye dönüşmesini izledi. Derken yaşadığı olayın ilk şokunu atlatıp titremeye başladı.

Jonti kapıyı sabitledi ve küçük subay değneğini yerdeki ışık demetine yerleştirdi. “Gözlerini ondan ayırma. Eğer koridordan biri geçer ve kapı hareket ederse bunu anlamamızı sağlayacak.”

“Lütfen yapma, komplo teorileri kuracak havamda değilim. Eğer senin için de sakıncası yoksa bana anlatmak istediğin şeyi duymak istiyorum. Hayatımı kurtardın, biliyorum

ve muhtemelen yarın bunun için minnettar olacağım. Ama şu anda tek istediğim biraz içki ve uzun bir istirahat.”

“Ne hissettiğini tahmin edebiliyorum,” dedi Jonti, “şu sıralar çekiyor olabileceğin istirahatın kısa bir süreliğine engellendi. Ben de bu süreyi biraz daha uzatmak niyetindeyim. Babanı tanıdığını biliyor musun?”

Çok ani bir soruydu bu ve Biron’ın kaşlarının yukarı kalkmasına neden oldu; fakat odanın karanlığında kaybolan bir hareketti bu. “Tanıştığınızdan hiç bahsetmedi.”

“Bahsetseydi şaşırırdım zaten. Beni burada kullandığım isimle tanımıyor. Bu arada, son zamanlarda ondan hiç haber aldın mı?”

“Neden soruyorsun?”

“Çünkü büyük bir tehlike altında.”

“Ne?”

Jonti’nin eli karanlıkta delikanlının kolunu buldu ve onu sıkıca kavradı. “Lütfen! Sesini yükseltme.” Biron o anda odaya girdiklerinden beri fısıldayarak konuştuklarını fark etti.

“Daha açık konuşacağım,” diye devam etti Jonti. “Baban gözaltına alındı. Bunun önemini anlıyor musun?”

“Hayır, kesinlikle anlamıyorum. Babamı kim gözaltına aldı ve ne demeye çalışıyorsun? Neden beni rahatsız ediyorsun?” Genç adamın şakakları zonklamaya başlamıştı. Maruz kaldığı Hipnit’in ve ölümden kıl payıyla kurtulmuş olmanın yarattığı etki, kendisine çok yakın oturan ve bu yüzden fısıltıları kulağa tıpkı birer bağırış gibi gelen bu soğukkanlı züppeye kaçamak cevaplar vermesini imkânsız kılıyordu.

“Babanın ne işle uğraştığına dair az çok bir fikrin vardır herhalde?” diye fısıldadı adam.

“Eğer babamı tanıyorsan onun Widemos Kâhyası olduğunu da biliyorsun demektir. İşi bu.”

“Eh, hayatımı senin için riske attığımı saymazsak bana güvenmek için bir nedenin yok. Ama bana anlatabileceğin her

şeyi hâlihazırda biliyorum zaten. Örneğin, babanın Tyrannlılara karşı komplo kurduğundan haberim var.”

“Bunu reddediyorum,” dedi Biron, gergince. “Bu gece benim için yaptıkların sana babam hakkında böyle konuşma hakkı vermez.”

“Aptalca davranıyorsun genç adam. Ve vaktimi boşa harcıyorsun. Kaçamak cevaplar vermek için artık çok geç olduğunu görmüyor musun? Açık konuşacağım. Babanı Tyrannlılar gözaltına aldı. Şimdiye dek ölmüş bile olabilir.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Biron, yarı yarıya doğrularak.

“Bunu bilebilecek bir konumdayım.”

“Kes artık şunu Jonti. Esrarengiz şeylere kafa yoracak durumda değilim ve yapmaya çalıştığın şey hiç hoşuma—”

“Ne yapmaya çalışıyormuşum peki?” dedi Jonti, sesindeki soğukkanlılığı bir parça kaybederek. “Sana bunları anlatarak ne kazanmayı amaçlıyor olabilirim? Birilerinin seni öldürmeye kalkışacağını sahip olduğum bilgiler sayesinde fark edemediğimi sana hatırlatabilir miyim? Hani senin şu anda reddettiğin bilgiler... Neler olduğunu bir düşün Farrill.”

“Baştan başla ve düzgün anlat,” dedi Biron. “Seni dinliyorum”.

“Pekâlâ. Her ne kadar kendimi bir Vegalı olarak tanıtsam da beni Nebula Krallıkları’ndan gelen bir hemşerin olarak gördüğünü tahmin ediyorum.”

“Aksanına bakarak öyle olabileceğini tahmin etmiştim. Bana önemli bir şeymiş gibi gelmemişti.”

“Ama önemli dostum. Buraya geldim çünkü tıpkı baban gibi ben de Tyrannlılardan hoşlanmıyorum. Elli yıldır halkımıza eziyet ediyorlar. Oldukça uzun bir süre bu.”

“Siyasetçi değilim ben.”

Jonti’nin sesi bir kez daha asabi bir tona büründü. “Hadi ama, başına bela açmaya çalışan bir Tyrann casusu falan değilim ben. Doğruyu söylüyorum. Bir yıl önce beni yakaladılar,

tıpkı şu anda babanı da yakaladıkları gibi. Ama kaçmayı başardım ve geri dönmeye hazır oluncaya dek güvenle saklanabileceğimi düşündüğüm için Dünya'ya geldim. Şimdilik benimle ilgili bilmen gereken tek şey bu.”

“Bu kadarı isteyebileceğimden bile fazla.” Biron sesindeki antipatiyi gizleyemiyordu. Jonti'nin davranışlarındaki her şeyi bilmişlik sinirine dokunuyordu.

“Biliyorum. Ama sana en azından bu kadarını anlatmam gerekiyor çünkü babanla bu sayede tanıştım. Baban benimle çalışırdı, ya da daha doğrusu ben onunla. Beni tanıyordu fakat Nephelos gezegenindeki en soylu kişi olmanın kendisine bahsettiği resmi konum aracılığıyla değil. Anlıyor musun?”

Biron karanlıkta boş yere kafasını olumlu anlamda salladı. “Evet,” dedi sonra da.

“Daha fazla detaya girmeye lüzum yok. İstihbarat kaynaklarımı buradayken bile korumayı başardım ve babanın tutuklandığını biliyorum. Bu *gerçek* bir bilgi. Eğer sadece bir şüpheden ibaret olsaydı bile senin canına kasteden şu suikast girişimi doğruluğunu kanıtlamaya yeterli olurdu.”

“Hangi açıdan?”

“Eğer Tyrannlılar babanı ele geçirdiyse seni neden serbest bıraksınlar?”

“O radyasyon bombasını odama koyanların Tyrannlılar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bu imkânsız.”

“Neden imkânsızmış? Bulundukları konumu anlayamıyor musun? Tyrannlılar toplamda elli gezegene birden hükmediyor; bunların nüfusu kendilerinininkinden yüz kat daha fazla. Böyle durumlarda sadece güç kullanmak bir işe yaramaz. Entrikalar, suikastlar ve bunun gibi hunharca metotlarda ustadırlar. Uzaya ördükleri ağ oldukça geniş ve sıkı. Dünya'dan beş yüz ışık yılı uzaklıktaki bir mesafeye kadar yayıldığına inanıyorum.”

Biron hâlâ az önce yaşadığı kâbusumsu olayların etkisin-

deydi. Uzaklardan bir yerden zayıf da olsa kurşun kalkanların yerleştirilme sesi geliyordu. Odasındaki radyasyon dedektörü hâlâ mırıldanıyor olmalıydı.

“Bu çok mantıksız,” dedi. “Bu hafta Nephelos’a geri dönüyorum. Bunu biliyor olurlardı. Neden beni burada öldürsünler ki? Bekledikleri takdirde beni kolayca ele geçirebilirlerdi.” Adamın anlattıklarında bir hata bulduğu için sevinmişti ve kendi mantığına inanmaya hevesliydi.

Jonti biraz daha yakına eğildi ve nefesindeki yoğun baharat kokusu genç adamın şakaklarındaki saçların diken diken olmasına neden oldu. “Baban sevilen bir adamdı. Onun ölümü –Tyrannlılar tarafından esir alındığı için idam edilmiş olabileceği olasılığıyla yüzleşmek zorundasın– Tyrannlıların sağlamaya çalıştığı, sindirilip köleleştirilmiş halklar tarafından bile öfkeyle karşılanır. Yeni Widemos Kâhyası olarak bu öfkeyi kendine taraftar toplamak için kullanabilirsin. Seni de idam ettikleri takdirde içinde bulundukları tehlike iki kez artar. Niyetleri kimseyi şehit mertebesine yükseltmek değil. Ama eğer çok uzaklardaki bir gezegende, kazara ölürsen bu işlerine gelir.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Biron. Elinde kalan tek savunma artık buydu.

Jonti ayağa kalkıp ince eldivenlerini çekiştirdi. “Çok ileri gittin Farrill. Eğer her şeyden tamamen bihabermiş gibi davranmasaydın oynadığın rol daha inandırıcı olabilirdi. Baban kendi iyiliğin için gerçekleri senden saklıyor olabilir fakat onun savunduğu değerlerden hiç etkilenmediğinden şüphe ederim. Tyrannlılardan sen de en az onun kadar nefret ediyorsun. Onlarla savaşmaya hazır olmana engel olamıyorsun.”

Biron omuzlarını silktilti.

“Baban rüştüne ermeni fırsat bilip senden faydalanmaya bile başlayabilirdi,” diye devam etti Jonti. “Gayet elverişli bir şekilde burada, Dünya’dasın ve eğitimini kalıcı bir görevle bir-

leştirmen pekâlâ mümkün. Başarıya ulaşmaması için Tyrannlıların seni öldürmeye kalkışacağı bir görevle.”

“Bu aptalca bir melodramdan başka bir şey değil.”

“ yle mi? Farz edelim ki gerçekten de  yle. Gerçekler seni şu anda ikna edemiyorsa bile daha sonra yaşananlar edecektir. Canına kasteden başka girişimler de olacak ve bir sonraki suikast amacına ulaşacak. şu andan itibaren Farrill, sen  l  bir adamsın.”

“Bekle!” dedi Biron, başını kaldırarak. “Senin bu meseledeki şahsi menfaatin nedir?”

“Ben bir vatanseverim. Krallıkların yeniden  zg r olduğunu, kendi seçtikleri hükümetler tarafından y netildiklerini görmek istiyorum.”

“Hayır, ben şahsi menfaatini sordum. Benden bunu yalnızca idealizm  ğruna yaptığını kabullenmemi bekleme çünkü öyle biri olduğuna inanmıyorum. Eğer bunu kabalık olarak görüyorsan kusura bakma,” dedi Biron, inatçı bir biçimde.

Jonti tekrar oturdu. “Arazilerime el koydular. Sürgüne gönderilmeden önce bile o cücelerden emir almak benim için hiç kolay değildi. Ve o günden beri Tyrannlılar gelmeden önce bir zamanlar b y kbabamın olduğu adam olmak her zamankinden daha mecburi bir hâle geldi. Bu kadarı bir devrim istemek için yeterince mantıklı bir sebep mi? Baban o devrimin lideri olabilirdi. O başarısız olduğu takdirde de sen!”

“Ben mi? Daha yirmi    yaşındayım ve bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benden daha iyi birilerini bulabilirsin.”

“Ona şüphe yok ama hiçbiri babanın oğlu olmaz. Eğer baban  ld r ld yse Widemos Kâhyası sen olacaksın ve o takdirde on iki yaşındaki bir geri zekâlı bile olsan içime yararsın. Tyrannlılar seni niçin yok etmek istiyorsa benim de tam o sebepten ötürü sana ihtiyacım var. Ve eğer benim gereksinimlerim sen ikna etmekte yetersiz kalıyorsa onlarınkinin hiç ede-

meyeceğinden eminim. Odanda bir *radasyon bombası* vardı. Seni öldürmek için koyulduğu çok açık. Başka kim seni ortadan kaldırmak ister ki?”

Jonti, genç adam fısıldayarak cevap verinceye dek sakince bekledi.

“Kimse,” dedi Biron. “Bildiğim kadarıyla beni öldürmek isteyebilecek kimse yok. O zaman babam hakkında söylediklerin doğru!”

“Evet, doğru. Bunu bir savaş zayıtı olarak gör.”

“Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını mı düşünüyorsun? Belki günün birinde babam bir için bir anıt falan dikerler, ha? Uzayda, on bir kilometre öteden görülebilen ışıklı bir yazı da olur üstünde.” Sesi bir parça çatallaşmaya başlamıştı. “Bunun beni mutlu etmesi mi gerekiyor?”

Jonti bir müddet beklediyse de genç adam başka bir şey demedi. “Ne yapmaya niyetlisin?” diye sordu adam.

“Eve gidiyorum.”

“O hâlde içinde bulunduğun durumu hâlâ anlamamışsın demektir.”

“Eve gidiyorum dedim. Ne yapmamı istiyorsun? Eğer babam hâlâ hayattaysa onu oradan çıkaracağım. Ama eğer ölse o zaman— o zaman—”

“Kes artık!” dedi delikanlıdan yaşça daha büyük olan adam, soğuk ve öfkeli bir sesle. “Çocuklar gibi geveliyorsun. Nephelos’a dönemezsin. Bunun mümkün olmadığını göremiyor musun? Bir çocukla mı konuşuyorum, yoksa mantıklı bir delikanlıyla mı?”

“Ne öneriyorsun peki?” diye mırıldandı Biron.

“Rhodia Direktörü’nü tanıyor musun?”

“Tyrannlıkların dostunu mu? Tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Krallıklar’daki herkes bilir. Rhodia Direktörü V. Hinrik.”

“Onunla tanışıklığın var mı?”

“Hayır.”

“Kastettiğim şey buydu. Eğer onunla hiç tanışmadıysan onu tanıyor sayılmazsın. Embesilin tekidir. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Ama Tyrannlılar Widemos Çiftliklerine el koyduklarında –ki koyacaklarına emin olabilirsin, tıpkı benim arazilerime yaptıkları gibi– onları Hinrik’e devredeceklerdir. Böylece çiftlik halkının güvende hissetmesini sağlayacaklar. Bu yüzden sen de oraya gitmelisin.”

“Neden?”

“Çünkü Hinrik az da olsa Tyrannlılar üzerinde nüfuz sahibidir. Muhtemelen yalaka bir kuklanın sahip olabileceği kadar... Ama yine de hakkın olan konumu sana iade edebilir.”

“Neden öyle bir şey yapsın ki? Beni Tyrannlılara teslim etmesi daha olası.”

“Olabilir. Fakat buna karşı hazırlıklı olacaksın ve böyle bir kaderden kaçabilmek için elinde bir mücadele fırsatı bulunacak. Unutma, taşıdığın unvan hem çok değerli hem de çok önemli lâkin her şeye kadir de değil. Bu tür komplo meselelerinde her şeyden önce pratik olmak zorundasın. İnsanlar duygusal sebeplerden ve soyadına duydukları saygıdan ötürü etrafında toplanıp sana destek vereceklerdir. Fakat onları bir arada tutabilmek için paraya ihtiyacın olacak.”

Biron bunu bir müddet kafasında tarttı. “Karar vermek için zamana ihtiyacım var.”

“Zamanın yok. O radyasyon bombası odana yerleştirildiği anda bütün zamanın doldu. Hemen harekete geçmemiz lazım. Sana Rhodialı Hinrik’e iletmen için bir tavsiye mektubu yazabilirim.”

“Onu iyi tanıyorsun o zaman?”

“Şüphecilğini kolay kolay bir kenara bırakamıyorsun, değil mi? Bir zamanlar Lingane Otokratı adına Hinrik için bir iş yapmışım. O embesil çok büyük bir ihtimalle beni hatırla-

myordur bile ama unuttuğunu belli etmeye cesaret edemez. Mektubum bir girizgâh vazifesi görecek ve o noktadan sonra doğaçlama hareket etmen gerekecek. Sabah elinde olur. Yarın öğlen Rhodia'ya giden bir gemi var. Senin için bir bilet ayarladım. Ben de gidiyorum ama başka bir yere. Oyalanma. Buradaki bütün işlerini tamamladın, değil mi?"

"Bir tek diploma törenim kaldı."

"Alt tarafı bir kâğıt parçası. Senin için bir önemi var mı?"

"Artık yok."

"Paran var mı peki?"

"Yeteri kadar var."

"Güzel. Fazlası şüphe çeker." Ardından birdenbire sesi sertleşti. "Farrill!"

Neredeyse kendinden geçmiş vaziyetteki Biron o uyuşukluk hâlinde çabucak sıyrıldı. "Efendim?"

"Diğerlerinin yanına dön. Gideceğini kimseye söyleme. Bırak eylemlerin senin yerine konuşsun."

Genç adam başıyla sersem sersem onayladı. Zihninin uzak bir köşesinden görevini tamamlayamadığına ve ölmekte olan babasını yüzüstü bıraktığına dair bir düşünce geçti. Beyhude bir acıyla kıvrandı. Babası ona daha fazla şey anlatabilirdi. Tehlikelerden bahsedebilirdi. Körlemesine hareket etmek zorunda kalmazdı.

Ve artık babasının bu komplodaki rolüyle ilgili gerçeği –ya da en azından öncekine nazaran daha fazlasını– bildiği için Dünya arşivlerinden alması gereken belgenin önemi daha da artmıştı. Ancak zamanı kalmamıştı. Ne belgeyi ele geçirebilecek ne etrafta dolaşabilecek ne de babasını kurtarabilecek kadar vakti vardı. Hatta belki de yaşayacak kadar bile zamanı yoktu.

"Dediğin gibi yapacağım Jonti," dedi.

Sander Jonti yataktan çıkıp basamaklarında bir anlığına duraksayıp üniversite kampüsünü gözleriyle taradı. Bakışlarında hayranlık olmadığı aşikârı.

Eski çağlardan beri bütün şehir kampüslerinde görülen yarı-kırsal arazide kıvrıla kıvrıla ilerleyen tuğla döşeli yola adımını attığı sırada şehrin tek önemli caddesinin ışıklarını gördü ileride. Onun hemen ötesinde gündüzleri görülmeyen ama şu anda açıkça belli olan, mavi renkli radyoaktif ufuklar uzanıyordu. Tarih öncesi savaşların yegâne tanıkları...

Jonti bir müddet gökyüzüne bakıp durumu değerlendirdi. Tyrannlıların gelip Nebula'nın derinliklerindeki yirmi kadar yayılmacı ve kavgacı siyasi birliğin varlığına ani bir son verişinin üzerinden neredeyse elli yıl geçmişti. Artık tek bir devlet olmanın getirdiği, apansız ve yapay bir barış içerisinde yaşıyorlardı.

Onlara devasa bir yıldırım misali çarpan fırtınanın etkisinden hâlâ kurtulamamışlardı. Geriye sadece arada sırada şu veya bu gezegeni boş yere galeyana getiren kıpırtılar kalmıştı. O kıpırtıları organize edip iyi ayarlanmış, tek bir sarsıntıya dönüştürmek uzun ve zorlu bir süreçti. Eh, Dünya'da geçirdiği sade hayat yeterince uzamıştı zaten. Artık eve dönme vaktiydi.

Gezegenindeki yoldaşları muhtemelen şu anda odasındaki terminalden kendisine ulaşmaya çalışıyordu.

Adımlarını biraz hızlandırdı.

Jonti odasına girer girmez ışını yakaladı. Güvenliği için enişelenen ve mahremiyetine önem veren kişilerin kullandığı türden, şahsi bir ışıdı bu. Herhangi bir geleneksel alıcıya gerek yoktu; beş yüz ışık yılı uzaklıktaki başka bir gezegenden hiperuzayı aşarak gelen zayıf elektron dalgalarının fısıltılarını ne bir metal ne de kablo yakalayabilirdi çünkü.

Uzayın ta kendisi Jonti'nin odasında polarize oluyor ve bir alıcı tarafından karşılanmaya hazırlanıyordu. Dokusu rastgele bir biçimde pürüzsüzleşti. Alıcınız olmadığı takdirde bu ku-

tuplaşmayı tespit etmeniz bir yolu yoktu ve o özel alanda yalnızca Jonti'nin zihni bir alıcı vazifesi görebiliyor, kendi şahsi sinir sisteminin elektriksel karakteristikleri mesajı içeren taşıyıcı ışının titreşimlerini yakalıyordu.

Mesajın kendisi de en az adamın beyin dalgalarının karakteristikliği kadar eşsizdi ve tüm evrende katrilyonlarca kişi olmasına rağmen bir insanın başka birine gönderilmiş şahsi dalgaları algılama şansı yaklaşık yirmide birdi.

Mesaj hiperuzayın idrak edilemeyecek kadar engin boşlukta inlerken Jonti'nin beyni gıdıklandı.

“...aranıyor... araniyor... araniyor...”

Mesaj göndermek, mesajı almak kadar basit bir iş değildi. Dediklerinizi Nebula'nın öteki ucundaki birine ulaştıracak, son derece spesifik taşıyıcı dalgaları ayarlamak için mekanik bir düzenek gerekiyordu. Jonti'nin düzeneği sağ omzundaki süs düğmesinin içindeydi; kutuplaşma alanına adım attığı anda otomatik olarak devreye girmişti ve artık tek yapması gereken düşüncelerini toplayıp konsantre olmaktı.

“Buradayım!” Kendini tanıtmak için başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Arama sinyalinin cansız tekrarları bir son bulup Jonti'nin kafasında şekillenen kelimelere dönüştü. “Sizi selamlıyorum efendim. Widemos idam edildi. Haber henüz kamuoyuyla paylaşılmadı elbette.”

“Hiç şaşırmadım. İşe karışan başka biri var mı?”

“Hayır efendim. Kâhya kimseyi ele vermedi. Cesur ve sadık bir adamdı.”

“Evet. Ama cesaret ve sadakat tek başına yeterli değil, aksi takdirde yakalanmazdı. Biraz korkaklık işe yarayabilirdi belki de. Neyse, önemi yok! Oğluya konuştum, yani yeni Kâhya'yla. Ölümünden kıl payıyla kurtuldu. Onu kullanacağım.”

“Hangi amaçla olduğunu sorabilir miyim efendim?”

“Sorunun cevabını yaşanacakları görerek alman daha iyi

olacaktır. Olayların sonucunu şimdiden ön görebilmem mümkün değil. Biron yarın Rhodialı Hinrik'i görmek için yola çıkacak.”

“Hinrik mi?! Delikanlı kendini korkunç bir riske atıyor. Ne yaptığının farkın–”

“Ona elimden geldiği kadarını anlattım,” diye yanıtladı Jonti, sertçe. “Kendisini kanıtlayana dek Biron’a çok fazla güvenemeyiz. Mevcut durumda ona yalnızca riske edilebilir biri gözüyle bakabiliriz. O harcanabilir biri, hem de *oldukça*. Beni bir daha buradan arama, Dünya’dan ayrılıyorum.”

Ardından kati bir hareketle zihinsel bağlantıyı sonlandırdı.

Jonti sessiz ve dikkatli bir şekilde o gün yaşanan olayları düşünüp her birini kafasında tarttı. Yavaşça gülümsedi. Her şey kusursuz bir biçimde ayarlanmıştı ve güldürü artık başlayabilirdi.

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

3

ŞANS VE KOL SAATİ

Bir uzay gemisinin gezegenin esaretinden kurtulup yörüngeye yükselişinin ilk saati oldukça sıkıcı geçer. Kalkışın neden olduğu kafa karışıklığı, içi boşaltılan bir ağaç gövdesinin tarih öncesi bir nehre itilişine benzer bir his yaratır.

Kamaraınıza yerleştirilirsiniz, bagajlarınızla ilgilenilir, ardından etrafınızı bir tuhaflık ve anlamsızlık hissinin sardığı o ilk gergin an gelir. Son dakika vedaları edilir, basınç odalarının gürültüyü azaltan o boğuk tangırtıları işitilir, ardından otomatik kilitler devasa bir matkap misali döne döne yerlerine oturup mekiğin içini hava sızdırmaz kılarken hafif bir fısıltı duyulur.

Bunu meşum bir sessizlik ve her kamarada yanıp sönen kırmızı uyarı ışıkları takip eder: “Hızlanma kıyafetinizi giyin... Hızlanma kıyafetinizi giyin... Hızlanma kıyafetinizi giyin.”

Uçuş görevlileri koridorda koşturup bütün kapıları hızla tıklattır ve çekip açar. “Affedersiniz. Kıyafetinizi giyin lütfen.”

Kıyafetinizle güreşirsiniz. Soğuk, sıkı ve rahatsızdır ancak kalkışın mide bulandırıcı basıncını emen, hidrolik bir sisteme sahiptir.

Derken atmosferde manevra yapabilmek için düşük güçte

çalıştırılan atom motorlarının uzak gümbürtüsü işitilir, hemen ardından kıyafetin yağ sistemi yavaşça harekete geçer. Neredeyse sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca oturduğunuz koltukta geriye doğru itilir, mekiğin hızı azalmaya başladığında da çok yavaş bir şekilde tekrar öne gelirsiniz. Tüm bu süre boyunca kusmamayı başarırsanız muhtemelen bu seferlik uzay tutmasından da kurtulmuş sayılırsınız.

Gözlem odası, uçuşun ilk üç saati boyunca yolculara kapalı tutuldu; atmosfer geride kaldıktan ve odanın çift kanatlı kapıları açılmaya hazır edildikten sonraysa önünde uzun bir sıra oluştu. Katılımcıların tamamı sadece Gezegenlilerden (başka bir deyişle, daha önce hiç uzaya çıkmamış kimselerden) oluşmuyordu; aralarında hatırı sayılır miktarda daha tecrübeli olan yolcular da vardı.

Ne de olsa Dünya'nın uzaydan görünüşü her turistin "mutlaka" görmesi gereken şeyler arasında yer alıyordu.

Gözlem odası, geminin "tenindeki" bir baloncuktan ibaretti. İki karış kalınlığında, çelik-sert şeffaf plastik karışımından yapılmış, kavisli bir baloncuk... Onu atmosferin aşındırıcı etkisinden ve toz zerreciklerinden koruyan, iridyum-çelik karışımı kapağı içeri çekilmişti. Işıklar kapatılmıştı ve galeri doluydu. Demir parmaklıkların üzerinden manzarayı seyreden yüzler, Dünya'dan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu.

Dünya hemen altlarında asılı duruyor ve turuncu-mavi-beyaz yamalı, devasa bir balon gibi parlıyordu. Görünür yarıkürenin neredeyse tamamı güneşle aydınlanmıştı; bulutların arasından kıtaların yanı sıra turuncu bir çöl ile gezegenin yüzeyine dağılmış yeşil renkli, ince çizgiler görülüyordu. Denizlerin mavisi, ufukla kesiştikleri yerlerde uzayın siyahıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Yerkürenin dört bir yanını saran siyah ve tozsuz gökyüzüyse yıldızlarla bezeliydi.

Izleyiciler sabırla bekledi.

Görmek istedikleri şey güneşin aydınlattığı yarıküre değildi. Uzak gemisi kendisini ekliptik düzlemden çıkaran yavaş, hissedilmez hızını korurken kör edici bir biçimde parlayan kutup bölgesi yavaş yavaş görüntüye girdi. Gecenin karanlığı gezegeni ağır ağır sardı ve Avrasya-Afrika adası kuzey tarafı aşağı bakacak şekilde, görkemle sahne aldı.

Gezegen, hastalıklı ve cansız arazilerinin dehşetengiz yüzünü yıldızlarla bezeli gecenin altına saklıyordu. Toprakların radyoaktivitesi mavi renkli, yanardöner bir deniz gibi görünüyor ve başka gezegenlerin de aynı şekilde intihar etmesini engellemek için nükleer patlamalara karşı geliştirilen güç alanları keşfedilmeden önce, yani bir kuşak evvel buralara düşen bombaların bıraktığı izler tuhaf çiçek halkaları misali parlıyordu.

Dünya uzayın sonsuz karanlığındaki parlak ve küçük bir yarım sikkeye dönüşüncüye dek seyretmeye devam ettiler.

Izleyicilerin arasında Biron Farrill de vardı. En ön sırada tek başına oturuyordu, kollarını parmaklıklara dayamıştı, bakışları düşünceli ve karamsardı. Dünya'dan bu şekilde ayrılacağını hiç düşünmemişti. Yanlış bir hareket tarzıyla, yanlış gemiyle, yanlış istikamette gidiyordu.

Çenesindeki sakal kökleri ön kolunun bronzlaşmış tenine sürtünüyor, o sabah tıraş olmadığı için suçluluk duymasına neden oluyordu. Kamarasına dönüp bu hatasını telafi edebilirdi. Ama gitmeye gönülsüzdü. Buradayken etrafı insanlarla çevriliydi, kamarasında ise yalnız olurdu.

Yoksa tam olarak bu yüzden mi kamarasına dönmeliydi?

Sahip olduğu bu yeni hissi sevmemişti; sanki birileri tarafından avlanıyormuş, hiç dostu kalmamış gibi geliyordu.

Dostluk mefhumunu yitirmişti. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce, o vizifon çağrısı tarafından uyandırıldığı andan beri bu böyleydi.

Üniversitenin yatakhanesindeyken bile bir utanç kaynağı hâline gelmişti. Jonti'yle öğrenci salonunda gerçekleştirdiği konuşmadan döndüğünde İhtiyar Esbak tepesinde bitivermişti. Adam telaş içerisindeydi; sesi iyice tizleşmişti.

“Bay Farrill, ben de sizi arıyordum. Bu çok talihsiz bir olaydı. Anlayamıyorum. Bunun için bir açıklamanız var mı?”

“Hayır,” diye yanıtlamıştı genç adam, hemen hemen bağırarak. “Yok. Ne zaman odama dönüp eşyalarımı çıkarabilirim?”

“Sabah olduğunda bunu yapabileceğinize eminim. Odayı test edebilmemiz için gereken ekipmanları bu kata çıkarmayı daha az önce tamamladık. Radyoaktivite seviyesi tekrardan normalin altına indi. Çok talihlisiniz. Kıl payıyla kurtulmuşsunuz.”

“Evet, evet. Eğer kusuruma bakmazsanız biraz istirahat etmek istiyorum.”

“Lütfen sabaha kadar benim odamı kullanın. Daha sonra, kalan son birkaç gününüzü geçirebilmeniz için size yeni bir oda ayarlarız. Şey, bu arada... kusura bakmazsanız konuşmamız gereken başka bir mesele daha var Bay Farrill.”

Esbak'ın davranışlarında abartılı bir kibarlık vardı. Hatta o kadar temkinliydi ki Biron adamın kibarlıktan kırıldığını duyabildiğine yemin edebilirdi.

“Neymiş o diğer mesele?” diye sormuştu dikkatle.

“Sizi... şey... *taciz etmek* isteyebilecek herhangi birini tanıyor musunuz?”

“Bu şekilde taciz edecek birini mi? Tabii ki hayır.”

“O hâlde ne yapmayı planlıyorsunuz? Okul yönetimi bu kazanın geniş çevreler tarafından duyulmasından son derece hoşnutsuz olacaktır.”

Yaşananlardan basit bir “kaza” gibi bahsetmeye nasıl da devam edebilmişti! “Sizi anlıyorum,” demişti delikanlı, soğukça. “Ama endişelenmeyin. Bir soruşturma başlatmakla veya olayı polise taşımakla ilgilenmiyorum. Yakında Dünya'dan ayrılı-

yorum, planlarının bozulmasına izin veremem. Herhangi bir şikayette de bulunmayacağım. Sonuçta hâlâ hayattayım.”

Esbak neredeyse yakışksız sayılabilecek bir şekilde rahatlamıştı. Kendisinden istedikleri tek şey buydu. Hoşnutsuzluk yok. Bu yalnızca unutulmaya mahkûm bir kazaydı.

Sabah yedide eski odasını ona geri vermişlerdi. İçerisi sessizdi ve dolaptan gelen herhangi bir mırıltı yoktu. Bomba artık orada değildi, radyasyon dedektörü de öyle. Muhtemelen Esbak hepsini toplayıp göle atmıştı. Buna delilleri yok etmenin âlâsı denirdi ama bu, okulun problemiydi. Eşyalarını bir bavula yerleştirmiş, sonra da öğrenci işlerini arayıp başka bir oda talep etmişti. Fark ettiği üzere ışıkları yeniden çalışıyordu, vizifonu da öyle elbette. Geçen geceki olayların gerçekten yaşandığını gösteren tek emare eriyip yamulmuş vaziyetteki kapı kilidiydi.

Ona başka bir oda vermişlerdi. Böylece kendisini gözetleyen herhangi birine orada kalmaya niyetliymiş gibi görünmüştü. Ardından koridordaki telefonu kullanarak bir uçan taksi çağırmıştı. Kendisini bir gören olduğunu sanmıyordu. Bıraktı ortadan kayboluşunu okul kendi istediği gibi çözsün.

Uzay istasyonunda bir anlığına Jonti'yi görmüştü. Birbirlerine bakıp kısa bir kafa selamı vermişlerdi. Jonti hiçbir şey söylememiş, onu tanıdığına dair tek bir emare bile göstermemişti; fakat Biron'ın yanından geçtiği sırada delikanlının eline siyah renkli, özelliksiz bir küçük küre tutuşturmuştu: Bir kişisel kapsül. Ve de Rhodia için bir bilet...

Biron kısa bir süreliğine dikkatini kişisel kapsüle çevirmişti. Mühürlenmemişti. İçindeki mesajı daha sonra, kamarasına geçtiğinde okumuştı. Mümkün olabildiğince az kelimeyle yazılmış bir tavsiye mektubuydu bu.

Gözlem odasında oturup Dünya'nın giderek küçülmesini seyreden Biron'ın düşünceleri bir müddet Sander Jonti'ye kaydı. Adam hayatını kurtarıp sonra da onu yeni ve denenmemiş

bir yola sokarak yaşamına yıkıcı bir şekilde müdahil olmadan önce Jonti'yi çok fazla tanımazdı. Adını biliyordu, yanından geçerken ona pek çok kereler kafa selamı vermişliği vardı ve arada sırada da olsa birkaç kibar kelam etmişlerdi ama hepsi buydu. Ne adamın kendisinden ne soğuk tavırlarından ne aşırı şık giyim tarzından ne de yapmacık tavırlarından hoşlanıyordu. Ama tüm bunların şu anda yaşananlarla bir alakası yoktu.

Biron tedirgin ellerinden birini asker tıraşlı saçlarının arasında gezdirip iç çekti. Kendisini sahiden de Jonti'nin varlığını arzularken bulmuştu. Adam en azından olaylara hâkimdi. Ne yapılması gerektiğini biliyordu, Biron'ın ne yapması icap ettiğini de öyle... Hatta bunu ona yaptırmıştı da. Ve Biron artık kendisini çok genç, çok çaresiz, çok yalnız ve neredeyse dehşete kapılmış hissediyordu; tek başınaydı.

Tüm bu süre zarfı boyunca babasını düşünmekten kaçınmıştı. Bunun ona bir faydası olmazdı.

“Bay Malaine.”

Biron omzunda saygılı bir dokunuş hissetmeden önce bu isim iki-üç kez daha tekrar edildi. Genç adam başını kaldırıp baktı.

“Bay Malaine,” dedi robot ulak, bir kez daha. Biron beş saniye kadar ona boş boş baktı, sonra da bunun kullandığı sahte isim olduğunu anımsadı. Jonti'nin kendisine verdiği biletin üstüne hafifçe yazılmıştı. Bu isme özel bir kamara tahsis edilmişti.

“Evet, ne vardı? Malaine benim.” Robotun içindeki makara mesajı oynatırken ulaktan hafif bir fısıltı yükseldi. “Kamaranızın değiştirildiği ve bavullarınızın yeni odanıza taşındığı konusunda sizi bilgilendirmem istendi. Yeni anahtarınızı kabin amirinden alabilirsiniz. Bunun size herhangi bir problem teşkil etmeyeceğini umuyoruz.”

“Ne demek oluyor bu?” diye bağırdı Biron, oturduğu yerde sertçe dönerek. Giderek azalmakta olan yolcu grubundan geriye kalanlar kimin bağırdığını görmek için genç adamdan tarafa baktı. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?”

Sadece kendisine verilen görevi yerine getirmekte olan bir makineyle tartışmanın hiçbir faydası yoktu elbette. Ulak, metal başını saygıyla eğdi ve yüzüne sabitlenmiş insansı tebessüm taklidini hiç bozmadan oradan ayrıldı.

Biron gözlem odasından çıkıp kapıdaki gemi subayına niyetli olduğundan daha öfkeli bir şekilde yaklaştı.

“Bana bak. Kaptanı görmek istiyorum.”

Subay herhangi bir şaşkınlık emaresi göstermedi. “Önemli bir şey mi efendim?”

“Hem de Uzay kadar. İznim olmadan özel kamaramı değiştirmişsiniz. Sebebini bilmek istiyorum.”

Biron o anda bile sinirinin sadece kısmen olan bitenlerden kaynaklandığını ve aslında içinde biriken öfkeyi dışa vurduğunu biliyordu. Neredeyse öldürülüyordu; Dünya’dan korkak bir sabıkalı gibi ayrılmaya mecbur bırakılmıştı; ne yapacağını bilmediği meçhul bir yere gidiyordu. Şimdi de kalkmış, uzay gemisinde onu itip kakıyorlardı. Bu kadarı fazlaydı.

Yine de eğer onun yerinde Jonti olsaydı başka türlü, hatta belki de daha bilgece davranacağına dair rahatsız edici bir hisse kapılmadan da edemedi. Eh, o Jonti değildi.

“Kabin amirini çağırayım,” dedi subay.

“Ben kaptanı görmek istiyorum,” diye ısrar etti Biron.

“Madem öyle istiyorsunuz.” Adam klapasına takılı küçük telsiz yardımıyla kısa bir görüşme yaptı, “Az sonra çağrılacaksınız. Lütfen bekleyin,” diye ekledi sonra da kibarca.

Kaptan Hirm Gordell oldukça kısa ve iri yapılı bir adamdı. Biron içeri girdiğinde kibarca ayağa kalkıp genç adamın elini sıkmak için masasının üstünden ileri uzandı.

“Bay Malaine,” dedi, “size sıkıntı verdiğimiz için özür dilerim.”

Dikdörtgen biçimli bir yüzü, demir grisi saçları, düzgünce tıraş edilmiş daha koyu renkli bir bıyığı ve küçük bir tebessümü vardı.

“Ben de öyle,” dedi Biron. “Adıma ayrılmış özel bir kamara vardı ve sizin bile bunu benim iznim olmadan değiştirme hakkına sahip olduğunuzu sanmıyorum bayım.”

“Haklısınız Bay Malaine. Ama bunun acil bir durum olduğunu anlamalısınız. Son dakikada oldukça önemli bir beyefendi geldi ve geminin çekim merkezinin yakınlarındaki özel bir kamarada kalmak için ısrar etti. Kendisi kalp hastası ve geminin yerçekimini mümkün olabildiğince düşük tutmak onun için önemli. Başka seçeneğimiz yoktu.”

“Pekâlâ. İyi ama gemide onca kamara varken neden benimkini seçtiniz?”

“Birini seçmek zorundaydım. Yalnız seyahat ediyorsunuz; kısmen daha yüksek bir yerçekimini sorun etmeyecek kadar genç biri olduğunuzu düşündük.” Gözleri otomatik olarak Biron’ın 1.88 boyundaki, kaslı vücudunu baştan aşağı süzdü. “Ayrıca yeni kamaranızı eskisine nazaran daha konforlu bulacaksınız. Bu değişikliğin size kaybettirdiği bir şey yok. Hem de hiç.”

Kaptan masasının arkasından çıktı. “Yeni kamaranızı size bizzat gösterebilir miyim?”

Biron öfkesini korumakta zorlandı. Adamın anlattıkları kulağa mantıklı geliyordu, öte yandan o kadar da mantıklı değildi.

“Yarın akşam yemeğinde sizi benim masamda ağırlayabilir miyim? İlk Sıçrama o sırada gerçekleştirilecek,” diyordu Kaptan, adamın kamarasından çıktıkları sırada.

“Teşekkürler. Onur duyarım,” dediğini işitti Biron.

Yine de bu daveti tuhaf bulmuştu. Kaptan'ın sadece onu sakinleştirmeye çalıştığı belliydi, ancak gerekenden daha güçlü bir yöntem kullandığı da açıktı.

Kaptan'ın masası salonun bir duvarı boyunca uzanacak kadar büyüktü. Biron kendini masanın orta kısmının yakınlarında, diğer misafirlere nazaran rahatsız edici bir öncelikle otururken buldu. Ancak tam önünde üstünde isminin yazılı olduğu bir kart vardı. Gemi garsonu da gayet kesin konuşmuştu; ortada bir hata yoktu.

Biron'ın kıyafetlerinin de pek mütevazı olduğu söylene-
mezdi. Widemos Kâhyası'nın oğlu olduğundan başka türlü
giysilere hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama Biron Malaine olarak
sıradan bir vatandaştı ve sıradan vatandaşların başına bu tür
şeyler gelmezdi.

Kaptan, yeni özel kamarası konusunda son derece haklı
çıkmişti. Sahiden de *daha* konforluydu. Önceki kamarası tam
olarak bilette yazdığı gibiydi: tek kişilik, ikinci sınıf. Yenisiyse
iki kişilik ve birinci sınıftı. Duşakabini ve havalı kurutucusu
olan, özel bir banyosu bile vardı.

Subay koğuşlarının yakınında yer alıyordu ve üniformaların varlığı neredeyse boğucuydu. Öğle yemeği gümüş bir
tepsiyle odasına getirilmişti. Akşam yemeğinden önce de an-
sızın kapısında bir berber bitivermişti. Birinci sınıf, lüks bir
uzay gemisinde seyahat ederken bu tür şeyleri beklemeniz
gerekirdi belki de ama tüm bunlar Biron Malaine için biraz
fazla iyiydi.

Hatta aşırı iyiydi, çünkü berber geldiği sırada Biron do-
lambaçlı koridorlarda bilhassa kaybolduğu bir öğleden sonra
yürüyüşünden yeni dönüyordu. Ne yana dönerse dönsün bir
tүrlü peşini bırakmayan, kibar tayfalarla karşılaşmıştı. Sonun-

da onları bir şekilde atlatmayı başarıp 140D'ye, yani içinde uyuma fırsatını hiç bulamadığı eski kamarasına ulaşmıştı.

Bir sigara yakmak için durmuş ve görünürdeki tek yolcu köşeyi dönüp başka bir koridora sapmıştı. Biron kapının sinyal ışığına hafifçe dokunmuş ama cevap veren olmamıştı.

Eh, eski anahtarını hâlâ ondan almamışlardı. Gözden kaçırdıkları bir ayrıntıydı şüphesiz. Dikdörtgen biçimindeki ince metal parçasını deliğe sokmuş ve alüminyum mahfazanın içindeki kurşuni kalıbın emsalsiz biçimi minik fototüpü aktive etmişti. Kapı açılmış ve Biron eşikten içeri tek bir adım atmıştı.

Bütün ihtiyacı olan buydu. Ardından odadan çıkmış ve kapı arkasından otomatik olarak kapanmıştı. Tek bir bakışıyla istediği şeyi derhâl öğrenmişti. Eski kamarasında kalan biri yoktu; ne zayıf bir kalbi olan önemli bir zat ne de başka biri. Hem yatak hem de mobilyalar oldukça düzenliydi; görünürde ne bir bavul vardı ne de bir banyo malzemesi. *Hava* bile kamarada birinin kaldığını gösteren o emareden yoksundu.

Yani onu sarıp sarmaladıkları tüm bu lüks ve şaşaa eski kamarasını geri almaya yönelik başka bir girişimde bulunmasını önleme gayesi güdüyordu. İyi ama neden? İlgilendikleri şey kamara mıydı, yoksa Biron mı?

Kaptan yemek salonuna girip uzun masanın kurulu olduğu platformun basamaklarını tırmanır ve yerine otururken konukların geri kalanıyla birlikte kibarca ayağa kalkan Biron'ın aklındaki cevapsız sorular işte bunlardı.

Kamarasını *neden* değiştirmişlerdi?

Gemide müzik yayını başlamış, salon ile gözlem odasını birbirinden ayıran duvarlar kaldırılmıştı. Işıklar da kısılmış ve içlerine turuncu-kırmızı bir ton katılmıştı. İlk hızlanış sonrasında ya da geminin çeşitli bölümlerindeki düşük yerçekimine

ilk kez maruz kalma sonucunda ortaya çıkan en berbat uzay tutmaları artık geride kalmıştı. Salon ağzına kadar doluydu.

Kaptan hafifçe öne doğru eğilip, “İyi akşamlar Bay Malaine. Yeni kamaranızı nasıl buldunuz?” diye sordu Biron’a.

“Neredeyse gereğinden fazla tatmin edici bayım. Yaşam tarzım için biraz fazla lüks.” Monoton bir sesle konuşuyordu ve bir anlığına Kaptan’ın yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik ifadesi görür gibi oldu.

Tatlı servisi sırasında gözlem odasının cam balonu yavaşça eski yerini geri aldı ve ışıklar neredeyse tamamen söndürüldü. O geniş, karanlık ekranda ne güneş ne dünya ne de başka bir gezegen vardı şimdi. Samanyolu’na, Galaktik Lens’in manzarasına uzunlamasına bakıyor ve parlak, çetin yıldızların arasında oluşturduğu diyagonal ışıltıyı izliyorlardı.

Sohbetin gürültüsü otomatik olarak azaldı ve sandalyeler yıldızlara bakacak şekilde çevrildi. Akşam yemeği davetlileri birer seyirciye, müzik ise zayıf bir fısıltıya dönüştü.

Hoparlörlerden çıkan ses net ve iyi ayarlanmıştı.

“Bayanlar baylar! İlk Sıçrama için hazırız. Sanırım çoğunuz bir Sıçrama’nın ne olduğunu teorik de olsa biliyordur. Bununla birlikte aranızdan pek çok kişi –aslına bakarsanız yarınızdan fazlası– daha önce böyle bir şeyi hiç tecrübe etmedi. O nedenle birazdan anlatacaklarım bilhassa o kişilere yönelik olacak.

“Bir Sıçrama, adının ima ettiği şey neyse tam olarak odur. Uzay-zaman dokusunun içerisinde ışık hızından daha süratli hareket etmek imkânsızdır. Bu doğanın kanunlarından biridir ve kadimlerden biri, belki de gelenekçi Einstein tarafından keşfedilmiştir. Gerçi bugünlerde pek çok şey ona ithaf ediliyor.

“Işık hızındayken bile yıldızlara ulaşmak yıllar alır elbette. Dolayısıyla uzay-zaman dokusunu terk edip hakkında çok az şey bilinen hiperuzaya girmemiz gerekiyor. Yani zamanın ve mesafelerin hiçbir şey ifade etmediği bir diyara. Bu tıpkı bir

okyanusu geçip diğerine varabilmek için bir kıtanın etrafından dolaşımtansa dar bir boğazı kullanmaya benziyor.

“Bazılarının ‘uzayın içindeki uzay’ olarak adlandırdığı bu yere girebilmek için çok büyük miktarlarda enerji, münasip bir yerde sıradan uzay-zamana dönebilmeyi garanti altına alabilmek içinse ustaca yapılmış hesaplamalar gerekiyor elbette. Bu enerji ve zekâ sarfıyatının sonucunda da uçsuz bucaksız mesafeler göz açıp kapayıncaya dek kat edilebiliyor. Başka bir deyişle, yıldızlararası seyahatleri mümkün kılan şey Sıçrama teknolojisinin ta kendisi.

“Yapmak üzere olduğumuz Sıçrama on dakika içerisinde gerçekleşecek. Vakit geldiğinde uyarılacaksınız. Anlık bir rahatsızlık dışında herhangi bir şey hissetmeyeceksiniz, bu yüzden sakinliğinizi koruyacağınızı umuyorum. Teşekkürler.”

Geminin ışıkları tamamen söndü ve geriye yalnızca yıldızlar kaldı.

Çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından salonda kısa bir anons daha yankılandı. “Sıçrama tam bir dakika içinde gerçekleştirilecektir.” Ardından aynı ses kalan saniyeleri geriye doğru saymaya başladı. “Elli... kırk... otuz... yirmi... on... beş... üç... iki... bir...”

Yolcular, varoluşta anlık bir kesinti yaşanmışçasına kemiklerinin derinliklerinde bir sarsıntı hissetti.

O ölçülemez saniye parçacığı içerisinde yüz ışık yılı geride kaldı ve güneş sisteminin kıyısında seyretmekte olan uzay gemisi yıldızlararası uzayın derinliklerine ışındı.

Biron’ın yakınlarından oturan birisi, titrek bir sesle, “Yıldızlara bakın!” dedi.

O anda geniş odada bir fısıltı peyda oluverdi ve tüm masaları dolaştı. “Yıldızlar! Bakın!”

Aynı ölçülemez saniye parçacığı içerisinde yıldızların görüntüsü tamamen değişti. Bir ucundan diğerine otuz bin ışık yılı uzunluğunda olan engin galaksinin merkezi artık daha ya-

kındı ve yıldızların sayısı artmıştı. Siyah kadife vakum boyunca ince toz taneleri misali dağılıyor, yakınlardaki yıldızların parlaklığını geri planda bırakıyorlardı.

Biron on dokuz yaşında, duygusal zamanlarında, onu şu anda terk etmekte olduğu Dünya'ya getiren ilk uzay yolculuğu için yazdığı şiirin giriş kısmını hatırladı ister istemez. Dudakları sessizce hareket etti.

*“Toz gibi yıldızlar kuşatır beni,
Yaşayan bir ışık pusu içerisinde;
Ve tüm uzay görünür gözüme,
Devasa bir ışık patlaması gibi.”*

Işıklar tekrar yandı ve Biron'ın düşünceleri Uzay'a girdikleri andaki kadar ani bir şekilde yıldızlardan ayrıldı. Bir kez daha uzay gemisinin salonundaydı, akşam yemeği sona ermek üzereydi ve sohbetin uğultusu tekrardan tekdüze bir seviyeye yükseliyordu.

Genç adam kol saatine bir bakış attı, onu yarı bulanık gördüğünü fark edince de biraz uzaklaştırarak görüşünü ayarladı. Uzun bir an boyunca gözlerini ondan ayırmadı. O gece odada bıraktığı kol saatinin ta kendisiydi bu; bombanın ölümcül radyasyonuna karşı koymayı başarmıştı, böylece Biron da ertesi sabah eşyalarını toplarken onu da yanına almıştı. O zamandan beri kaç kez bakınıştı saate? Kaç kez gözlerini ona dikmiş, saatin kaç olduğunu zihnine not etmiş ancak kendisine haykırdığı diğer bilgi parçacıklarını görmezden gelmişti?

Çünkü plastik kayışları beyazdı, mavi değil. Beyaz!

O gece yaşanan tüm olaylar zihninde yavaş yavaş yerine oturdu. Tek bir gerçeğin bütün kafa karışıklıklarını silip atmaması ne kadar da tuhaftı.

Ansızın ayağa kalkıp, “Affedersiniz!” diye mırıldandı. Masayı Kaptan'dan önce terk etmek görgü kurallarına aykırıydı ancak şu anda bunun bir önemi yoktu.

Yerçekimsiz asansörü beklemektense rampaları çabuk çabuk tırmandı ve süratle kamarasına doğru seğırtti. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra banyoyu ve gömme dolapları hızla araştırdı. Yaptıkları şeyi birkaç saat önce gerçekleştirmiş olmalıydılar.

Bavulunu dikkatle araştırdı. Düzgün bir iş çıkarmışlardı. Odaya girip çıktıklarına dair hiçbir işaret bırakmaksızın kimlik belgelerini, babasının mektuplarını, hatta Rhodialı Hinrik için yazılmış tavsiye mektubunu içeren kapsülü bile almışlardı.

İşte kamarasını bu yüzden değiştirmişlerdi. Ne eski kamarasıyla ilgileniyorlardı ne de yenisiyle; tek istedikleri eşyalarını başka bir yere taşıma fırsatıydı. Çünkü bu sayede yaklaşık yarım saat boyunca bavuluyla yasal bir şekilde –*yasal bir şekilde*, Uzay aşkına!– ilgilenebilmiş ve amaçlarına ulaşmışlardı.

Biron ikiz yatağına çöküp yaşananları öfkeyle kafasında tarttı fakat bunun bir yardımı olmadı. Kusursuz bir tuzaktı bu. Her şey planlanmıştı. Eğer kol saatini o gece odasında bırakmamış olsaydı Tyrannlıların uzaya ördüğü ağın ne kadar sıkı olduğunu hayatta fark edemezdi.

Biri kapı sinyaline basınca odada hafif bir uğultu duyuldu. “Girin,” dedi Biron.

Uçuş görevlilerinden biriymi bu. “Kaptan sizin için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyor,” dedi adam, kibarca. “Masadan ayrıldığınız sırada kötü görünüyordunuz.”

“İyiyim,” dedi genç adam.

Onu nasıl da izliyorlardı! O anda hiçbir kaçış yolunun olmadığını ve uzay gemisinin kendisini kibar ama kati bir şekilde ölümüne götürdüğünü anladı.

4

ÖZGÜR?

Sander Jonti karşısındaki adamın bakışlarına soğuk soğuk karşılık verdi. “Kaybolmuş mu dedin?”

Rizzett bir eliyle al yanaklı yüzünü ovaladı. “Bir şey kaybolmuş. Ne olduğunu bilmiyorum. Peşinde olduğumuz belge olabilir. Tek bildiğimiz Dünya’nın eski takvimine göre on beşinci ve yirminci yüzyıl arasına ait olduğu. Ve bir de tehlikeli olduğu.”

“Kaybolan şeyin bizim aradığımız belge olduğuna dair geçerli bir sebep var mı?”

“Sadece dolaylı olarak. Dünya hükümeti tarafından dikkatle korunuyordu.”

“Bunu dikkate alma. Dünyalılar galaktik çağ öncesine ait tüm belgelere saygı duyar. Onların saçma bir dini geleneği bu.”

“Ama bu seferki çalındı ve olayla ilgili hiçbir açıklama yapmadılar. Boş bir mahfazayı neden koruyorlar ki?”

“Bunu kutsal bir yâdigarın çalındığı gerçeğini itiraf etmemek için yaptıklarını düşünüyorum. Ama belgenin genç Farrill’de olduğuna da inanmıyorum. Onu gözetim altında tuttuğunu sanıyordum.”

Rizzett gülümsedi. “Belge onda değil zaten.”

“Nereden biliyorsun?”

Jonti'nin adamı ağızındaki baklayı çabuk çıkardı. “Çünkü o belge yirmi yıldır kayıp.”

“Ne?”

“Yirmi yıldır kimse onu görmemiş.”

“O zaman çalınan belge bizimki olamaz. Kâhya onların varlığını öğreneli sadece altı ay oldu.”

“Demek ki biri ondan önce davranmış ve belgeyi on dokuz buçuk yıl önce ele geçirmiş.”

Jonti bunu bir müddet düşündü. “Önemi yok,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü aylardır Dünya'dayım. Buraya gelmeden önce bu gezegende değerli bir bilgi olduğuna inanmak kolaydı. Ama bir de şimdi düşün. Dünya galaksideki tek yaşanılır gezegen olduğu zamanlarda bile askerî açıdan ilkel bir yerd. İcat ettikleri silahların arasında bahsedilmeye değer tek şey kaba ve yetersiz olan nükleer tepkimeli bombalar ki ona karşı mantıklı bir savunma yöntemi bile geliştirememişlerdi.” Zarif bir hareketle bir kolunu odasının kalın betonlarının dışında hastalıklı bir maviyle parlayan radyoaktif ufka doğru salladı. “Tüm bunlar burada geçirdiğim geçici ikametim boyunca düşüncelerimi toparlamama yardım etti. Askerî açıdan bu kadar düşük seviyeli olan bir toplumdan bir şeyler öğrenilebileceğini ummak tam bir saçmalık. Kayıp sanat ve bilimlerin olduğunu farz etmek her zaman çok revaçta olmuştur. İlkelcilik tarikatları kuran ve Dünya'nın tarih öncesi medeniyetleri hakkında saçma sapan iddialarda bulunan insanlar da daima olagelmıştır.”

“Ama Kâhya bilge bir adamdı,” dedi Rizzett, “ve bu belgenin bildiği en tehlikeli doküman olduğunu bize özellikle söyledi. Ne dediğini siz de hatırlıyorsunuz. İsterseniz ezberimden tekrar edebilirim. ‘Bu şey hem Tyrannlıların hem de bizim ölümlümüze sebebiyet verebilir. Ama aynı zamanda galaksideki tüm yaşamı da sona erdirebilir.’”

“Kâhya da tüm insanlar gibi yanılabilir.”

“Bu belgenin doğası hakkında hiçbir şey bilmediğimizi unutmayın. Örneğin, bir bilim insanının hiçbir zaman yayınlama fırsatı bulamadığı laboratuvar notlarını içeriyor olabilir. Dünyalıların daha önce silah olarak görmediği bir şeyi silaha dönüştürüyor da olabi—”

“Saçmalık. Sen bir ordu mensubusun ve işin aslını biliyorsun. İnsanların durmadan ve başarılı bir şekilde ilerlettikleri tek bilim dalı askerî teknolojidir. Hiçbir potansiyel silah on bin yıl boyunca fark edilmeden kalamaz. Sanırım Lingane’e geri döneceğiz Rizzett.”

Adam omuz silkti. Hâlâ şüphe duyuyordu.

Jonti de öyle, hem de ondan bin kat daha fazla. Belge çalınmıştı ve bu önemliydi. Çalınmaya değer bir şeydi! Şu anda galaksideki herhangi birinin elinde olabilirdi.

Gayriihtiyari olarak belgenin Tyrannlıların elinde olabileceğı düşüncesi üşüştü aklına. Kâhya bu mesele hakkında hep kaçamak davranmış, Jonti’ye bile tam olarak güvenmemişti. Belgenin ölüm getirdiğini, her iki tarafa da zarar vermeden kullanılmayacağını söylemişti. Jonti dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. O aptal herif ve saçma imaları! Al işte, belge artık Tyrannlıların elindeydi.

Ya böyle bir sır şu anda Aratap gibi bir adamın elindeyse? Aratap! Kâhya hayatta olmadığı için artık hareketlerini önceden tahmin edemeyecekleri kişi, Tyrannlıların en tehlikelisi.

Simok Aratap çarpık bacaklı, kısık gözlü ve ufak tefek bir adamdı. Ortalama bir Tyrannlının tıknaz, kalın uzuvlu görünümüne sahipti. Yine de hükmü altındaki ırkların alışılmadık derecede iri ve kaslı bir üyesiyle karşı karşıya olmasına rağmen son derece soğukkanlı görünüyordu. Rüzgârlı, bereketsiz gezegenlerini terk ederek galaksiye yayılan ve Nebula Bölgesi’ndeki zengin ve nüfusu kalabalık gezegenleri ele geçirerek

zincire vuran atalarının ikinci kuşaktan, kendinden emin bir varisiydi.

Babası vur-kaç taktiğiyle savaşan, ardından ortadan kaybolan, sonra bir daha saldıran ve böylece kendilerine karşı koyan devasa gemileri paramparça eden küçük ve hızlı uzay gemisi filolarından birinin lideriydi.

Nebula gezegenleri modası geçmiş taktiklerle savaşmıştı, Tyrannlılar ise yeni bir tane geliştirmişlerdi. Rakip donanmaların ısıltılı, devasa gemileri topyekün savaşa girmeye çalışırken kendilerini uzay boşluğunda öylece uçar ve enerji stoklarını boşa harcarken bulmuşlardı. Tyrannlılar ise sırtlarını salt güce yaslamak yerine hıza ve takım çalışmasına ağırlık vermişlerdi. Böylece Krallıklar birbiri ardına düşmüş, hepsi de çelik gemilerden oluşan savunma hatlarının arkasında kendilerini güvende zannederek (ve komşularının uğradığı yenilgiyi kısmi bir neşeyle karşılayarak) sıralarının gelmesini beklemişti.

Ama o savaşlar yaşanalı elli yıl oluyordu. Nebula Bölgesi'ndeki gezegenler artık yalnızca işçi ve vergi toplanılan birer satraplıktan ibaretti. *Eskiden gezegenlere karşı çarpışırđık*, diye düşündü Aratap bezginlikle, *şimdiyse sadece bireylerle mücadele ediyoruz*.

Karşısındaki genç adama baktı. Sahiden de çok gençti. Hatırı sayılır derecede geniş omuzları olan, uzun bir çocuktu; dikkatli, kararlı bir yüzü ve üniversitelere özgü bir moda olduğuna şüphe olmayan, saçmalık derecesinde kısa kesilmiş saçları vardı. Aratap gayriresmi olarak onun için üzölüyordu. Delikanlının korktuğu barizdi.

Biron içindeki duyguyu “korku” olarak tanımlamazdı. Eğer hislerini adlandırması istenilseydi onu “gerilim” olarak tarif ederdi. Hayatı boyunca Tyrannlıları hükümdârlar olarak görmüştü. Güçlü ve önemli bir şahıs olan, kendi topraklarında kesinlikle sorgulanmayan ve saygıyla karşılanan babası bilc

bir Tyrannlının huzurunda sessizleşir, neredeyse mütevazı bir tavır takınırdı.

Tyrannlılar arada sırada Widemos'a nezaket ziyaretinde bulunur, vergi olarak adlandırdıkları yıllık haracı talep ederlerdi. Widemos Kâhyası, Nephelos gezegeni adına bu meblağları toplayıp onlara ulaştırmakla yükümlüydü.

Tyrannlılar da formalite icabı gelip hesap defterlerini ince-lerdi. Kâhya, küçük gemilerinden çıkmalarına bizzat yardım ederdi. Yemeklerde masanın baş köşesine oturur, ilk önce kendilerine servis yapılırdı. Konuştukları zaman diğer bütün sohbetler anında kesilirdi.

Biron çocukken bu kadar küçük ve çirkin insanlara gösterilen bu hürmet karşısında hayrete düşerdi; ancak iyice büyüdüğünde bir sığır çobanı babası için ne ifade ediyorsa, babasının da Tyrannlılar için o kadar şey ifade ettiğini öğrenmişti. Tyrannlılarla uysalca konuşmayı ve kendilerine hitap ederken “ekselansları” demeyi de öğrenmişti.

Hatta tüm bunları o kadar iyi öğrenmişti ki tam şu anda hükümdârlardan biriyle, bir Tyrannlıyla karşı karşıyayken gerginlikle titremeden edemiyordu.

Zindanı olarak gördüğü gemi, Rhodia'ya inmek üzere oldukları gün onun için gerçek anlamda bir hapishaneye dönüş-müştü. Kapısı çalınmış, içeriye iki iri yarı tayfa girmiş ve her iki yanında durmuşlardı. Peşleri sıra içeri giren Kaptan tekdü-ze bir sesle, “Biron Farrill, bu geminin kaptanı olmanın bana verdiği yetkiyle seni tutukluyor ve Yüce Kral'ın komiseri ta-rafından sorguya çekilmen için seni alıkoyuyorum,” demişti.

Söz konusu Komiser, şu anda karşısında oturan küçük Tyrannlının ta kendisiydi; dalgın ve ilgisiz görünüyordu. “Yüce Kral” ise hâlen Tyrannlıların ana gezegenindeki efsanevi taş sarayda yaşamakta olan Tyrann Hanı'ydı.

Biron etrafına kaçamak bakışlar attı. Onu fiziksel olarak herhangi bir yere bağlamamışlardı fakat her iki yanında mavi

üniformaları içerisinde ikişer adet Tyrann Uzay Polisi duruyordu. Üstelik silahlıydılar. Binbaşı rütbesi taşıyan, beşinci bir polis ise Komiser'in masasının yanı başında dikilmekteydi.

“Sizin de biliyor olabileceğiniz üzere,” dedi Komiser ince ve tiz bir sesle, delikanlı odaya girdiğinden beri ilk kez konuşarak, “eski Widemos Kâhyası vatana ihanet suçundan idam edildi.”

Solgun gözlerini Biron'a dikmişti. Bakışlarında nezaketten başka bir şey okunmuyordu.

Biron istifini bozmadı. Bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmamak onu rahatsız ediyordu. Onlara avazı çıktığı kadar bağışlamak, ellerini kollarını çılgınca sallamak çok daha tatmin edici olurdu fakat böyle bir hareket babasını geri getirmezdi. Tyrannlının söze neden bu beyanla başladığını biliyordu. Onun direncini kırmak, kendisini ele vermesini sağlamak istiyorlardı. Eh, işe yaramayacaktı.

“Benim adım Biron Malaine, Dünyalıyım. Eğer kimliğimi sorguluyorsanız Dünya Konsolosu'yla iletişime geçmek istiyorum,” dedi sakince.

“Ah, evet. Ama şu anda tamamen gayriresmi bir aşamadayız. Dünyalı Biron Malaine olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Lâkin—” Aratıp önündeki kâğıtları işaret etti. “—burada Widemos tarafından oğluna yazılmış mektuplar var. Ayrıca Biron Farrill adına kesilmiş bir üniversite kaydı faturası ve başlangıç egzersizleri için biletler de mevcut. Bunları bavulunuzda bulduk.”

Biron çaresizliğe kapıldığını hissetse de renk vermedi. “Bavulum yasadışı bir şekilde arandı, o yüzden bu belgelerin birer kanıt olarak gösterilmesini reddediyorum.”

“Mahkemede değiliz Bay Farrill. Ya da Malaine. Bunları nasıl açıklıyorsunuz?”

“Eğer bavulumda bulundularsa başka biri tarafından konulmuş olmalılar.”

Komiser bu yalana göz yumarak Biron'ı şaşırttı. İddiası çok zayıf, çok aptalcaydı. Buna rağmen Komiser hiçbir şey söylememiş, onun yerine işaret parmağıyla siyah kapsülü tıklatmakla yetinmişti. “Peki Rhodia Direktörü'ne iletmek üzere yazılan bu tavsiye mektubu? Bu da mı sizin değil?”

“Hayır, o benim,” dedi Biron, planladığı gibi. Mektupta adı geçmiyordu. “Direktör'e yönelik bir suikast girişimi—”

Biron dehşete kapılarak durdu. Dikkatle hazırladığı konuşmayı nihayet sesli olarak dile getirmeye başladığında söyleyeceği şeyler kendisine hiç ikna edici görünmemişti. Komiser alaycı bir şekilde gülümsüyor muydu yoksa?

Ama Aratap'ın güldüğü falan yoktu. Tyrannlı hafifçe iç geçirip tecrübeli ellerle lenslerini çıkardı ve onları masada duran bir bardak tuzlu solüsyonun içine dikkatle bıraktı. Çıplak gözleri hafif suluydu.

“Ve sizin de bundan haberiniz oldu, öyle mi? Dünya'da, beş yüz ışık yılı ötede? Rhodia'daki polis kuvvetlerimizin bile böyle bir şeyden haberi yok.”

“Polisleriniz burada. Bu komplo ise Dünya'da kuruldu.”

“Anlıyorum. Siz de onların casusu musunuz? Yoksa Hinrik'i uyarmaya mı gidiyorsunuz?”

“İkincisi tabii ki.”

“Sahiden mi? Peki neden onu uyarmak isteyesiniz ki?”

“Tatmin edici bir ödül almayı umduğum için.”

Aratap gülümsedi. “Bu dediğiniz kulağa bir nebze de olsa doğru geliyor ve önceki açıklamalarınıza gerçeklik payı katıyor. Bahsettiğiniz şu suikast girişiminin detayları nedir?”

“Bu bilgiyi yalnızca Direktör'le paylaşabilirim.”

Komiser kısa bir anlığına tereddüt etti, ardından omuzlarını silketti. “Pekâlâ. Tyrannlılar olarak bölge siyasetiyle ne ilgileniyor ne de alakadar oluyoruz. Direktör ile sizin aranızda bir görüşme ayarlayacak ve böylece onun güvenliğini sağlama konusunda üzerimize düşeni yapmış olacağız. Adamlarım ba-

vulunuz gelene kadar sizi alıkoyacak, ondan sonra gitmekte özgürsünüz. Bırakın onu.”

Silahlı adamlar Biron’a eşlik ederek odayı terk ettiler. Aratap lenslerini yeniden taktı ve eksikliklerinin neden olduğu o belli belirsiz acizlik hissi hemen kayboldu. Odada kalan Binbaşı’ya dönüp, “Sanırım gözümüzü genç Farrill’in üzerinden ayırmasak iyi olacak,” dedi.

Adam başıyla onayladı. “Güzel! Bir anlığına yalanlarına inandığınızı zannettim. Bana kalırsa anlattıkları çok tutarsız.”

“Öyle. Bu da onu bir süreliğine bizim için faydalı kılıyor. Casusluk filmleri izleyip yıldızlararası entrikalarla ilgili bir şeyler bildiğini düşünen aptal gençleri idare etmek kolaydır. Ama o kesinlikle eski Kâhya’nın oğlu.”

Binbaşı tereddüt etti. “Emin misiniz? Ona karşı yapılan suçlamalar şüpheli ve yetersiz.”

“Kanıtların sahiden de düzmece olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsunuz? İyi de ne amaçla?”

“Çocuk dikkatimizi gerçek Biron Farrill’den uzaklaştırmak için kurban edilen bir yem olabilir.”

“Hayır, bu çok abartılı. Ayrıca elimizde bir fotoküp var.”

“Ne? Çocuğun mu?”

“Kâhya’nın oğlunun. Görmek ister misiniz?”

“Kesinlikle.”

Aratap masasının üstündeki bir kâğıt ağırlığını kaldırdı. Her kenarı yedi santim uzunluğunda, siyah renkli mat camdan yapılma basit bir küptü bu. “Gerektiği takdirde bunu delikanlıya göstermeye niyetleniyordum. Oldukça hoş bir işlem. Daha önce hiç fotoküp görmüş müydünüz Binbaşı? Kısa süre önce iç gezegenlerde keşfedildi. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir fotoküp gibi görünüyor ama baş aşağı çevrildiğinde otomatik bir molekül aranjmanı onu tamamen matlaştırıyor. Hoş bir icat.”

Küpü baş aşağı çevirdi. Matlığı bir anlığına hafifçe titreşti,

ardından rüzgârın önünde dalgalanıp dağılan siyah bir sis misali yavaşça berraklaştı. Aratap kollarını göğsünde kavuşturarak sakince izledi.

Derken küp su kadar şeffaf bir hâl aldı ve gülümseyen, eksiksiz, canlı ve genç bir yüz çıktı ortaya; aldığı bir nefesin tam ortasında, sonsuza dek hapsedilmiş ve katılaştırılmıştı.

“Eski Kâhya’nın eşyaları arasında bulundu,” dedi Aratap. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Bu az önceki delikanlı, hiç şüphesiz.”

“Evet.” Tyrannlı yönetici fotoküpü düşünceli bir şekilde süzdü. “Biliyor musunuz, bir küpün içine neden aynı işlemle altı fotoğraf birden sığdırılamadığını merak ediyorum. Altı yüzü var ve küpü sırayla her birinin üstüne koyarak bir dizi moleküler oryantasyon yaratılabilir. Siz küpü döndürdükçe birbirini takip eden altı bağlantılı fotoğraf. Yeni bir soluk ve görünüm kazanan, dinamikleştirilen statik bir fenomen. Bu yeni bir sanat şekli olabilir Binbaşı.” Sesinden giderek artan bir heyecan okunuyordu.

Ancak sessizliğini koruyan binbaşının yüzünde hafif küçümseyen bir ifade vardı. Aratap sanatsal düşüncelerini çabucak bir kenara bırakıp, “Farrill’i izletecek misiniz o hâlde?” diye sordu.

“Elbette.”

“Hinrik’i de izleyin.”

“Hinrik mi?”

“Tabii ki. Çocuğu serbest bırakmamın amacı da zaten bu. Cevaplanmasını istediğim bazı sorular var. Farrill neden Hinrik’i ziyaret ediyor? Aralarında nasıl bir bağlantı var? Merhum Kâhya tek başına hareket etmiyordu. Arkasında iyi organize edilmiş bir komplo olmalı. Hatta kesinlikle var. Ve henüz niyetlerini keşfedebilmiş değiliz.”

“Ama Hinrik’in bununla bir ilgisi olamaz. Cesur olabilir ama kafası pek çalışmaz onun.”

“Orası öyle. Ama geri zekâlı olması kendisini komplocular için faydalı bir araç hâline getirebilir. Eğer durum bundan ibaretse planlarımız için zayıflık teşkil ediyor demektir. Bu ihtimali göz ardı edemeyeceğimiz çok açık.”

Aratap dalgın bir edayla elini salladı. Binbaşı ona selam durdu ve topuklarının üstünde dönüp odayı terk etti.

İç çeken Komiser fotoküpü düşünceli bir şekilde elinde ters çevirdi ve siyahlığın bir mürekkep dalgası misali fotoğrafı yeniden karartmasını izledi.

Hayat babasının zamanındayken daha basitti. Bir gezegeni ezip geçmenin zalimce bir ihtişamı vardı. Her şeyden bihaber bir delikanlıyı dikkatle kullanmaksa yalnızca zalimlikti.

Ama gerekli bir zalimlik.

5

BÜYÜK BAŞIN DERDİ

Homo sapienslerin yerleşim yerlerinden biri olan Rhodia Direktörlüğü, Dünya'yla kıyaslandığında o kadar eski bir geçmişe sahip değildir. Hatta Sirius ve Centauri sistemlerindeki gezegenlerle kıyaslandığında da öyle... Örneğin Arcturus gezegenleri iki yüzyıl önce, Atbaşı Nebulası'nı kuşatan ilk uzay gemileri oksijen ve su bulunan yüzlerce gezegenin merkezini keşfettiği sıralarda kolonileştirilmiştir. Söz konusu gezegenler çok yakın kümelenmiştir ve bu gerçekten de büyük bir buluştur; zira uzay gezegenlerle dolup taşsa da içlerinden çok azı insan organizmasının gereksinimlerini karşılayacak kimyasal bileşenlere sahiptir.

Galakside bir ila iki milyar arası parlak yıldız bulunmaktadır. Bunların beş yüz milyar kadarı gezegendir. Bazılarının yerçekimi Dünya'ya nazaran yüzde yüz yirmi daha fazla veya yüzde altmış daha azdır. Dolayısıyla buralara kalıcı ikametgâhlar kurmak imkânsızdır. Bazıları çok sıcaktır, bazılarıysa çok soğuk. Bazıları da zehirli bir atmosfere sahiptir. Atmosferinin büyük bir bölümü veya tamamı neon, metan, amonyak, klor, hatta silikon tetraflorürden oluşan gezegenler saptanmıştır. Bazıları sudan tamamen yoksunken saf sülfür dioksitten okyanusları olan gezegenler de bulunmuştur. Karbon yoksunu olanlar da vardır.

Bunlardan birinin bile eksik olması gezegenin insan yaşamına elverişsiz sayılması için yeterlidir, o nedenle yüz binlerce dünya boş kalmıştır. Bununla birlikte üzerinde yaşanılabilir olanların sayısı da yaklaşık dört milyondur.

Tam olarak kaç tanesinin yaşanılabilir olduğu tartışmalı bir konudur. *Galaktik Almanak*'ta yer alan (ve kusurlu kayıtlardan derlendiği itiraf edilen) bilgilere göre Rhodia insanoğlu tarafından kolonileştirilen 1098. dünyadır.

Ne ironiktir ki daha sonra Rhodia'yı hâkimiyeti altına alan Tyrann ise 1099'uncudur.

Trans-Nebula Bölgesi'nin tarihi, gelişme ve ilerleme kaydeden diğer bölgelerinkiyle üzücü bir benzerlik göstermektedir. Arka arkaya gezegen cumhuriyetleri kurulmuş ve her hükümet kendi dünyasının sınırlarını belirlemiştir. Ekonominin gelişmesiyle birlikte komşu gezegenleri sömürgeleştirip kendi topluluklarına katmışlardır. Akabinde küçük "imparatorluklar" kurulmuş ve kaçınılmaz olarak birbirleriyle savaşımaya başlamışlardır.

Hükümetlerin önce biri, sonra da diğerleri savaş ganimetlerindeki ve liderlikteki dalgalanmalara bağlı olarak büyük bölgelerin üstünde hegemonya kurmuştur.

Sadece Hinriad Hanedanı'nın yönetimi altındaki Rhodia uzunca bir istikrar sağlayabilmiştir. Hatta belki de bir veya iki yüzyıl içerisinde Trans-Nebula İmparatorluğu'nu kurma yolunda ilerliyor bile olabilirlerdi. Ta ki Tyrannlılar gelip aynı işi on yıl içerisinde halledene kadar...

İmparatorluğu kuranın Tyrannlılar olması ironiktir. Çünkü büyük bir bölümü çöllerden oluşan, kurak gezegenlerinin iticiliği sayesinde o güne dek, yani yedi yüzyıllık tarihleri boyunca istikrarsız bir özerklik göstermek dışında çok fazla şey yapmamışlardır.

Ancak Rhodia Direktörlüğü varlığını Tyrannlılar geldikten sonra bile sürdürmüş, hatta daha bile büyümüştür. Hinriad

Ailesi halk arasında popülerdir, dolayısıyla varlıklarını devam ettirmeleri işgalcilerin gezegeni daha kolay kontrol etmesini sağlamıştır. Tyrannlılar vergiler kendilerine ulaştırıldığı müddetçe tezahüratları kimin topladığına aldırmaz etmez.

Şimdiki direktörler eski Hinriadlar gibi değildir elbette. Direktörlük ezelden beri aile içinde yapılan bir seçimle belirlenmiş, böylece başa en muktedir kişinin geçmesi sağlanmıştır. Aynı amaç doğrultusunda, aile fertleri evlat edinmeye teşvik edilmiştir.

Ama Tyrannlılar kendilerince nedenlerden ötürü artık seçimlere etki etmektedirler ve bunun sonucu olarak yirmi yıl önce direktörlüğe Hinrik (kendisi bu ismi taşıyan beşinci Hinriad'tır) seçilmiştir. Zira Tyrannlılar onu faydalı bir araç olarak görmüştür.

Hinrik seçildiği yıllarda oldukça yakışıklı bir adamdı ve bugün bile Rhodia Konseyi'ne hitap ederken etkileyici bir görünümlü sergilemektedir. Saçları düzgünce ağarmış, gür bıyığı ise şaşırtıcı bir biçimde kızının gözleri kadar siyah kalmıştır.

Hinrik o sırada öfkeyle burnundan solumakta olan kızıyla konuşuyordu. Direktör'ün boyu bir seksenden sadece iki santim daha kısaydı, kızı ile arasındaysa yaklaşık beş santim fark vardı. Kapkara saçları ve aynı renkte gözleri olan, çarpıcı bir kızdı ve o esnada öfkeden yüzü kararmıştı.

“Bunu yapamam! Yapmayacağım!” dedi bir kez daha.

“Ama Arta,” dedi Hinrik, “Arta, mantıksız davranıyorsun. Peki ben ne yapacağım? Ne *yapabilirim*? Bulduğum konum itibarıyla ne gibi bir seçeneğim var ki?”

“Eğer annem hayatta olsaydı mutlaka bir çıkar yolunu bulurdu.” Bir ayağını öfkeyle yere vurdu. Tam adı Artemisia'ydı; Hinriadların her neslinde en az bir kadına verilen bir isimdi bu.

“Evet, evet, buna hiç şüphem yok. Ruhu şâd olsun! Annen ne kadındı ama! Bazen ona çok benziyorsun, bana ise hiç.

Ama adama tek bir şans bile vermedin Arta. Taliplinin... şey... iyi yanlarını göz önünde bulundurdun mu?"

"Neymiş onlar?"

"Mesela..." Bir elini havada şöyle bir salladı, bir müddet düşündü, sonra da vazgeçti. Kızına yaklaşıp bir elini teselli edercesine omzuna koydu fakat Arta ondan kaçındı ve kızıl elbisesi havada dalgalandı.

"Onunla bir akşam geçirdim," dedi kız, acı acı, "ve beni öpmeye kalkıştı. İğrençti!"

"Ama herkes öpüşür, hayatım. Artık büyükannenin yaşadığı çağda değiliz... ruhu şâd olsun. Bir öpücük nedir ki? Önem-siz bir şey. Adamın kanı kaynıyor Arta, delikanlılık işte!"

"Kanı kaynıyormuş, hah! O korkunç ve küçük adamın damarları en son on beş yıl önce, bir kan naklinden hemen sonra kaynamıştır. Herif benden on santim daha kısa baba! Bir pig-meyle beraber toplum içine nasıl çıkarım?"

"O önemli bir adam. Hem de çok önemli!"

"Önemli biri olması boyunu bir santim bile uzatmıyor. O da türünün geri kalanı gibi çarpık bacaklı, ayrıca ağzı da kokuyor!"

"Ağzı mı kokuyor?"

Artemisia burnunu kırıştırdı. "Aynen öyle, berbat bir kokusu var. Çok rahatsız oldum ve bunu ona da söyledim."

Hinrik bir müddet ağzı bir karış açık hâlde kalakaldı, ardından hırıltılı bir yarı-fısıltıyla, "Ona söyledin mi? Tyrann Kraliyet Sarayı erkanından birine nahoş bir karakteristik özelliği olduğunu mu ima ettin?" diye sordu.

"Ama kokuyordu! Benim de bir burnum var, biliyorsun değil mi? Bana çok yaklaşınca onu tutup ittim. Gerçekten de hayranlık duyulası bir erkek. Sırtüstü yere kapaklandı ve bacakları havaya kalktı." Arta o anı parmaklarıyla canlandırma-ya çalışsa da Hinrik o esnada yüzünü ellerine gömüp inlediğinden bu hareketi göremedi.

Parmaklarının arasından kızına acınası bir bakış attı. “Ne olacak şimdi? Nasıl böyle bir şey yaparsın?”

“Bana hiçbir faydası dokunmadı. Ne dedi biliyor musun? Biliyor musun? Benim için bardağı taşıran son damla bu oldu. Sınırı kesinlikle aştı. O anda boyu üç metre bile olsa o adama katlanamayacağımı anladım.”

“Ama— ama— ne dedi ki?”

“Dedi ki —sanki bir filmde fırlamış gibiydi baba— dedi ki, ‘Hah! Ne ateşli bir kaltak! Şimdi ondan daha çok hoşlandım işte!’ İki hizmetkâr ayağa kalkması için ona yardım etti. Ama o andan sonra bir daha yüzüme hohlamaya cesaret edemedi.”

Hinrik bir sandalyeye çöktü, öne eğildi ve Artemisia’ya ciddiyetle baktı. “Onunla baştan savma bir evlilik de yapabilirsin, değil mi? Ciddi bir birliktelik olmasına gerek yoktu. Neden siyasi menfaatimiz uğruna onunla—”

“Ciddi bir birliktelik olmasına gerek yoktu derken ne kastediyorsun baba? Sağ elimle nikah defterine imza atarken sol elimle de parmaklarını mı çaprazlasaydım?”

Hinrik’in kafası karıştı. “Hayır, tabii ki hayır. Öyle bir şey neye yarar ki? Parmaklarını çaprazlaman evlilik akdinin geçerliliğini değiştirmez. Gerçekten Arta, bazen aptallığın karşısında hayrete kapılıyorum.”

Artemisia içini çekti. “Ne kastediyorsun o hâlde?”

“Neyle ne kastediyorum? Bak, gördün mü, her şeyi karman çorman ettin. Senin yüzünden kafam allak bullak oldu, doğru dürüst düşünemiyorum bile. Ne diyordum?”

“Evlenmiş numarası yapmamdan veya onun gibi bir şeyden söz ediyordun. Hatırladın mı?”

“Ah, evet. Demek istediğim, bu işi çok ciddiye almana gerek yok. Anlıyorsun ya?”

“Sevgililerim olabilir sanırım.”

Hinrik kaskatı kesilip kaşlarını çatı. “Arta! Seni kendine

saygısı olan, mütevazı bir kız olarak yetiştirdim ben. Annen de öyle. Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Utanç verici.”

“İyi de kastettiğin şey bu değil mi?”

“Ben söyleyebilirim. Ben bir erkeğim, yetişkin bir erkek. Senin gibi bir kız bu sözü tekrarlamamalı.”

“Eh, tekrarladım bile. Hem de ayan beyan. Sevgili edinmeye itirazım yok. Eğer ülkemizin iyiliği için biriyle evlenmek zorunda kalırsam muhtemelen bir sürü sevgilim olacak zaten ama her şeyin bir sınırı var.” Ellerini kalçalarına dayamasıyla birlikte elbisesinin pelerini andıran kolları bronz teninin ve çukurlu omuzlarının üstünden aşağı kaydı. “Peki ama sevgililerimin yanında değilken ne yapacağım? O adam hâlâ benim kocam olacak ve bunu düşünmek bile dayanılacak gibi değil.”

“Ama o yaşlı bir adam hayatım. Onunla süreceğin hayat kısa olacaktır.”

“Yeterince kısa değil. Almayayım, sağ ol. Daha beş dakika önce ona delikanlı diyordun, unuttun mu?”

Hinrik ellerini genişçe iki yana açtı, sonra da kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. “Arta, o adam bir *Tyrannlı*. Ayrıca çok güçlü. Han’ın sarayında kokusu hoş karşılanan biri.”

“Han onun güzel koktuğunu düşünebilir. Büyük ihtimalle öyle de yapıyordur. Muhtemelen kendisi de kokuyordur.”

Hinrik’in dudakları korkuyla bir ‘O’ hâlini aldı. Otomatik olarak arkasına baktı, ardından çatallı bir sesle, “Sakın bir daha öyle bir şey söyleyeyim deme,” dedi.

“Canım isterse söylerim. Ayrıca adam bugüne dek üç kez evlenmiş.” Babası bir şey diyemeden ekledi. “Han değil, evlenmemi istediğin adam.”

“Ama önceki eşleri ölmüş,” diye açıkladı Hinrik, ciddiyetle. “O kadınlar hayatta değil Arta. Bunu düşünme. Kızımı çok eşli biriyle evlendireceğimi nasıl düşünürsün? Ondan belgeleri isteriz. Önceki eşleriyle farklı faklı zamanlarda evlenmiş, aynı anda değil. Ve artık hepsi ölü, tamamıyla ölü. Hepsi.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Ah, ne yapacağım ben şimdi?” Son bir haysiyet kırıntısı sergiledi. “Arta, hem Direktör’ün kızı hem de bir Hinriad olarak ödemen gereken bir bedel bu.”

“Ne Direktör’ün kızı ne de bir Hinriad olmayı ben istedim.”

“Mesele bu değil Arta. Galaksinin tüm tarihi gösteriyor ki ülkelerin çıkarları, gezegenlerin güvenliği ve insanların yararı söz konusu olduğunda, ııı—”

“—zavallı bir kızın fahişelik yapması gerekebilir.”

“Ah, senin şu edepsizliğin! Göreceksin, günün birinde... günün birinde herkesin ortasında böyle bir laf edeceksin.”

“Eh, doğru söylüyorum. Ve o adamla evlenmeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim. Orospuluk dışında başka her şeyi yapmaya razıyım. Yapacağım da.”

Direktör ayağa kalkıp kollarını kızına doğru uzattı. Dudakları titriyor, tek kelime bile etmiyordu. Arta ansızın ızdırap dolu gözyaşlarına boğularak ona doğru koştu ve babasına çaresizce sarıldı. “Yapamam baba. Yapamam. Beni buna zorlama.”

Hinrik kızının sırtını beceriksizce sıvazladı. “Peki ama yapmazsan ne olacak? Tyrannlıları hoşnut edemezsek beni görevden alabilir, hapse atabilir, hatta idam bile ede—” Kelimeler boğazına takıldı. “Bunlar çok bedbaht zamanlar Arta, çok bedbaht. Widemos Kâhyası geçen hafta tutuklandı, onu idam ettiklerine inanıyorum. Kâhya’yı hatırlıyor musun Arta? Altı ay kadar önce saraydaydı. Yuvarlak bir kafası ve çukur gözleri olan, iri bir adam. İlk karşılaştığınızda ondan korkmuştun.”

“Hatırlıyorum.”

“Eh, muhtemelen öldü. Kim bilir? Belki de sıra bendedir. Zavallı, zararsız ve yaşlı babanda. Bedbaht zamanlar. Kâhya’nın sarayımızda görülmesi oldukça şüpheli bir durum.”

Artemisia ansızın babasından bir kol boyu uzaklaştı. “Neden şüpheli olsun ki? Onunla işbirliği içerisinde değildin ya?”

“Ben mi? Tabii ki değildim. Ama Han’ın gözdelelerinden biriyle ittifak kurmayı reddederek Tyrannlıları açıkça rencide edersek bu şekilde düşünmeyi tercih edebilirler.”

Hinrik ellerini ovuşturmaya başlamıştı ki dâhili iletişim hattının boğuk vızıltısı karşısında hareketi yarıda kaldı. Adam endişeyle irkildi.

“Odamdan konuşurum. Sen dinlen. Biraz kestirdikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Göreceksin, göreceksin. Sadece biraz gerginsin, hepsi bu.”

Artemisia odadan çıkmakta olan adamın arkasından bakıp kaşlarını çattı. Yüzü son derecede düşünceliydi ve sonraki birkaç dakika boyunca hâlâ hayatta olduğunu gösteren tek şey nefes aldıkça hareket eden göğüslerinin hafif hareketi oldu.

Kapısının önünde tökezleyen ayak sesleri duyuldu ve genç kız dönüp o tarafa baktı.

“Ne var?” Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. Gelen Hinrik’ti; yüzü korkudan kıpkırmızı kesilmişti. “Arayan Binbaşı Andros’tu.”

“Uzay Polisi mi?”

Hinrik sadece başıyla onaylayabildi.

“Herhalde seni-” diye başladı Artemisia, yüksek sesle. Aklından geçen korkunç düşüncüyü kelimelere dökmenin eşigindeyken tereddütle duraksadı ve boşu boşuna bir açıklama bekledi.

“Benimle görüşmek isteyen genç bir adam varmış. Onu tanımıyorum. Neden buraya gelmiş ki? Dünya’dan olduğunu söylüyor.” Konuşurken hızlı hızlı nefes alıyor, sanki zihni bir pikabın üstündeymiş de dönüşlerini takip etmek zorundaymış gibi bocalıyordu.

Genç kız ona doğru koşup adamın dirseğini kavradı. “Gel şöyle otur baba. Bana neler olduğunu anlat,” dedi çabuk çabuk. Hinrik’i şöyle bir silkeleyince adamın yüzündeki panik ifadesi biraz azaldı.

“Tam olarak bilmiyorum,” diye fısıldadı babası. “Hayatıma yönelik bir suikast girişiminin detaylarını bilen bir delikanlı buraya geliyor. *Hayatıma*. Ve *Tyrannlılar* onu dinlemem gerektiğini söylüyor.” Aptal aptal sırtıttı. “Halkım beni sever. Kimse beni öldürmek istemez. Değil mi? Değil mi?” Kızına hevesle bakıyordu.

“Tabii ki istemez,” dedi Artemisia.

Bu sözleri duyan Hinrik biraz rahatladı. Ardından tekrar gerginleşerek, “Bunu yapan *onlar* olabilir mi dersin?” diye sordu.

“Kimler?”

Babası öne eğilip fısıldadı. “*Tyrannlılar*. *Widemos Kâhyası* daha dün buradaydı. Ve onu öldürdüler.” Sesi bir kerte yükseldi. “Şimdi de beni öldürmesi için birini yolluyorlar.”

Artemisia adamın omuzlarını sertçe sıkıp hissettiği acı sayesinde şimdiki ana odaklanmasını sağladı.

“Baba! Otur! Tek kelime bile etme! Beni dinle. Kimse seni öldürmeyecek. Duyuyor musun? Kimse seni öldürmeyecek. *Kâhya* altı ay önce buradaydı. Hatırlasana. Altı ay önce değil miydi? Düşün!”

“O kadar oldu mu?” diye fısıldadı Direktör. “Evet. Evet, öyle olmalı.”

“Şimdi burada kal ve dinlen. Sinirlerin çok yıpranmış. Şu genç adamla gidip ben görüşürüm. Güvenli olduğu takdirde de onu sana getiririm.”

“Bunu yapar mısın Arta? Yapar mısın? Bir kadına zarar vermeyecektir. Yani, vermez herhâlde.”

Genç kız hızla eğilip babasını yanağından öptü.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı adam, gözlerini bezgince yumarak.

6

BÜYÜK OLUR

Biron Farrill, Saray Bahçeleri'nin dış binalarından birinde huzursuzca bekliyor ve bir taşralı olmanın yaşattığı gurur kırıcı hissi hayatında ilk kez tecrübe ediyordu.

Büyüdüğü yer olan Widemos Konağı'nın çok güzel bir yer olduğunu düşünmüştü hep fakat artık gözüne barbarsı bir yer gibi görünüyordu. Kıvrımlı dış hatları, filigranlı desenleri, tuhaf işlemleri olan kuleleri, zarif "sahte pencereleri"— bunları düşünmek bile yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Oysa burası... burası farklıydı.

Rhodia'nın Saray Bahçeleri, bir büyükbaş hayvan krallığının önemsiz efendileri tarafından kurulmuş, sıradan bir gösteriş yuvası değildi. Ne de kaybolup yitmekte olan bir dünyanın çocuksu bir tezahürü... Aksine, Hinriad Hanedanlığı'nın taşlarla inşa edilmiş zirvesini teşkil ediyordu burası.

Binalar kudretli ve sessizdi. Düz ve dikey dış hatları her yapının merkezine doğru uzanıyor ancak helezonik kuleler gibi kadınsı bir izlenim bırakan biçimler almaktan kaçınıyorlardı. Bir tür kütlükleri olsa da bunu nasıl yaptıklarını gelişigüzel bir bakışla anlamınıza müsaade etmeyen bir havaları vardı. Mesafeli, suskun ve gururluydular.

Nasıl ki her bina tek başına etkileyici bir izlenim bırakıyorsa aynı şeyi bir bütün hâlinde de gerçekleştiriyorlar ve

tüm Merkez Saray bir kreşendo hâlinde yükseliyordu. Erkeksi Rhodia tarzından kalan birkaç yapmacıklık bile geride bırakılmıştı. Hatta çok değerli bir dekorasyon olarak görülen ve artık hem aydınlatma hem de havalandırma yapay yollarla gerçekleştirildiğinden son derece işe yaramaz olan “sahte pencereler” bile... Ve her nasılsa bu herhangi bir kayba mâl olmamıştı.

Gözünüzü göğe doğru çevirmenizi sağlayan tek şey çizgi ve düzlem, geometrik bir soyutlamaydı.

Tyrannlı binbaşı iç odadan çıkmadan önce Biron’ın yanında kısa bir süreliğine duraksadı. “Birazdan kabul edileceksin,” dedi.

Delikanlı başını sallayarak anladığını gösterdi ve bir müddet sonra kızıl-boz renkli bir üniforma giyen bir adam tam önünde durup çizmelerinin topuklarını birbirine vurdu. Biron o anda gerçek iktidar sahiplerinin gösterişli üniformalara ihtiyaç duymadığını ve basit bir maviyle yetindiklerini fark etti çarpıcı bir şekilde. Kâhyalık hayatının cıvıltılı resmiyetini hatırladı ve beyhudeliği karşısında alt dudaklarını ısırды.

“Biron Malaine?” diye sordu Rhodialı muhafız. Genç adam ayağa kalkıp onu takip etti.

Diyamanyetik güçler vasıtasıyla kızıl renkli, tek bir metal rayın üstüne titizlikle yerleştirilmiş, küçük ve ısıltılı bir vagona vardılar. Biron daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Araca binmeden önce kısa bir süreliğine duraksadı.

Küçük vagon beş-altı kişi alabilecek kadar genişti ve rüzgârla birlikte sağa sola salınıyordu. Rhodia’nın muhteşem güneşinin ısıltısını yansıtan, zarif bir gözyaşı damlasıydı sanki. Altında uzanan tek raylı demiryolu bir kablodan biraz daha kalındı ve vagona temas etmiyordu. Biron eğilip aralarından baktığında gökyüzünün mavisini açıkça görebildi. Bir anlığına, o izlemeye devam ederken, kuvvetli bir rüzgâr esti ve vagonu kaldırarak raylardan iki-üç santim uzaklaştırdı. Araç sanki uçuşa geçmek için sabırsızlanıyor, onu yerinde tutan

görünmez güçlere kafa tutuyormuş gibi göründü. Ardından tekrar yerine yerleşti ancak raya ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın kesinlikle ona temas etmedi.

“İçeri gir,” dedi arkasındaki muhafız sabırsızlıkla. Bunun üzerine Biron vagona çıkan iki basamağı tırmandı.

Basamaklar muhafızın da içeri girmesine yetecek kadar açık kaldıktan sonra sessizce katlandı ve vagonun pürüzsüz dış yüzeyinde hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular.

Biron aracın mat görüntüsünün bir illüzyon olduğunu fark etti. Çünkü içeri girer girmez kendisini şeffaf bir balonda otururken bulmuştu. Küçük bir kontrol panelinin hareketiyle birlikte vagon yukarı kalktı. Ardından yükseklikleri kolayca aşip havada ısıklık çalarak ilerlemeye koyuldu.

Kavisli rayın tepe noktasına ulaştıklarında Biron kısa bir anlığına da olsa Saray Bahçeleri’nin eksiksiz bir manzarasına şahit oldu. Binalar bir-iki tanesi zarif baloncuklar taşıyan, ısıltılı bakır iplikler aracılığıyla birbirine bağlandı ve hep birlikte görkemli bir bütün hâlini aldılar (Yoksa havadan görülecek şekilde mi tasarlanmışlardı?).

Genç adam ileriye doğru ittiriliyormuş gibi hissetti ve ilerleyişi bir son bulan vagon sağa sola sallandı. Tüm yolculuk iki dakikadan kısa sürmüştü.

Biron’ın tam önünde açık bir kapı duruyordu. Delikanlı içeri girip onu arkasından kapattı. Küçük ve boş odada kimsecikler yoktu. Kısa bir süreliğine de olsa kendisini itip kakan kimse kalmamıştı etrafında. Ama Biron ne bunun tadını çıkarmaya kalktı ne de hayallere kapıldı. Çünkü o kahrolası geceden beri hareketlerinin başkaları tarafından yönetildiğini biliyordu.

Jonti onu bir uzay gemisine yerleştirmişti. Tyrannlı Komiser de buraya yollamıştı. Ve attığı her adımla birlikte çaresizliği giderek artıyordu.

Tyrannlıları kandıramadığını biliyordu. Kendisinden kurtulmaları çok kolay olurdu. Komiser, Dünya Konsolosluğu'nu arayabilirdi. Hiper-dalgalar aracılığıyla Dünya'yla iletişime geçebilir veya Biron'ın retina izini alabilirdi. Bunlar rutin prosedürlerdi; kazara unutulmuş olmalarına imkân yoktu.

Jonti'nin tüm bu olan bitenlerle ilgili analizini hatırladı. Bazıları hâlâ geçerli olabilirdi. Tyrannlıların onu hemen öldürmemesinin sebebi başlarına başka bir şehit çıkarmak istememeleri olabilirdi pekâlâ. Lâkin Hinrik onların kuklasıydı ve bir idam emri çıkartmaya en az Tyrannlılar kadar muktedirdi. Böylelikle Biron kendi halkından biri tarafından öldürülmüş olur, Tyrannlılar ise sadece yaşananları hâkir gören seyirciler olarak kalırdı.

Biron yumruklarını sertçe sıktı. Uzun boylu ve güçlü bir delikanlı olsa da silahsızdı. Onu almaya gelen adamlarsa lazer tabancaları ve nöronik kamçılar taşıyor olacaktı belki de. Kendisini duvara doğru gerilerken buldu.

Solundan bir kapının açıldığını gösteren hafif bir ses gelince hızla o tarafa döndü. İçeri giren adam hem üniformalı hem de silahlıydı ancak yanında genç bir kadın da vardı. Delikanlı biraz rahatladı. Onunla görüşmeye gelen kişi sadece bir kızdı. Başka zaman olsa onu dikkatle inceleyebilirdi çünkü bakılmayı ve takdir edilmeyi hak eden biriydi. Ancak o anda Biron için sadece bir kızdı.

Aynı anda harekete geçip birbirlerine doğru yaklaştılar ve aralarında altı adım kala durdular. Biron gözünü muhafızın tabancasından ayıramıyordu.

“Onunla ilk önce ben konuşacağım teğmen,” dedi kız, muhafıza. Yüzünü Biron'a döndüğü sırada iki kaşının arasında dikey bir çizgi vardı. “Direktör'e yönelik bir suikast planıyla ilgili bilgiye sahip beyefendi siz misiniz?”

“Bana Direktör'le görüşeceğim söylenmişti.”

“Bu imkânsız. Söyleyecek bir şeyiniz varsa bana söyleyin.

Verdiğiniz bilgilerin işe yarar ve güvenilir olduğuna kanaat getirirsem iyi muamele göreceksiniz.”

“Kim olduğunuzu sorabilir miyim? Direktör’ün adına konuşmaya yetkili olduğunuzu nereden bileceğim?”

Kız öfkelenmiş gibi göründü. “Ben kıızıyım. Lütfen sorularıma cevap verin. Sistem’in dışından mısınız?”

“Dünyalıyım.” Biron bir anlığına duraksadı, ardından, “Majesteleri,” diye ekledi.

Genç kadın bu eklemekten hoşnut kalmış göründü. “Orası neresi?”

“Sirius Sektörü’ndeki küçük bir gezegen majesteleri.”

“Peki adınız nedir?”

“Biron Malaine majesteleri.”

Kız ona düşünceli düşünceli baktı. “Dünyalısınız demek? Bir uzay gemisi uçurabilir misiniz?”

Biron az kalsın gülümsüyordu. Kız onu sınıyordu. Uzay gemisi kullanmanın Tyrannlılar tarafından kontrol edilen gezegenlerdeki yasaklı ilimlerden biri olduğunu o da biliyordu elbette.

“Evet majesteleri.” Kendisinden öyle bir şey istedikleri takdirde bunu kanıtlayabilirdi, tabii eğer o kadar yaşamasına izin verirlerse... Uzay gemisi kullanmak Dünya’da yasak değildi ve insan dört yıl içerisinde pek çok şey öğrenebiliyordu.

“Pekâlâ. Peki şu suikast hikâyesi nedir?”

Biron o anda kararını verdi. Eğer muhafızla baş başa olsalardı böyle bir şeye asla cesaret edemezdi. Ama konuştuğu kişi genç bir kadındı ve eğer yalan söylemiyorsa, eğer gerçekten de Direktör’ün kıızıysa onun desteğini almak işine yarayabilirdi.

“Bir suikast girişimi falan yok majesteleri,” dedi.

Kız şaşırdı. Ardından sabırsızca muhafıza döndü. “Görüşmeyi siz devam ettirir misiniz teğmen? Gerçeği öğrenin.”

Biron öne doğru bir adım atınca muhafızın lazer tabancasının soğuk namlusunu vücudunda hissetti. “Bekleyin majes-

teleri. Beni dinleyin! Direktör'ü görebilmemin tek yolu buydu. Anlamıyor musunuz?" Sesini yükseltip giderek uzaklaşan kızın arkasından bağırdı. "En azından majestelerine Biron Farrill olduğumu ve sığınma hakkı talep ettiğimi söyleyebilir misiniz?"

Tutunabileceği en son, zayıf daldı bu. Eski feodal âdetler, Tyrannlılar gelmeden nesiller önce bile güçlerini kaybetmeye başlamıştı. Bugünlerdeyse tedavülden tamamen kalkmışlardı. Ama elinde başka hiçbir şey kalmamıştı. Hem de hiç.

Genç kadın ona doğru dönüp kaşlarını yukarı kaldırdı. "Şimdi de aristokrat sınıfından olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz? Bir dakika önce soyadınız Malaine idi."

Odada beklenmedik, yeni bir ses duyuldu. "Hakikaten de öyleydi. Ama gerçek olan ikincisi. Siz sahiden de Biron Farrill'siniz sevgili bayım. Tabii ki öylesiniz. Babanıza olan benzerliğiniz aşikâr."

Kapıda kısa boylu, gülümseyen bir adam duruyordu. İri ve parlak gözleri Biron'ı baştan aşağı, neşeli bir kurnazlıkla süzüyordu. Dar yüzünü yukarı kaldırıp kendisinden epey uzun boylu olan Biron'a baktı ve kıza dönüp, "Onu tanımadın mı Artemisia?" diye sordu.

Genç kadın aceleci adımlarla ona doğru ilerledi, sesi sıkıntılıydı. "Gil Amca, burada ne arıyorsun?"

"Çıkarlarımı koruyorum Artemisia. Baban bir suikasta kurban gittiği takdirde onun yerine geçebilecek ilk Hinriadlardan biri olduğumu unuttun mu yoksa?" Gillbret oth Hinriad kibarca göz kıptı. "Ah, teğmeni gönder gitsin. Ortada herhangi bir tehlike yok," diye ekledi ardından.

"Yine haberleşme hatlarını mı dinliyordun?" diye sordu Arta, onu duymazdan gelip.

"Elbette. Beni bu eğlenceden mahrum mu bırakacaksın? Konuşulanlara kulak misafiri olmak çok keyifli."

"Yakalanırsan o kadar da keyifli olmaz."

“Tehlike oyunun bir parçası hayatım. Eğlenceli parçası. Ne de olsa Tyrannlılar da Saray’ı dinlemekte bir sakınca görmüyor. Onların haberi olmadan çok fazla şey yapamayız. Eh, eden bulur, anlarsın ya? Bizi tanıştırmayacak mısınız?”

“Hayır, tanıştırmayacağım,” diye kestirip attı Arta. “Bu seni ilgilendirmez.”

“O zaman ben sizi tanıştırayım. Genç adamın adını duyar duymaz dinlemeyi bırakıp yanınıza geldim.” Artemisia’yı geçip Biron’a yaklaştı, onu gayrı şahsi bir tebessümle inceledi, sonra da, “Bu Biron Farrill,” dedi.

“Bunu ben de söyledim,” dedi genç adam. Dikkatinin yarısı lazer tabancasını hâlâ kendisine doğru tutan teğmenin üstündeydi.

“Ama Widemos Kâhyası’nın oğlu olduğunuzu eklemediniz.”

“Eğer araya girmeseydiniz yapacaktım. Her hâlükârda artık gerçeği biliyorsunuz. Tyrannlılardan kaçmam gerekiyordu, gerçek adımlı kullanamazdım.” Biron bunun ardından susup bekledi. Buraya kadardı. Eğer kendisini derhâl tutuklamazlarsa zayıf da olsa bir şansı var demekti.

“Anlıyorum,” dedi Artemisia. “Bu, Direktör’ü ilgilendiren bir mesele. Herhangi bir suikast planı olmadığından emin misiniz?”

“Eminim majesteleri.”

“Güzel. Bay Farrill ile kalır mısın Gil Amca? Teğmen, benimle gelin lütfen.”

Biron kendisini takatsiz hissetti. Bir yerlere otursa iyi olabilirdi fakat kendisini neredeyse ilgisiz bir gözle incelemeye devam eden Gillbret öyle bir şey teklif etmedi.

“Kâhya’nın oğlu! Ne kadar eğlenceli!”

Biron dikkatini aşağı çevirdi. İhtiyatlı cevaplardan ve dikkatli cümleler kurmaktan bıkmıştı. “Evet, Kâhya’nın oğlu,” dedi sertçe. “Doğuştan gelen bir şey. Size başka nasıl yardımcı olabilirim.”

Gillbret herhangi bir alınganlık emaresi göstermedi. Gülmemesi genişlerken ince yüzü biraz daha kınıştı. “Merakımı giderebilirsiniz. Gerçekten de sığınma talep etmek için mi geldiniz? Hem de buraya?”

“Bu konuyu Direktör’le görüşmeyi tercih ederim efendim.”

“Ah, kesin şunu genç adam. Direktör’le çok az şeyi çözebileceğinizi yakında anlarsınız. Neden ilk önce kızıyla görüşmeniz gerektiğini sanıyorsunuz? Eğer düşünürseniz bunun oldukça eğlenceli bir fikir olduğunu görebilirsiniz.”

“Her şeyi eğlenceli mi bulursunuz siz?”

“Neden olmasın? Bu bir hayat tarzı, üstelik eğlenceli bir hayat tarzı. Münasip olan tek sıfat bu. Evrene bir bakın genç adam. Eğer eğlenceli yanlarını görmeyi başaramazsanız boğazını kesseniz de olur çünkü içinde çok az iyilik var. Bu arada, kendimi tanıtmadım. Ben Direktör’ün kuzeniyim.”

“Tebrikler!” dedi Biron, soğukça.

Gillbret omuzlarını silkti. “Haklısınız. Etkileyici bir konum değil. Ve ufukta herhangi bir suikast girişimi olmadığına göre sonsuza dek öyle kalacağım.”

“Tabii siz bir tane düzenlemediğiniz takdirde.”

“Ne kadar da şakacısınız sevgili bayım! Kimsenin beni ciddiye almadığı gerçeğine alışmanız gerekecek. Sadece şaka ediyordum. Direktörlük pozisyonunun bugünlerde herhangi bir değerinin olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Hinrik’in hep böyle biri olduğuna inanmıyorsunuz herhâlde? Hiçbir zaman çok zeki biri olmamıştır ama her yıl daha da imkânsız biri hâline geliyor. Ah, unuttum! Daha onu görmediniz. Ama göreceksiniz! Hinrik’in geldiğini duyabiliyorum. Onunla konuşurken karşınızda Trans-Nebula Krallıkları’nın en büyüğünün yöneticisi olduğunu unutmayın. Eğlenceli bir düşünce olacaktır.”

Hinrik tecrübeden gelen bir rahatlıkla haysiyetini elden bırakmıyordu. Biron'ın acı verici derecede uzun reveransını münasip bir lütufla kabul etti. Sesinde zerre acelecilik taşımaksızın, "Bizimle görüşmek istediğiniz mesele nedir beyefendi?" diye sordu.

Artemisia babasının hemen yanında duruyordu ve Biron'ın şaşkınlıkla fark ettiği üzere çok güzel bir kızdı. "Ekselansları," dedi genç adam, "babamın itibarı adına buradayım. Haksız yere idam edildiğini biliyorsunuzdur muhakkak."

Hinrik bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Babanızı çok az tanırdım. Rhodia'ya sadece bir veya iki kez gelmişti." Sesi hafifçe titreyince duraksadı. "Ona çok benziyorsunuz. Çok. Ama sizin de bildiğiniz gibi babanız mahkemeye çıkarıldı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Yasalara göre yargılandı. Aslına bakarsanız detayları bilmiyorum."

"Aynen öyle ekselansları. Ben de o detayları öğrenmek istiyorum zaten. Babamın bir hain olmadığına eminim."

Hinrik aceleyle onun sözünü kesti. "Oğlu olarak babanızı savunmak istemeniz anlaşılır bir durum elbette lâkin bu tür devlet meselelerini konuşmak artık çok güç. Hatta son derece kuraldışı. Neden Aratap'la görüşmüyorsunuz?"

"Onu tanımıyorum ekselansları."

"Aratap! Komiser! Tyrann Komiseri."

"Onunla görüştüm, beni buraya o gönderdi. Eminim Tyrannlıların—"

Ama Hinrik kaskatı kesilmişti. Sanki dudakları titremek üzereymiş de onları engellemek istiyormuşçasına bir elini ağzına götürdü ve boğuk bir sesle sordu. "Sizi buraya Aratap mı yolladı dediniz?"

"Ona sizin bir suikast—"

"Aratap'a söylediklerinizi tekrarlamanıza gerek yok, hepsini biliyorum," dedi Hinrik. "Sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok Kâhya— şey, Bay Farrill. Bu konuda bir karar vermek

sadece bana düşmez. Yönetim Konseyi'ne –Kolumu çekiştir-meyi bırak Artı. Sen dikkatimi dağıtırken nasıl odaklanabili-rim ki?– danışmam gerek. Gillbret! Bay Farrill'le ilgilenir mi-sin? Ben de neler yapabileceğimize bir bakayım. Evet, Yönetim Konseyi'ne danışacağım. Yasaların işleyişi böyle, anlıyorsunuz ya? Çok önemli. Çok önemli.” Ardından kendi kendine mırıl-danarak topuklarının üstünde arkasını döndü.

Artemisia bir anlığına duraksadı, sonra da uzanıp Biron'ın koluna dokundu. “Bir dakika lütfen. Bir uzay gemisi uçurabi-leceğinizden bahsederken doğru mu söylüyordunuz?”

“Tabii ki,” dedi Biron, gülümseyerek.

Genç kadın kısa bir süreliğine tereddüt etti, ardından gam-zeli ve küçük bir tebessümle karşılık verdi ona. “Gillbret,” dedi, “daha sonra seninle konuşmak istiyorum.” Sonra da ace-leci adımlarla oradan ayrıldı.

Biron, Gillbret kolunu çekiştirene dek kızın arkasından ba-kakaldı.

“Sanırım açsınızdır. Ya da bir şeyler içmek veya yıkanmak ister misiniz?” diye sordu adam. “Hayatın sıradan zevklerini tatmaya devam ediyorsunuzdur herhâlde?”

“Teşekkürler, evet,” dedi Biron. Artık kendisini neredeyse hiç gergin hissetmiyordu. Hatta kısa bir anlığına rahatlamış, harika hissetti. Artemisia güzel bir kızdı. Çok güzel.

Lâkin Hinrik hiç rahatlamamıştı. Odasında hararetili bir şekil-de düşünüyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın vardığı kaçınıl-maz sonucu kafasından atamıyordu. Bu bir tuzaktı! Delikanlı-yı Aratap yollamış ve kendisine bir tuzak kurmuştu!

Şakaklarındaki zonklamayı gidermek için başını ellerinin arasına aldı. Derken o anda ne yapması gerektiğini anladı.

7

ZİHİN MÜZİSYENİ

Yaşanılabilir bütün dünyalarda gece vakti er ya da geç gelir çatar. Gezegenlerin kendi etraflarındaki dönüş zamanları on beş ile elli iki saat arasında değişiklik gösterdiğinden bu her zaman düzgün aralıklarla olmayabilir. Bu durum, gezegenler arası seyahat eden kimselerin çok yorucu psikolojik adaptasyonlardan geçmesini gerektirir.

Çoğu gezegende bu tür adaptasyonlar uygulanır ve uyanıklık-uyku periyotları buna göre ayarlanır. Çok daha fazlasındaysa şartlandırılmış atmosferlerin ve yapay ışıklandırmaların artık neredeyse standartlaşmış kullanımı sayesinde gece-gündüz sorunu tarımsal meseleler haricinde önemsiz hâle gelmiştir. Birkaç gezegende (ekstrem olanlarda) ise aydınlık ve karanlıktan doğan önemsiz meselelerin bertaraf edilmesi için gelişigüzel taksimatlar gerçekleştirilmiştir.

Fakat toplumsal gelenekler nasıl olursa olsun, gecenin gelişi insanoğlunun henüz ağaçlarda yaşadığı tarihlere dek uzanan, derin ve daimi bir psikolojik öneme sahiptir. Gece ilelebet bir korku ve güvensizlik vakti olacak, güneşin her batışıyla birlikte yürekler ezilecektir.

Merkez Saray'ın içinde gecenin çöktüğünü anlamınızı sağlayan herhangi bir sensör mekanizması bulunmuyordu. Buna

rağmen Biron insan beyninin bilinmeyen koridorlarında yatan belirsiz bir içgüdü sayesinde bunu hemen fark etti. Yıldızların beyhude parıltısının dışarıyı kuşatan gecenin karanlığını yarmakta çok yetersiz bir iş çıkardığını biliyordu. Yılın doğru zamanında oldukları takdirde “uzaydaki delik” olarak da bilinen Atbaşı Nebulası’nın (Trans-Nebula Krallıkları’nda yaşayan herkesin son derece aşına olduğu bir manzaradır) normalde görünür vaziyette olması gereken yıldızların yarısını bir mürekkep lekesi gibi örteceğini de biliyordu.

Ve bir kez daha depresif bir havaya büründü.

Direktör’le gerçekleştirdikleri şu kısa konuşmadan beri Artemisia’yı bir daha görememiş ve bunun canını sıkıttığını fark etmişti. Akşam yemeğinde genç kadını görebileceğini, onunla tekrar konuşabileceğini ummuştı. Ama bunun yerine yemeğini tek başına yemek zorunda kalmıştı ve tüm bu süre zarfında kapısının önünde iki memnuniyetsiz muhafız beklemişti. Gillbret bile onu yalnız bırakmış ve muhtemelen Hinriadların sarayında bekleyeceğiniz türden, daha kalabalık bir akşam yemeğine gitmişti.

İşte bu yüzden Gillbret geri dönüp, “Artemisia’yla sizden bahsediyorduk,” dediğinde ani ve alakadâr bir tepki verdi Biron.

Genç adamın bu hareketi Gillbret’i eğlendirdi ve bunu dile getirmekten geri kalmadı. “Önce size laboratuvarımı göstermek istiyorum,” dedi ardından. Elini şöyle bir sallamasıyla birlikte iki muhafız oradan hemen ayrıldı.

“Ne tür bir laboratuvar?” diye sordu Biron, ilgisini tamamen yitirerek.

“Küçük cihazlar yaparım,” oldu adamın gelişigüzel cevabı.

Gittikleri yer laboratuvara hiç benzemiyordu. Daha çok bir kütüphane gibi görünüyordu, hatta bir köşede gösterişli bir çalışma masası bile vardı.

Biron etrafına yavaşça göz gezdirdi. “Şu küçük cihazları burada mı yapıyorsunuz yani? Ne tür cihazlarmış bunlar?”

“Şey, Tyrannlıların casus ışınlarını yepyeni bir yolla dinlemeye imkân tanıyan, özel cihazlar. Onlar tarafından tespit edilemezler. Sizin gelişinizi bu sayede, Aratap sizden ilk kez bahsettiğinde öğrendim. Bunun dışında başka eğlenceli zama-zingolarım da var. Mesela vizisonor. Müziği sever misiniz?”

“Bazılarını.”

“Güzel. Bir enstrüman icat ettim ama çıkardığı sese tam anlamıyla müzik denebilir mi bilemiyorum.” Kitap-filmlerle dolu bir raf, adamın dokunuşuyla birlikte önce öne doğru çıktı, sonra da yana kaydı. “Buna tam anlamıyla bir gizli bölme denemez ama daha önce de dediğim gibi, kimse beni ciddiye almaz. Komik, değil mi? Ah, unutmuşum; siz hiçbir şeyi eğlenceli bulmazsınız.”

Bölmeden kaba saba, kutuya benzeyen bir şey çıkardı; ev yapımı olduğunu belli eden izleri gizleyecek cila ve parlaklıktan yoksundu. Bir yüzeyine ışıldayan, küçük düğmeler eklenmişti. Gillbret o yüzeyi yukarıda kalacak şekilde kutuyu masaya yerleştirdi.

“Dış görünüşü güzel değil,” dedi ufak tefek adam. “Ama Zaman aşkına, kimin umurunda? Işıkları söndürün lütfen. Hayır, hayır! Bir düğmeye basmanıza ya da el izinizi okutmanıza gerek yok. Işıkların sönmesini dilemeniz yeterli. Ama adamakıllı dileyin! Sönmelerini istediğinize karar verin.”

Böylece ışıklar karardı. Geriye sadece tavandan yansıyan, inci beyazı ve hafif bir pırıltı kaldı. İki adamın yüzü karanlıkta dolaşan hayaletleri andırıyordu artık. Biron’ın ağzından bir şaşkınlık nidası kaçınca Gillbret hafifçe güldü.

“Vizisonorumun numaralarından biri. Tıpkı kişisel kapsüller gibi zihne bağlanıyor. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır, doğrusunu isterseniz bilmiyorum.”

“Şey,” dedi adam, “şu açıdan bakın. Beyin hücrelerinizin elektrik alanı, cihazın üzerinde de benzer bir alan oluşturuyor. Matematiksel anlamda oldukça basit bir şey fakat bildiğim kadarıyla daha önce hiç kimse gereken tüm devreleri bu kadar küçük bir kutunun içine sığdırmayı başaramadı. Bunu yapabilmek için genellikle beş katlı bir elektrik üretim tesisi gerekir. Öteki türlü de çalışıyor. Buradaki devreleri kapatıp onları doğrudan beyninizle temasa geçirebilir ve böylece gözlerinizi ya da kulaklarınızı kullanmadan görüp duymanızı sağlayabilirim. Seyredilecek!”

Başlangıçta seyredilecek hiçbir şey yoktu. Derken Biron’ın göz uçlarını bulanık bir şey gıdıkladı hafifçe. Ardından havada asılı duran, mavi-mor bir topa dönüştü. Ne tarafa dörnerse dönsün onu takip ediyor, gözlerini kapatsa bile onu görüyordu. Berrak, müzikal bir ton eşlik ediyordu ona. Hayır, bu ses topun bir parçası, hatta ta kendisiydi.

Top giderek büyüyüp genişlerken Biron rahatsız edici bir biçimde onun aslında kafasının içinde var olduğunu fark etti. Tam olarak bir renk değil, daha ziyade renkli bir sesti ama gürültüsü yoktu. Elle tutulur fakat hissedilemezdi.

Top kendi etrafında dönmeye başlayıp yanardöner bir renk alırken yaydığı müzikal ton bir perde yükseldi. Derken ipek bir örtü gibi genç adamın üstünde asılı kaldı, ardından infilak edip Biron’ın üstüne renkli damlacıklar saçtı. Genç adam parçaların tenine değdiği yerlerde bir yanma hissetse de bir an sonra hiçbir acı kalmadı.

Bunu alçak bir inilti eşliğinde yükselen, ıslak yeşil baloncuklar takip etti. Biron kafası karışık bir vaziyette onlara doğru uzandı ve ellerini göremediğini, hatta hareket ettiklerini bile hissedemediğini fark etti. Zihnini dolduran küçük baloncukların haricinde hiçbir şey yoktu.

Sessiz bir çılgılık atmasıyla birlikte gördüğü hayal sona erdi. Gillbret ışıkları bir kez daha yanan odada tam önünde duruyor, gülüyordu. Biron güçlü bir baş dönmesi hissetti ve soğuk

terler döken alnını sildi titrek bir elle. Sonra da çabucak bir yere oturdu.

“Ne oldu?” diye sordu, becerebildiği kadar sakın bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum,” dedi Gillbret. “Ben yaşadığınız şeyin dışındaydım. Anlamıyor musunuz? Beyninizin daha önce hiç tecrübe etmediği, direkt olarak hissettiği bir şeydi bu. Böyle bir fenomeni yorumlayabileceği herhangi bir metodu yok. O nedenle hissettiğiniz şeye konsantre olmaya devam ettiğiniz müddetçe beyniniz o etkiyi eski, tanıdık biçimlere sokmak için beyhude yere çabalıyor. Görüntüyü, sesi ve dokunma hissini hem aynı anda hem de ayrı ayrı yorumlamaya çalışıyor. Bu arada, herhangi bir koku da aldınız mı? Bazen burnuma çeşitli kokular da geliyor sanki. Köpekler söz konusuysen bu hissin neredeyse tamamen koku olarak alınacağından şüpheleniyorum. Bir gün buluşumu hayvanların üstünde de denemek isterdim.

“Öte yandan eğer onu görmezden gelir, ona yönelik herhangi bir harekette bulunmazsanız solup gidiyor. Enstrümanımın başkaları üzerindeki etkisini incelerken benim yaptığım şey de bu ama zor.”

Damarlı, küçük ellerinden birini cihazın üstüne koydu ve düğmeleriyle gelişigüzel bir şekilde oynamaya başladı. “Bazen eğer birisi buluşumu adamakıllı etüt ederse yepyeni bir ortamda senfoniler yazabileceğini, basit ses ve görüntülerle asla yapılamayacak şeyler başarabileceğini düşünüyorum. Korkarım bende o kapasite yok.”

“Size sormak istediğim bir şey var,” dedi Biron, ansızın.

“Elbette, sorun lütfen.”

“Neden bilimsel yeteneğinizi faydalı alanlarda kullanmak yerine—”

“İşe yaramaz oyuncaklar yaparak mı harcıyorum? Bilmiyorum. O kadar da işe yaramaz olmayabilirler. Bu yasalara aykırı, biliyorsun.”

“Hangisi?”

“Vizisonor. Casusluk araçlarını da öyle. Eğer Tyannlılar burada neler yaptığımı öğrenirlerse beni hemen idam ederler.”

“Şaka yapıyorsunuz herhâlde?”

“Hiç de bile. Bir hayvan çiftliğinde büyüdüğünüz ne kadar da belli. Bakıyorum da gençler eski günlerde işlerin nasıl yürüdüğünü artık hatırlamıyor.” Ansızın başını bir yana eğip gözlerini kıstı. “Tyann iktidarına karşı mısınız? Açık konuşun. Benim karşı olduğumu samimiyetle söyleyebilirim. Babanız da öyleydi.”

“Evet, karşıyım,” dedi Biron sakince.

“Niçin?”

“Onlar yabancı, dışarılıklı. Nephelos'u ya da Rhodia'yı yönetmeye ne hakları var?”

“Bu sizin düşünceniz mi?”

Biron soruya cevap vermedi.

Gillbret burnunu çekti. “Başka bir deyişle, birer yabancı ve dışarılıklı olduklarına babanızı idam etmelerinin ardından karar verdiniz ki öte yandan bu onların en doğal hakkıydı. Ah, durun, sinirlenmeyin hemen. Mantıklı düşünün. Ben sizin tarafınızdayım, inanın bana. Ama bir düşünün! Babanız bir Kâhya'ydı. Peki onun emrinde çalışan çobanların ne gibi hakları vardı? İçlerinden biri kendisi için kullanmak ya da başka birine satmak için hayvanlarınızdan birini çalsaydı ne gibi bir cezaya çarptırılırdı? Hırsızlık suçundan hapse girerdi. Peki bir amaç doğrultusunda, belki de kendisine haklı görünen bir sebepten ötürü babanıza suikast düzenlemeye kalkışsaydı, o zaman sonuç ne olurdu? Hiç şüphesiz idam edilirdi. İyi ama babanıza yasa koyma ve diğer insanları cezalandırma hakkı veren nedir? Kâhya da onların Tyrannlısıydı.

“Babanız hem kendi gözünde hem de benim gözümde bir vatanseverdi. Ama ne çıkar? Tyrannlılar için o yalnızca bir haindi ve bu yüzden babanızı ortadan kaldırdılar. Bunun bir meşru müdafaa olduğunu görmezden gelebilir misiniz? Hinri-adlar da zamanında oldukça kanlıymış. Tarih kitaplarını oku-

yun genç adam. Tüm hükümetler işlerin doğası gereği zaman zaman birilerini öldürür.

“O yüzden Tyrannlılardan nefret etmek için daha iyi bir neden bulun. Bir hükümdarın yerine başka bir tane getirmenin yeterli olacağını, böylesine basit bir değişikliğin özgürlük sağlayacağını düşünmeyin.”

Biron bir yumruğunu öteki elinin avucuna vurdu. “Güzel bir tarafsız felsefe. Olaylara dışarıdan bakan biri için çok rahatlatıcı olduğuna eminim. Ama ya öldürülen kişi sizin babanız olsaydı?”

“Eh, öldürüldü zaten. Hinrik’ten önceki Direktör benim babamdı ve Tyrannlılar tarafından ortadan kaldırıldı. Ah, alenen değil elbette; kurnazlıkla. Kendine olan güvenini yok ettiler, tıpkı bugünlerde Hinrik’e yaptıkları gibi. Babam öldüğünde yerine beni geçiremezlerdi; onlar için ziyadesiyle tahmin edilmez biriydim. Hinrik ise uzun boylu, yakışıklı ve hepsinden önemlisi yumuşak başlıydı. Ama görünüşe göre yeterince yumuşak başlı değil. Tyrannlılar devamlı surette ona baskı yapıyor, onu yontarak zavallı bir kuklaya çeviriyor ve izin almadan kaşınmaya bile cesaret edemeyeceğini garanti altına alıyorlar. Onu gördün. Her ay sağlığı daha da kötüye gidiyor. Hissettiği devamlı korku yüzünden ruh hastası oldu. Ama Tyrann iktidarını yok etmek istememin bunlarla hiç alakası yok.”

“Öyle mi?” dedi Biron. “Yeni bir sebep mi buldunuz?”

“Aslına bakarsanız oldukça eski. Tyrannlılar insan ırkının gelişiminde yer alabilmek için yirmi milyar kişinin hakkını gasp ediyorlar. Okumuş birisiniz. Ekonomik döngüyü biliyorsunuz. Ne zaman yeni bir gezegen kolonileştirilse—” Parmaklarıyla saymaya başladı. “—ilk iş kendini beslemek olur. Bir tarım ve hayvancılık gezegeni hâline gelir. İşlenmemiş metal ihracatı yapabilmek için toprağı kazmaya başlar ve zirai üretim fazlasını başka gezegenlere göndererek lüks mallar ile makineler satın alır. Bu ikinci adımdır. Sonra, nüfus artıp yabancı sermaye büyüdükçe endüstriyel bir medeniyet tomurcuklanır,

ki bu da üçüncü adımdır. Gezegen er ya da geç makineleşmeye, yiyecek ithal etmeye, makine ihracatına ve henüz kendisi kadar gelişmemiş olan başka dünyalarda yatırım yapmaya başlar. Dördüncü adım.

“Makineleşen dünyalar daima nüfus bakımından çok kalabalık ve (savaş, makinelerin bir fonksiyonu olduğundan) askerî açıdan çok güçlü olurlar. Çoğunlukla etrafları tarıma dayalı, muhtaç gezegenlerle çevrilidir.

“Peki ama bize ne oldu? Üçüncü adımdaydık, endüstrimiz geliyordu. Ya şimdi? Büyüme durdu, donduruldu, küçülmeye zorlandı. Çünkü büyümeye devam etseydik Tyrannlıların endüstriyel gereksinimlerimizi kontrol altına alması zorlaşır-
dı. Bu, onların açısından kısa zamanlı bir yatırım; çünkü er ya da geç hem kâr getirmeyen hem de fakir bir gezegen hâline geleceğiz. Lâkin o zamana dek işin kaymağını onlar yiyecek.

“Ayrıca kendi başımıza endüstrileşebildiğimiz takdirde silah üretimine de başlayabilirdik. İşte bu yüzden endüstrileşme durduruldu, bilimsel araştırmalar yasaklandı. Ve insanlar sonunda bu duruma o kadar alıştılar ki bir şeylerin eksik olduğunu bile fark edemez hâle geldiler. Bir vizisonor yaptığım için idam edilebileceğimi söylediğimde işte bu yüzden şaşırı-
dınız.

“Elbette, günün birinde Tyrannlıları yeneceğiz. Bu son derece kaçınılmaz. Sonsuza dek hükmedemezler. Kimse yapamaz. Yumuşayıp tembelleşecekler. Farklı gezegenlerden gelinler alacak ve kendilerine özgü geleneklerinin büyük bir bölümünü kaybedecekler. Yozlaşacaklar. Ama bu yüzyıllar alacak çünkü tarihin acelesi yoktur. Ancak o yüzyıllar geride kaldığında biz hâlen bahsi edilebilecek bir endüstrisi veya bilimsel mirası bulunmayan, tarımsal bir gezegen olacağız. Tyrannlıların hâkimiyeti altında olmayan komşularımızsa iyice güçlenip kentleşecek. Nebula Krallıkları ise sonsuza dek yarı-kolonileştirilmiş bölgeler olarak kalacak. İnsanoglunun

gösterdiği gelişmeleri *asla* yakalayamayacak ve bu büyük dramaya seyirci kalacağız.”

“Söyledikleriniz bana çok da yabancı değil,” dedi Biron.

“Doğal olarak. Eğitiminizi Dünya’da almışsınız ne de olsa. Orası sosyal kalkınma açısından oldukça hususi bir konuma sahiptir.”

“Öyle mi?”

“Bir düşünün! Yıldızlararası seyahat keşfedildiği günden beri tüm galaksi dur durak bilmeden gelişme kaydediyor. Ezelden beri büyüyen, dolayısıyla da olgunlaşmamış bir toplum olagelmışizdir. İnsanoğlunun sadece tek bir yerde ve yalnızca bir kez olgunlaştığı bilinen bir gerçektir; yani Dünya’da, nükleer felaket yaşanmadan kısa süre önce. Orada coğrafi olarak tüm genişleme imkânlarını geçici olarak yitiren ve dolayısıyla da nüfus fazlası, kaynakların tükenmesi gibi problemlerle yüzleşen toplum oluştu. Galaksinin diğer köşelerinde hiç yaşamadığımız sorunlar...

“Sosyal bilimleri yoğun bir biçimde araştırmaya *mecbur* kaldılar. Ne yazık ki o araştırmaların büyük bir bölümünü ya da tamamını kaybettik. İşte size eğlenceli bir ayrıntı. Henrik gençken büyük bir ilkelciydi. Dünya’dan gelen nesnelerle dolu, galakside eşi benzeri bulunmayan bir kütüphanesi vardı. Direktör olduktan sonra geri kalan her şey gibi ondan da vazgeçti. Ama bir bakıma bunu ben devraldım. Dünyalıların edebi eserleri, daha doğrusu onlardan geriye kalan parçalar gerçekten de muazzam. Dışa dönük galaktik medeniyetimizde bulunmayan, bilhassa iç gözlemsel bir tada sahipler. Çok eğlenceliler.”

“İşte şimdi içime su serptiniz,” dedi Biron. “Deminden beri o kadar ciddi meselelerden bahsediyorsunuz ki mizahi yönünüzü kaybettiğinizden korkmaya başlamıştım.”

Gillbret omuz silkti. “Sohbetimiz beni rahatlatıyor ve bu harika. Sanırım aylardan beri ilk defa kendimi böyle hissediy-

yorum. Rol yapmak nasıl bir şeydir bilir misiniz? Kişiliğinizi yirmi dört saat boyunca kasten bölmek? Arkadaşlarınızın yanındayken bile? Dikkatsizlik edip unutmayasınız diye yalnızken bile rol yapmak? Hevesine düşkün biri gibi görünmek? Her şeyi eğlenceli buluyormuş gibi yapmak? Kâle alınmamak? Sizi tanıyan herkesi işe yaramazın teki olduğunuza ikna etmek için her daim bitkin ve gülünç davranmak? Hepsini de hayatınızı güvence altına alabilmek için yaparsınız. Geriye yaşamaya değer pek bir şey kalmasa bile... Ama en azından arada sırada da olsa Tyrannlılara karşı mücadele edebiliyorum.”

Başını kaldırıp delikanlıya baktı; sesinde bir samimiyet, hat-ta neredeyse yakarış vardı. “Bir uzay gemisi uçurabiliyorsunuz. Bense bunu yapamıyorum. Sizce de tuhaf değil mi? Bilimsel yeteneklere sahip olduğumdan söz ediyorsunuz ama tek kişilik, basit bir uzay aracını bile süremiyorum. Fakat siz yapabiliyorsunuz, işte bu yüzden Rhodia’yı hemen terk etmelisiniz.”

Adamın sesindeki yakarış artık çok barizdi. Biron buna rağmen kaşlarını soğukça çatmaktan geri durmadı. “Nedenmiş o?”

Gillbret hızlı hızlı konuşmayı sürdürdü. “Daha önce de dediğim gibi, Artemisia ile birlikte sizden söz ediyorduk. Şöyle kararlaştırdık. Buradan çıkar çıkmaz doğruca onun odasına gidin, Arta sizi bekliyor. Sizin için bir diyagram çizdim, böylece koridorlarda dolaşırken kimseye yol sormak zorunda kalmayacaksınız.” Biron’ın eline zorla küçük bir madeni levha tutuşturdu. “Eğer olur da biri sizi durdurursa Direktör tarafından çağrıldığınızı söyleyin ve yolunuza devam edin. Kararsızlık göstermediğiniz takdirde hiçbir sorunla—”

“Bekleyin biraz!” dedi Biron. Buna bir kez daha katlanmayacaktı. Jonti onu zorla Rhodia’ya göndermiş ve Tyrannlıların karşısına çıkmasına sebep olmuştu. Ardından, Merkez Saray’a gizlice ulaşmayı bile deneyemeden önce Tyrannlı Komiser tarafından zorla buraya gönderilmiş ve tamamen hazırlıksız

bir şekilde dengesiz bir kuklanın kaprislerine maruz kalmıştı. Ama buraya kadardı! Hareketleri çok kısıtlı olabilirdi fakat Uzay ve Zaman aşkına, bundan sonra ne yapacağına kendi karar verecekti. Bu konuda inadı inattı. “Kendi adıma önemli bir mesele için buradayım bayım. Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi.

“Ne?! Aptal olma delikanlı.” Bir anlığına eski Gillbret yeniden su yüzüne çıkar gibi oldu. “Burada bir şey başarabileceğini mi sanıyorsun? Güneşin doğuşuna kadar beklersen Saray’ı canlı terk edebileceğini mi düşünüyorsun? Hinrik yirmi dört saat içerisinde Tyrannlıları çağırarak ve hapsedileceksin. Bu kadar beklemesinin tek sebebi karar vermesinin çok uzun sürmesi. O benim kuzenim, onu tanıyorum.”

“Öyle olsa bile bundan size ne? Neden benim için endişeleniyorsunuz?” Hareketlerinin başkaları tarafından kontrol edilmesine *müsaade* etmeyecekti. Bir daha asla başkasının kuklası olmayacaktı.

Ama Gillbret bakışlarını ona dikmiş bir vaziyette ona karşı koymaya devam ediyordu. “Beni de yanınızda götürmenizi istiyorum. Kendim için endişeleniyorum. Tyrannlıların hâkimiyeti altında yaşamaya daha fazla katlanamam. Lâkin bir uzay gemisi kullanmayı ne ben biliyorum ne de Artemisia. Yoksa ikimiz de çok uzun bir süre önce buradan gitmiş olurduk. Bizim hayatımız da söz konusu.”

Biron kararlılığını bir nebze yitirdiğini hissetti. “Direktör’ün kızı mı? Onun bu işle ne alakası var?”

“Bence içimizde en çaresiz olan kişi Arta. Kadınlara mahsus bir ölüm şekli vardır. Genç, çekici ve bekar olan bir direktör kızını genç, çekici ve evli olmaktan başka ne gibi bir gelecek bekleyebilir ki? Peki bugünlerde kim münasip bir damat olabilir? Kim olacak? Tabii ki şimdiye dek üç karı gömen ve içindeki gençlik ateşini bir kızın kollarında yeniden alevlendirmek isteyen yaşlı, şehvet düşkün bir Tyrannlı saray görevlisi.”

“Direktör böyle bir şeye kesinlikle müsaade etmez!”

“Direktör her şeye müsaade eder. Kimse onun iznini beklemiyor.”

Genç adam, Artemisia’yı son görüşünü düşündü. Saçları alnından geriye doğru taranmış, düz bir biçimde aşağı sarkmalarına müsaade edilmiş ve omuz seviyesinde içeri doğru kıvrılmışlardı. Pürüzsüz ten, siyah gözler, kırmızı dudaklar! Uzun boylu, genç, güler yüzlü! Muhtemelen galakside bu tanıma uyan yüz milyonlarca kız vardı. Bunların kararlılığını sarsmasına izin vermek saçma olurdu.

Yine de, “Harekete hazır bir geminiz var mı?” diye sordu.

Ansızın gülümseyen Gillbret’in yüzü kırış kırış oldu. Ama adam herhangi bir şey söyleyemeden önce biri kapıyı gürültüyle çaldı. Bu ne bir foto-ışının nazik kesintisi ne de otoritenin hassas silahıydı.

Kapı tekrar gürültüyle çalındı. “Kapıyı açsan iyi olacak,” dedi Gillbret.

Biron kendisine söylenileni yaptı ve içeriye üniformalı iki adam girdi. En öndeki bariz bir lakaytlıkla Gillbret’i selamladı, ardından delikanlıya doğru döndü. “Biron Farrill, Tyrann Yerel Komiseri ve Rhodia Direktörü adına seni tutukluyorum.”

“Hangi suçla?” diye sordu Biron.

“Vatana ihanet.”

Gillbret’in yüzü bir anlığına nihai bir mağlubiyet hissiyle çarpıldı ve bakışlarını kaçırdı. “Hinrik bu kez hızlı davrandı, hatta beklediğimden de hızlı. Ne kadar eğlenceli!”

Bir kez daha gülümseyen, kayıtsız Gillbret’ti; içinde hafif bir pişmanlık barındıran, tatsız bir gerçeği değerlendiriyormuşçasına kaşlarını hafifçe yukarı kaldırmıştı.

“Lütfen beni takip edin,” dedi muhafız.

Biron adamın elindeki nöronik kamçının son derece farkındaydı.

8

BİR KADININ ETEKLERİ

Biron'ın boğazı kurudu. Teke tek bir dövüşte her iki muhafızı da yere serebilirdi. Bunu biliyor, şansını denemek için can atıyordu. İkisine karşı memnuniyet verici bir gösteri sergilemesi bile mümkündü. Ama kamçıları vardı ve kılını bile kıpırdatırsa onları kullanmaktan çekinmeyeceklerini biliyordu. Zihnen teslim oldu. Başka yolu yoktu.

Ama tam o sırada, “Müsaade edin de mantosunu alsın,” dedi Gillbret.

Şaşırان Biron ufak tefek adama hızlı bir bakış attı ve az önce hissettiği teslimiyet duygusundan sıyrıldı. Çünkü mantosu falan yoktu.

Silahını elinde tutan muhafız topuklarını saygıyla birbirine vurdu, sonra da kamçısının sapını Biron'a doğru salladı. “Lor-dumu duydun. Mantonu al, acele et!”

Biron cesaret edebildiği kadar yavaş bir şekilde geri çekildi. Kitaplığa doğru ilerleyip çömeldi ve olmayan mantosunu almak için sandalyenin arkasına uzandı. Parmakları boşluğu avuçlarken gergince Gillbret'i bekledi.

Vizisonor muhafızlar için düğmeleri olan, tuhaf bir nesneden ibaretti. Gillbret'in düğmelere basıp kibarca okşaması onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Biron kamçının namlusuna dikkatle baktı ve zihnini doldurmasına müsaade etti. Gördüğü

veya duyduğu (gördüğünü ve duyduğunu sandığı) başka hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

Daha ne kadar beklemesi gerekiyordu?

“Manton o sandalyenin arkasında mı? Ayağa kalk!” dedi silahlı muhafız. İleriye doğru sabırsız bir adım attı, ardından duraksadı. Gözleri büyük bir hayretle kısıldı ve başını hızla sola çevirdi.

İşte başlamıştı! Biron hızla doğrulup ileri atıldı ve muhafızın bacaklarını kavradı. Adam sarsıntılı bir gürültüyle yere kapaklandı. Biron iri yumruğuyla muhafızın kamçı tutan elini kavradı ve silahı almak için onunla boğuşmaya başladı.

Öteki muhafız da silahını çekmişti ama o anda hiçbir işine yaramıyordu. Çünkü adam boştaki eliyle gözünün önündeki havayı çılgınca yoklamakla meşguldü.

Gillbret tiz bir kahkaha attı. “Sizi rahatsız eden bir şey var mı Farrill?” diye sordu.

“Hiçbir şey görmüyorum,” diye homurdandı delikanlı. “Elimdeki kamçı hariç,” diye ekledi ardından.

“Güzel, gidin o zaman. Sizi durdurmak için bir şey yapamazlar. Zihinleri varolmayan sesler ve görüntülerle dolu.” Gillbret yerde debelenen iki adamın yolundan çekildi.

Biron kolunu kurtarıp havaya kaldırdı, sonra da muhafızın kaburgalarına sert bir darbe indirdi. Adamın yüzü acıyla çarpıldı ve vücudu kasılarak iki büküm oldu. Biron elinde kamçıyla ağaya kalktı.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Gillbret.

Ancak delikanlı yeterince hızlı dönemedi. İkinci muhafız tepesine binip onu tekrardan yere indirdi. Körlemesine bir saldırıydı bu. Muhafızın neyi kavradığını zannettiğini söylemek imkânsızdı. Kesin olan tek şey o anda Biron’ın farkında bile olmadığıydı. Nefesi delikanlının kulağını törpülüyor, boğazından anlamsız bir gürültü çıkıyordu.

Biron ele geçirdiği kamçıyı oyuna dâhil etme çabasıyla

kıvrılırken adamın geri kalan herkes için görünmez olan bir dehşet karşısında korkuyla açılmış, boş bakışlarının farkına vardı korkuyla.

Biron muhafızın kavrayışından kurtulmak için bacaklarından destek alıp ağırlığını kaydırdı ama çabası nafileydi. Adamın kamçısının sapının üç kez kalçalarına doğru sertçe savrulduğunu hissetti ve silahın her temasında irkildi.

Derken muhafızın gurultuları kelimelere dönüştü. “Hepinizi haklayacağım!” diye bağırdı. Ardından kamçının enerji şuasının yolunda iyonlaşan havanın o solgun, neredeyse görünmez parıltısı arz-ı endam etti, havada geniş bir yay çizdi, sonra da Biron’ın ayağına çarptı.

Genç adam kendisini kaynar kurşuna basmış gibi hissetti. Ya da ayağına granit bir blok düşmüş veya bir köpekbalığı bacağını ısırılmıştı sanki... Aslında fiziksel olarak hiçbir şey olmamıştı. Acı hissini ileten sinir uçları aynı anda, had safhada uyarılmıştı, hepsi bu. Lâkin kaynar kurşun bile bundan daha kötüsünü yapamazdı.

Biron boğazını tahriş edecek kadar sert bir çığlık atıp yere yığıldı. Dövüşün sona erdiğini fark etmedi bile; o anda giderek artan acısının dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

Yine de, Biron fark etmese bile, muhafızın kavrayışı gevşedi. Genç adam dakikalar sonra göz kapaklarını zorla açıp gözlerinde biriken yaşları uzaklaştırdığında muhafızın duvara doğru gerilemiş olduğunu, iki eliyle birden görünmez bir şeyi dermansızca ittirdiğini ve kendi kendine kıkırdadığını gördü. İlk muhafız ise hâlâ kollarını ve bacaklarını iki yana açmış vaziyette, yerde sırtüstü uzanıyordu. Bilinci açık olmasına rağmen çıtı çıkmıyordu. Gözleri düzensiz bir yol izleyen bir şeyi takip ediyor, vücudu hafifçe titriyordu. Ağzı köpürmüştü.

Biron güçbela ayağa kalktı. Feci şekilde topallayarak duvara doğru ilerledi. Kamçının sapını kullanarak muhafızı bayılttı, sonra da öteki adamın yanına gitti. O da herhangi bir

direnif göstermedi; bayılmadan önce gözlerini hâlâ sessizce hareket ettiriyordu.

Biron ayağına bakmak için tekrar yere oturdu. Ayakkabısının bağcığını çözüp çorabını çıkardı ve cildinin hiç hasar almadığını görünce şaşırdı. Ayağını ovaladığında hissettiği yanma karşısında yüzünü buruşturdu. Başını kaldırıp Gillbret'a baktı. Ufak tefek adam vizisonoru bir köşeye bırakmış, elinin tersiyle pürüzsüz yanaklarından birini ovalıyordu.

“Teşekkürler,” dedi delikanlı. “Enstrümanınızla bana yardım ettiğiniz için.”

Gillbret omuzlarını silkti. “Çok geçmeden daha fazlası da burada olur. Artemisia'nın odasına gidin. Lütfen! Çabuk!”

Biron adamın haklı olduğunu biliyordu. Acısı hafiflese de ayağını hâlâ şişmiş ve uyuşuk hissediyordu. Çorabını giyip pa-bucunu koltukaltına sıkıştırdı. Kamçılardan biri hâlihazırda elindeydi; ikinci muhafızın silahını da alıp dikkatle kemerine sıkıştırdı.

Kapıya vardığı sırada arkasını dönüp, “Muhafızlara ne gösterdiğiniz efendim?” diye sordu, tiksinererek.

“Bilmiyorum. Vizisonoru kontrol edemiyorum. Tek yaptığım enstrümanın gücünü sonuna kadar açmak ve işin geri kalanını onların zihnine bırakmaktır. Şimdi lütfen konuşmayı bırakın ve harekete geçin. Artemisia'nın odasını gösteren harita hâlâ sizde mi?”

Biron olumlu anlamda kafa salladı, sonra da koridora çıktı. Etraf oldukça sessizdi. Süratle yürümeye yeltense de topalladığı için bunu yapamadı.

Saatini kontrol etti, derken her nasılsa onu Rhodia'nın yerel süreölçümüne göre ayarlamayı unuttuğunu fark etti. Hâlâ uzay gemisindeyken olduğu gibi bir saatin yüz dakikadan, bir gününse bin dakikadan oluştuğu Standart Yıldızlararası Zamanı gösteriyordu. O nedenle saatin serin metal yüzeyinde pembe pembe ışıldayan 876 sayısı hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ancak gecenin ilerleyen saatleri ya da gezegenin uyku periyodu olsa gerekti (ikisi kesişmiyorsa elbette), aksi takdirde koridorlar bu kadar boş olmaz ve duvarlardaki yarı-kabartmalar fosforluymuş gibi parlamazdı. Biron yanlarından geçerken bir taç giyme törenini gösteren kabartmalardan birine gelişigüzel şekilde dokundu ve iki boyutlu olduklarını fark etti. Yine de duvardan çıkıntı yapıyormuş illüzyonunu yaratmayı kusursuz bir biçimde başarıyorlardı.

Kendisinden beklenmeyecek bir hareketle durup kabartmaların oluşturduğu efekti inceledi. Ardından acele etmesi gerektiğini hatırlayıp yeniden yürümeye koyuldu.

Koridorların bu boş hâli delikanlıya Rhodia'nın çöküşünü gösteren bir başka işaretti. Geçmişte bu tür gerileme emarelerini o kadar çok görmüştü ki sonunda bir asi hâline gelmişti. Bağımsız bir gücün merkezi olduğundan Saray'ın nöbetçiler ve sessiz gece bekçileri tarafından sürekli korunuyor olması gerekirdi.

Gillbret'in kaba haritasına başvurup sağa döndü ve geniş, kavisli bir rampayı tırmandı. Buralarda bir zamanlar geçit törenleri düzenleniyor olmalıydı ama bugünlerde buna işaret eden hiçbir şey kalmamıştı.

Doğru kapıyı buldu ve fotosinyale dokundu. Kapı biraz aralandı, sonra ardına dek açıldı.

"İçeri girin beyefendi."

Artemisia'ydı bu. Biron içeri girince kapı arkasından hızla ve sessizce kapandı. Delikanlı sessizce kıza baktı. Gömleğinin omuz kısmının yırtık olduğunun, dolayısıyla da giysisinin kollarından birinin gevşekçe sarktığının, kıyafetlerindeki kirin ve yüzündeki terin kasvetli bir biçimde farkındaydı. Derken bir pabucunu hâlâ elinde taşıdığını hatırladı ve onu yere atıp ayağını sağa sola oynatarak giydi. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

Genç kız onu bir sandalyeye doğru takip etti ve canı sıkıl-

mış bir şekilde tam karşısına dikildi. “Neler oldu? Ayağınızın nesi var?”

“İncittim,” diye kestirip attı Biron. “Gitmeye hazır mısınız?”

Artemisia’nın yüzü aydınlandı. “Bizi buradan götüreceksiniz o hâlde?”

Ama Biron’ın kibarlık edecek mecali kalmamıştı. Hâlâ sancıyan ayağını kavrayıp, “Bak, bana bir gemi bul, tamam mı? Bu kahrolasica gezegenden gidiyorum. Eğer benimle gelmek istersen seni de götürürüm,” dedi.

Genç kadın kaşlarını çattı. “Biraz daha kibar olabilirsiniz. Biriyle kavga mı ettiniz?”

“Evet, ettim. Babanın muhafızlarıyla. Beni vatana ihanetten tutuklamak istediler. Sığınma hakkım buraya kadarmış.”

“Ah! Üzgünüm.”

“Ben de öyle. Tyrannlıların sadece bir avuç insanla elli gezegene birden hükmedebilmesine şaşmamak gerek. Ekmeklerine yağ sürüyoruz. Baban gibi adamlar iktidarda kalabilmek için her şeyi yapar; adabımuaşeret kuralları gibi basit bir şeyi bile— Ah, unut gitsin!”

“Size üzgün olduğumu söyledim Lord Kâhya,” dedi kadın, unvanı soğuk bir gururla dile getirerek. “Babamı yargılama hakkını kendinizde görmeyin lütfen. Bütün hakikatleri bilmiyorsunuz.”

“Bu konu hakkında tartışmaya niyetim yok. Babanın o kıymetli muhafızlarından daha fazlası gelmeden önce buradan hemen gitmeliyiz. Şey, hislerini incitmek istemedim. Sorun yok.” Aksi tavırları özrünü anlamsız kılıyordu ama kahretsin, daha önce hiç nöronik kamçı darbesi almamıştı ve hiç de eğlenceli değildi. Uzay aşkına, ona sığınma hakkı borçluydular. En azından bu kadarını yapmaları gerekiyordu.

Artemisia öfkelenmişti. Babasına değil elbette, karşısındaki bu aptal gence. Çok gençti, hatta bir çocuk sayılırdı. Kendisinden

olsa olsa birkaç yaş daha büyüktü hâlbuki. “Biraz bekleyin lütfen. Ondan sonra gideceğiz,” dedi sertçe.

İletişim aracından bir ses yükseldi. Gillbret’ti bu, sesi çok zayıf geliyordu. “Arta? Orada her şey yolunda mı?”

“Şu anda yanımda,” diye fısıldadı genç kız.

“Pekâlâ. Başka bir şey söyleme, sadece dinle. Odanda kal. O da seninle birlikte beklesin. Saray’da bir arama yapılacak, bunu engellememizin herhangi bir yolu yok. Bir şeyler düşünmeye çalışacağım. Sakın bir yere kıpırdayayım demeyin.” Ardından kızın herhangi bir cevap vermesini beklemeden bağlantıyı kesti.

“Demek öyle,” dedi Biron. Konuşulanları o da duymuştu. “Burada kalıp başını belaya mı sokmalıyım, yoksa dışarı çıkıp kendimi teslim mi etmeliyim? Sanırım Rhodia’dan başka bir yerde sığınma hakkı aramam için bir neden yok.”

Arta hışımla ona döndü ve öfkeli bir şekilde fısıldadı. “Ah, kapa çeneni seni koca çirkin aptal!”

Birbirlerine dik dik baktılar. Biron’ın hisleri incinmişti. Bir bakıma kıza da yardım etmeye çalışıyordu; kendisine hakaret etmesi için bir sebep yoktu.

“Üzgünüm,” dedi Artemisia, bakışlarını kaçırarak.

“Sorun değil,” dedi delikanlı soğukça, aksini düşünse de. “Görüşünü belirtmeye hakkın var.”

“Ama senin babam hakkında o tarz şeyler söylemeye hakkın yok. Direktör olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. İster inan ister inanma, babam halkı için çalışıyor.”

“Ya, tabii. Beni de halkının iyiliği için Tyrannlılara sattı zaten. Çok mantıklı.”

“Bir bakıma öyle. Onlara sadık olduğunu göstermek zorunda. Aksi takdirde onu tahttan indirir ve Rhodia’yı direkt olarak yönetmeye başlarlar. Öylesi daha mı iyi olur sence?”

“Eğer sığınma hakkı talep eden bir soylu—”

“Ah, sen sadece kendini düşünüyorsun. Senin sorunun da bu.”

“Ölmek istemememin bencilce bir tarafı olduğunu sanmıyorum. En azından bir hiç uğruna ölmek istemememin... Öteki tarafı boylamadan önce vermem gereken bir savaş var. Benim babam onlarla mücadele etti.” Aşırı duygusal davranmaya başladığının farkındaydı ama bunu ona kız mecbur etmişti.

“Peki bu babana ne kazandırdı?”

“Sanırım hiçbir şey. Öldürüldü.”

Artemisia mutsuzluğa kapıldı. “Üzgünüm deyip duruyorum ve bu sefer bunu tüm içtenliğimle söylüyorum. Şu anda kendimi çok kötü hissediyorum.” Ardından savunmaya geçerek, “Benim de başım dertte, biliyorsun,” diye ekledi.

Biron içinde bulundukları durumu hatırladı. “Biliyorum. Pekâlâ, baştan alalım.” Gülümsemeye çalıştı. Ayağını da daha iyi hissetmeye başlamıştı zaten.

“O kadar da çirkin değilsin,” dedi Artemisia, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Biron kendini aptal gibi hissetti. “Ah, şey—”

Derken sustu ve Artemisia da bir eliyle ağzını kapadı. İkisi de başlarını hızla kapıya doğru çevirdi.

Dışarıdaki koridorun zeminini kaplayan yarı-elastik mozaikler uygun adım yürüyen pek çok çizmenin çıkardığı ani, yumuşak sesle yankılandı. Çoğu geçip gitse de tam kapının önünde birbirine vuran bir çift topuğun zayıf, disiplinli sesi duyuldu. Sonra da gece sinyali vızıldadı.

Gillbret elini çabuk tutmak zorundaydı. Öncelikle vizisonorunu saklaması lazımdı. Hayatında ilk defa daha iyi bir gizli bölmesi olmasını diledi. Bu kadar çabuk karar verdiği, sabaha kadar beklemediği için Hinrik’e lanet olsun. Kaçması gerekiyordu; böyle bir şansı bir daha elde edemeyebilirdi.

Muhafız komutanını çağırdı. Yerde baygın yatan iki ada-

mın ve kaçak bir mahkûmun neden olduğu küçük problemi görmezden gelemezdi pekâlâ.

Muhafız komutanı haberi karamsarlıkla karşıladı. Baygın vaziyetteki iki adamını odadan çıkarttırdı, sonra da Gillbret'la yüzleşti. "Lordum, mesajınızdan neler olduğunu tam olarak anlayamadım," dedi.

"Ne görüyorsan o oldu," dedi Gillbret. "Adamların delikanlıyı tutuklamaya geldi fakat Farrill onlara boyun eğmedi. Uzay bilir nereye gitti."

"Uzun sürmez lordum. Sarayımız bu gece önemli bir şahsın varlığıyla onurlandırıldı, o nedenle bu geç saate rağmen her taraf oldukça iyi korunuyor. Farrill'in buradan çıkması imkânsız. Biz de içerideki ağı daraltacağız. İyi ama nasıl kaçtı? Adamlarım silahlıydı, o ise değil."

"Bir kaplan gibi dövüştü. Şu sandalyenin arkasında saklanıyordum ve—"

"Bir haini yakalamaları için adamlarıma yardım etmeyi düşünmemenize üzüldüm lordum."

Gillbret ona alaycı bir bakış attı. "Ne kadar eğlenceli bir düşünce Komutan. Adamların hem sayıca üstün hem de silahlıyken benim yardımına ihtiyaç duyuyorlarsa kendine yeni muhafızlar bulmanın zamanı gelmiş demektir."

"Öyle olsun. Saray'ı arayıp onu bulacak ve aynı performansı bir kez daha gösterebilecek mi göreceğiz."

"Ben de sizinle geleceğim Komutan."

Kaşlarını kaldırma sırası adamdaydı. "Hiç tavsiye etmem lordum. Tehlikeli olabilir."

Bir Hinriad'a söylenmeyecek türden bir laftı bu. Gillbret da bunu biliyordu ama sadece gülümsemekle ve pürüzsüz yüzünün kırıksıklıklarla dolmasına müsaade etmekle yetindi. "Biliyorum," dedi, "ama ara sıra da olsa ben bile tehlikeliyi eğlenceli bulurum."

Muhafız birliğinin toplanması beş dakika sürdü. O süre zarfında odasında yalnız kalan Gillbret ise Artemisia'yı aradı.

Biron ile Artemisia, kapı sinyalin küçük vızılıtı karşısında donakalmıştı. Sinyal bir kez daha duyuldu, ardından birisi kapıyı temkinli bir şekilde tıklattı. Derken Gillbret'in sesi duyuldu.

"Bırakın bir de ben deneyeyim Komutan," dedi. "Artemisia!" diye seslendi sonra da, daha yüksek sesle.

Rahatlayan Biron sırtarak kapıya doğru bir adım attı ama genç kız aniden bir eliyle delikanlının ağzını kapattı. "Bir dakika Gil Amca!" diye seslendi, sonra da bir parmağıyla çaresizce duvarı işaret etti.

Biron sadece aptal aptal bakmakla yetindi; duvar bomboştu. Artemisia suratını astı, sonra da delikanlının yanından hışımla geçti. Elini koymasıyla birlikte duvarın bir kısmı sessizce yana kaydđ ve bir soyunma odasını gözler önüne serdi. Genç kadının dudaklarından sessiz bir, "İçeri gir!" dökülürken elleriye sağ omzundaki süslü bir broşu çıkartmaya çalışıyordu. Broşun iğnesinin açılmasıyla birlikte elbise boyunca uzanan görünmez bir dikişi sıkıca yerinde tutan küçük g alanđ da dağıldı. Arta kıyafetini çıkarttı.

Biron birkaç saniye evvel bir duvar olan şeyin içine girdikten sonra arkasını döndü ve dolabın kapağı kapanmadan evvel Artemisia'nın omuzlarına beyaz krkl bir sabahlık attđđını gördü. Kızıl elbisesi ise bir sandalyenin üstüne fırlatılmıştı.

Biron etrafına bakınırken genç kadının odasını arayıp aramayacaklarını merak etti. Eğer yle bir şey yaparlarsa oldukça çaresiz bir durumda kalırdı. Ne soyunma odasının başka bir çıkışı vardı ne de daha iyi saklanmasına yardımcı olabilecek bir şey.

Duvarlardan birinde bir dizi elbise asılıydı ve önlerindeki hava hafifçe parlıyordu. Eli parlıtının içinden kolayca geçti ve

bileğindeki hafif bir karıncalanma haricinde bir şey hissetmedi; arkasındaki bölmeyi temiz tutmak için yalnızca tozu engelleyecek şekilde ayarlanmıştı.

Biron eteklerin arkasına saklanabilirdi. Zaten şu anda yaptığı şey de tam olarak buydu. Gillbret'in yardımıyla iki muhafızı haklamış, buraya kadar gelmişti ve şimdi de bir kadının eteklerinin arkasına saklanıyordu.

Saçma bir şekilde, arkasına daha çabuk dönmüş ve duvar kapanmadan önce genç kıza daha uzun bakabilmiş olmayı dilerken buldu kendini. Artemisia gayet etkileyici bir vücuda sahipti. Biron az evvel ona kötü davranarak aptallık etmişti. Babasının işlediği suçlar yüzünden genç kıızı suçlamak yersizdi.

Şimdiyse gözlerini boş duvara dikip beklemekten başka bir şey gelmiyordu elinden; odada ayak sesleri duymayı, duvarın bir kez daha yana kaymasını ve yüzüne doğrultulmuş namlularla karşılaşmayı bekledi. Üstelik bu kez kendisine yardım edecek bir vizisonor da yoktu.

Her iki nöronik kamçıyı birer eliyle sıkıca kavrayarak bekledi.

9

VE BİR HÜKÜMDÂRIN DONU

“Ne oldu?” diye sordu Artemisia. Huzursuz görünmek için rol yapmasına gerek yoktu. Muhafız komutanıyla birlikte eşikte durmakta olan Gillbret’a hitaben konuşmuştu. Yarım düzine üniformalı adam onların hemen arkasında, mesafeli bir biçimde bekliyordu. “Babama bir şey mi oldu?” diye ekledi genç kadın, çabucak.

“Hayır, hayır,” diye temin etti onu Gillbret. “Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey olmadı. Uyuyor muydun?”

“Uyumak üzereydim,” diye yanıtladı. “Hizmetçilerimi saatler önce gönderdim, o yüzden kapıya benden başka bakacak kimse yoktu. Sizin yüzünüzden korkudan ölüyordum.” Anısının Komutan’a döndü ve daha sert bir üslup takındı. “Benden ne istiyorsunuz Komutan? Acele edin lütfen. Bir görüşme talebinde bulunmak için günün uygun bir saati değil bu.”

Adam ağzını açmaktan daha fazlasını yapamadan önce Gillbret araya girdi. “Çok eğlenceli bir şey oluyor Arta. Bugün gelen şu genç adam –Adı neydi sahi? Biliyorsun işte– firar etti. Yolunun üstünde de iki kafa kırıverdi. Şimdi biz de eşit şartlar altında onu avlıyoruz. Tek bir kaçağa karşı bir müfreze asker.

Ve işte buradayım, iz üstünde; sevgili komutanımızı coşkun ve cesaretimle memnun ediyorum.”

Artemisia şaşkınlıktan afallamış gibi görünmeyi başardı.

Komutan sessizce, dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden kısa bir küfür mırıldandı. “Kusura bakmayın lordum ama yeterince açık konuşmuyorsunuz ve işleri tahammül edilemez şekilde geciktiriyoruz. Leydim, kendini merhum Wide-mos Kâhyası’nın oğlu olarak tanıtan adam vatana ihanet suçundan tutuklandı. Ancak kaçmayı başardı ve şu anda serbest. Onu bulmak için Saray’daki her odayı aramamız gerekiyor.”

Artemisia kaşlarını çatıp bir adım geriledi. “Buna benim odam da dâhil mi?”

“Eğer hanımefendi müsaade ederse.”

“Ah, ama etmiyorum. Odamda yabancı bir adam olsaydı bunu muhakkak fark ederdim. Ayrıca onun gibi bir adamla, hele hele herhangi bir yabancıyla gecenin bu saatinde muhatap olacağımı düşünmeniz son derece yakışıksız bir davranış. Lütfen konumuma saygı gösterin Komutan.”

Sözleri gayet etkiliydi. Komutan yalnızca başını eğip, “Öyle bir imada bulunmak istemedim leydim. Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın,” dedi. “Kaçağı görmediğinizi söylemeniz bizim için yeterli elbette. Şartlar gereği güvende olduğunuzdan emin olmamız gerekiyordu. Farrill denen şu delikanlı tehlikeli biri.”

“Sizin ve askerlerinizin üstesinden gelemeyeceği kadar tehlikeli olmadığına eminim.”

Gillbret’in tiz sesi bir kez daha araya girdi. “Hadi Komutan, hadi. Siz yeğenimle kibarca laflarken adamımız cephaneliği boşaltacak kadar vakit bulmuştur. Leydi Artemisia’nın kapısına bir muhafız dikmenizi tavsiye ederim, böylece rahatsız edilmeden uyumaya devam edebilir.” Ardından parmaklarını genç kıza doğru sallayıp ekledi. “Tabii eğer bize katılmak istemezsen canım.”

“Ben kendimi kapımı kilitleyip istirahata çekilerek eğlendi-
receğim, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Artemisia, soğukça.

“İri muhafızlardan birini seç. Mesela şunu,” dedi Gillbret, yüksek sesle. “Muhafızlarımızın üniformaları ne kadar güzel, değil mi Artemisia? Sadece giysilerini görerek bile bir muhafız olduklarını anlayabiliyorsun.”

“Lordum,” dedi komutan sabırsızca, “vaktimiz yok. Gecikmemize neden oluyorsunuz.”

Muhafızlardan biri adamın tek bir el hareketiyle müfreden ayrıldı ve önce kapısını kapatmakta olan Artemisia’yı, sonra da Komutan’ı selamladı. Bunu her iki yönde uzaklaşan uygun adım ayakların gürültüsü izledi.

Artemisia bir müddet bekledi, sonra da kapıyı bir-iki santim araladı. Muhafız hâlâ oradaydı; bacaklarını iki yana açmış ve sırtı dik bir vaziyette, sağ elinde silahı, sol elindeyse alarm düğmesiyle dikiliyordu. Gillbret’in önerdiği adamdı bu, uzun boylu olan. Hatta Widemoslu Biron kadar uzundu, ama omuzları onunki kadar geniş değildi.

O anda her ne kadar genç ve bazı açılardan ziyadesiyle mantıksız biri olsa da Biron’ın en azından iri ve kaslı olduğunu fark etti, ki bu iyi bir şeydi. Delikanlıya o şekilde çıkışması aptallıktı. Ayrıca oldukça yakışıklıydı da.

Kapıyı kapatıp soyunma odasına doğru ilerledi.

Biron kapı bir kez daha yana kayarak açılırken gerildi. Nefesini tutup kamçıları daha sıkı kavradı.

Artemisia genç adamın elindeki silahlara bakakaldı. “Dikkatli ol!”

Rahatlayan Biron tuttuğu nefesi koyverip her iki kamçıyı da cebine yerleştirdi. Rahatsız edici bir histi ama onları koyabileceği bir kılıfı yoktu. “Biri beni bulmak için odayı ararsa diye hazırda tutuyordum onları,” dedi.

“Çık dışarı. Ve fısıldayarak konuş.”

Arta hâlâ gecelikleydi. Biron'ın bilmediği, pürüzsüz bir kumaştan dokunmuştu; gümüşî kürk püskülleriyle bezeliydi; bünyesinde barındırdığı hafif bir statik etki sayesinde kadının bedenine yapışıyor ve böylece herhangi bir düğmeye, tokaya, ilmeğe ya da dikişe gerek kalmıyordu. Bunun sonucunda da Artemisia'nın vücut hatlarını üstünkörü bir şekilde örtmekten daha fazlasını yapmıyordu.

Biron kulaklarının kızardığını hissetti ve bundan büyük bir keyif aldı.

Artemisia biraz bekledi, sonra da işaret parmağını havada döndürerek, “Zahmet olmazsa?” dedi.

Biron kızın yüzüne boş boş baktı. “Ne? Ah, üzgünüm.” Arkasını döndü ve genç kadın kıyafetini değiştirirken çıkan hışırtıları dikkatle dinledi. Arta'nın neden soyunma odasını kullanmadığını ya da niçin üstünü dolabı açmadan önce değiştirmedini düşünmek aklına gelmedi. Kadınların psikolojisi, tecrübeniz olmadığı takdirde analiz edemeyeceğiniz derinliklere sahiptir.

Biron tekrar ona döndüğünde Arta artık diz hizasına kadar inmeyen, siyah renkli bir döpiyes giyyordu. Bir baloda değil de dışarıda giyilmeye uygun olduğunu gösteren, daha sağlam bir görünümü vardı.

“Gidiyor muyuz?” diye sordu delikanlı, otomatikman.

Artemisia başını iki yana salladı. “Önce üzerine düşeni yapman lazım. Sana başka kıyafetler bulmalıyız. Kapının yanına geç, muhafızı içeri alacağım.”

“Hangi muhafızı?”

Genç kadın hafif bir tebessüm etti. “Gil Amca'nın önerisi üzerine kapıma bir adam diktiler.”

Koridora açılan kapı, kızaklarının üstünde bir-iki santim yana kaydı. Adam hâlâ orada, kıpırtısızca dikiliyordu.

“Muhafız,” diye fısıldadı Arta. “Buraya gel, çabuk.”

Sıradan bir askerin Direktör'ün kızından gelen bir emir karşısında tereddüt etmesi için hiçbir sebep yoktu. Açılan kapıdan içeri girdi ve saygılı bir biçimde konuşmaya başladı. "Hizmetinizdeyim leyd—" Derken omuzlarına binen ani bir ağırlık karşısında bacakları iki büküm oluverdi ve boğazına arkadan sertçe sarılan bir kol yüzünden lafı yarıda kesildi. Öyle ki gıkını bile çıkaramadı.

Artemisia kapıyı hızla kapatıp iki adamın arasındaki boğuşmayı neredeyse midesi bulanarak izledi. Hinriad Sarayı'ndaki yaşam viranlık derecesinde sadeydi ve soluksuz kaldığı için yüzüne kan toplanan, ağzından nafile yere nefes almaya çalışan birini daha önce hiç görmemişti. Bakışlarını kaçırdı.

Biron harcadığı çabadan ötürü dişlerini sıkıp muhafızın boğazına doladığı kas ve kemik çemberini iyice daralttı. Adamın giderek zayıflayan elleri delikanlının kolunu boş yere tırmalarken ayaklarıysa rastgele tekmeler savurdu. Biron bunun üzerine kavrayışını hiç gevşetmeden adamı yerden kaldırdı.

Çok geçmeden muhafızın elleri iki yanına düştü, bacakları gevşekçe sarktı ve göğsünü doldurmak için almaya çalıştığı çırpıntılı, nafile solukları azaldı. Biron onu nazikçe yere bıraktı. Muhafız içi boş bir çuval gibi zemine serildi, uzuvları gevşekçe sarkıyordu.

"Öldü mü?" diye fısıldadı Artemisia korkuyla.

"Sanmıyorum. Bir adamı öldürmek için boğazını dört-beş dakika sıkman gerekir. Ama bir müddet baygın kalacak. Onu bağlamak için kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

Genç kadın başını olumsuz anlamda salladı. Oldukça çaresiz görünüyordu.

"Sellite çorabın vardır herhâlde? O işimizi görür." Muhafızın silahlarını ve üniformasını çıkarmıştı bile. "Ayrıca bir düş alsam fena olmaz. Hatta çok iyi olur."

Artemisia'nın banyosundaki temizleyici sisten geçmek keyifli bir duyguydu. Üstüne sinen koku biraz fazlaydı belki ama

açık havanın bunun icabına bakacağını umuyordu. En azından temizlenmişti ve bunu yapabilmek için sıcak hava akımının üstüne püskürttüğü ince damlaların arasından şöyle bir geçmesi yetmişti. Dışarı çıktığında temiz olduğu kadar kuru da olduğundan özel bir kurutma odasına gerek kalmamıştı. Nephelos ve Dünya’da bunlardan yoktu.

Muhafızın üniforması biraz dardı ve şu çirkin, konik kepin brakisefal kafasına oturuş şeklini sevmemişti. Aynadaki yansımasına memnuniyetsizlikle baktı. “Nasıl görünüyorum?”

“Tam bir asker gibi.”

“Kamçılardan birini senin taşıman gerekecek. Üçünü birden taşıyamam.”

Artemisia kendisine uzatılan silahı iki parmağıyla kavradı ve başka bir mikrogüç yardımıyla geniş kuşağına tutturduğu çantasına attı ki elleri serbest kalsın.

“Gitsek iyi olur. Eğer yolda biriyle karşılaşsak tek kelime bile etme; bırak konuşmayı ben yapayım. Hem aksanlı konuşuyorsun hem de direkt olarak sana hitap edilmediği takdirde benim huzurumda izinsiz konuşman yakışık almaz. Sakın unutma! Sen sıradan bir askersin.”

Yerde yatan muhafız yavaşça kıvranmaya ve gözlerini yuvarlamaya başladı. Elleri ve ayakları, neredeyse çeliğinkine denk bir mukavemeti olan esnek çoraplar yardımıyla sıkıca bağlanmıştı. Ağzındaki tıkaç da konuşmaya yönelik tüm çabalarını boşa çıkarıyordu. Onu yolun üstünden kaldırıp odanın bir köşesine attıkları için üstünden atlamalarına gerek yoktu.

“Bu taraftan,” diye fısıldadı Artemisia.

Daha ilk köşeyi döner dönmez arkalarından yaklaşan ayak sesleri işittiler ve bir el Biron’ın omzuna hafifçe dokundu.

Genç adam çabucak yana çekilip arkasını döndü ve bir eliyle kendisine dokunan kişinin kolunu yakalarken diğeriyle de kamçısını kavradı.

Ama gelen Gillbret’ti. “Sakin ol evlat!”

Biron tutuşunu gevşetti.

Gillbret kolunu ovaladı. “Evet, sizi bekliyordum ama bu kemiklerimi kırmanı gerektirmez. Dur sana bir bakayım Farrill. Kıyafetlerin çekmiş gibi görünüyor ama fena değil... Hiç fena değil. Kimse sana dönüp ikinci kez bakmaz. Bir üniformanın avantajlarından biri de budur. İnsanlar askerî bir üniformanın içerisinde sadece bir asker olduğuna kesin gözüyle bakar.”

“Gil Amca,” diye fısıldadı Artemisia ivedilikle, “bu kadar çok konuşma lütfen. Diğer muhafızlar nerede?”

“Herkes birkaç kelama itiraz ediyor,” dedi ufak tefek adam, alınganlıkla. “Diğerleri kuleye gidiyor. Genç arkadaşımızın alt katlarda olmadığına karar verdiler ve hem ana çıkışlara hem de rampalara birkaç adam bırakıp gittiler. Genel alarm sistemi de çalışır vaziyette elbette. Ama onu aşabiliriz.”

“Sizi özlemeyecekler mi efendim?” diye sordu Biron.

“Beni mi? Hah! Muhafız komutanı gittiğime memnun bile olur. Beni aramayacakları konusunda seni temin ederim.”

Fısıldayarak konuşmalarına rağmen şimdi onu bile kesmişlerdi. Rampanın sonunda bir muhafız dikiliyor, dışarı çıkan çift kanatlı geniş kapının her iki yanında iki nöbetçi daha duruyordu.

“Kaçan mahkûmla ilgili bir haber var mı çocuklar?” diye seslendi Gillbret onlara.

“Hayır lordum,” dedi en yakınlarındaki asker, topuklarını birbirine vurup onu selamlayarak.

“Eh, gözünüzü açık tutun.” Böylece yanlarından öylece geçip gittiler ve kapıdaki muhafızlardan biri onlar dışarı çıkarırken alarmı dikkatle devre dışı bıraktı.

Dışarıda vakit geceydi. Gökyüzü açık ve yıldızlıydı; Kara Nebula'nın düzensiz kütlesi, ufuk çizgisinin yakınındaki ışık noktacıklarının arasından çıkıntı yapıyordu. Merkez Saray arkalarında bir gölge hâlinde yükseliyordu, Saray Pisti ise yalnızca birkaç metre ötedeydi.

Lâkin sessiz patikada beş dakika kadar yürüdükten sonra Gillbret huzursuz olmaya başladı. “Yanlış bir şeyler var,” dedi.

“Gil Amca, gemiyi hazırlatmayı unutmadın değil mi?” diye sordu Artemisia.

“Tabii ki hayır,” diye çıkıştı adam, artık fısıldayarak ne kadar çıkışılabilirse. “Ama şuraya baksana. Uçuş Kulesi’nin ışıkları neden yanıyor? Yanmaması gerekirdi.”

Bir parmağıyla ağaçların ötesindeki bir noktayı, beyaz ışıklarla kaplı bir bal peteğini andıran kuleyi gösterdi. Normalde pistte bir hareket olduğu anlamına gelirdi bu; ya bir uzay gemisi geliyor ya da kalkıyor olmalıydı.

“Bu gece için planlanmış hiçbir uçuş yoktu. Bundan eminim,” diye mırıldandı Gillbret.

Aradıkları yanıtı biraz ötede gördüler, daha doğrusu Gillbret gördü. Ansızın durup kollarını iki yana açtı ve diğerlerinin de durmasını sağladı. “Şimdi anlaşıldı,” dedi, neredeyse histerik bir şekilde kıkırdayarak. “Hinrik bu sefer işleri ciddiye berbat etti. Aptal. Buradalar! Tyrannlılar! Anlamıyor musunuz? Bu, Aratap’ın özel zırhlı kruvazörü.”

Adamın neden bahsettiğini Biron da gördü. Işıkların altında hafifçe parlıyor, diğer özelliksiz gemilerin arasında öne çıkıyordu. Rhodia gemilerine nazaran daha pürüzsüz, daha ince ve daha esnekti.

“Komutan ‘önemli bir şahsı’ ağırladığınızı söylemişti ama o anda bunu umursamamıştım. Artık yapacak bir şey yok. Tyrannlılarla savaşılamayız.”

Biron içindeki bir şeylerin ansızın koptuğunu hissetti. “Niye savaşılamayacaktı?” dedi sertçe. “Neden yapmayalım? Herhangi bir sorunla karşılaşmayı beklemiyorlar, ayrıca silahlıyız. Komiser’in şahsi gemisini ele geçirelim derim. Hadi gidip onu dolsuz yakalayalım.”

Öne doğru bir adım atıp ağaçların göreceli karanlığını terk ederek piste çıktı, diğerleri de onu takip etti. Saklanmaları için

bir sebep yoktu. Ne de olsa dışarıdan bakan biri için kraliyet ailesinin iki mensubu ile bir askerden ibarettiler.

Ama artık Tyrannlılara karşı mücadele ediyorlardı.

Tyrannlı Simok Aratap, yıllar önce Rhodia'ya ilk kez geldiğinde Saray Bahçeleri'nden çok etkilenmiş fakat daha sonra onu etkileyen şeyin yalnızca bir kabuktan ibaret olduğu ortaya çıkmıştı. İçinde küflü bir antikadan başka bir şey yoktu çünkü. İki kuşak önce Rhodia mahkemeleri bu bahçelerde görülür, çoğu idari daire burada yer alırdı. O zamanlar bir düzine dünyanın atan kalbi Merkez Saray idi.

Ama mahkemeler artık yılda bir defa kuruluyor (Han yerel yasalara asla karışmadığından varlıklarını hâlâ sürdürüyorlardı) ve sadece geride kalan on iki ayın kararnamelerini tasdik ediyorlardı. Tam bir formaliteydi. Yürütme Kurulu sözde hâlâ kesintisiz olarak faaliyet gösteriyordu fakat on haftanın dokuzunu kendi konaklarında geçiren bir düzine adamdan ibarettiler. İdari dairelerden bazıları da hâlâ aktifti çünkü ister Han olun ister Direktör, onlar olmadan bir yere hükmetmeniz mümkün değildi; ancak artık gezegenin farklı köşelerine dağılmış vaziyetteydiler. Böylece Direktör ile aralarındaki bağ azaltılmış, yeni efendilerinin kim olduğuna dair farkındalıklarıysa artırılmıştı: Tyrannlılar.

Tüm bunlar taş ve metalin her zamanki haşmeti dışında Saray'ı tüm görkeminden arındırmıştı. Artık yalnızca Direktörlük ailesine, ucu ucuna yeterli hizmetkâra ve tamamen yetersiz yerel muhafızlara ev sahipliği yapan bir yerdi burası.

Aratap işte bu kabuğun içerisinde oturuyor, kendini huzursuz ve mutsuz hissediyordu. Saat geç olmuştu, yorgundu ve gözleri yanmaya başladığından lenslerini çıkartmak istiyordu. Ama en çok da hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir örüntü yoktu! Arada sırada emir subayına bir bakış atı-

yordu fakat Binbaşı ifadesiz bir vurdumduymazlıkla Direktör'ü dinlemekle meşguldü. Aratap ise adamın dediklerine neredeyse hiç kulak asmıyordu.

“Widemos'un oğlu mu?! Sahiden mi?” demesi gerekiyordu ona, sahte bir inanmazlıkla. “Ve onu tutukladınız öyle mi? Bravo!” diye eklerdi sonra da.

Lâkin olaylar bir tasarıdan yoksun olduğundan tüm bunlar onun için çok az şey ifade ediyordu. Aratap'ın düzenli ve tertipli zihni, birbirinden alakasız faktörlerin gelişigüzel bir biçimde bir araya geldiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Widemos Kâhyası bir haindi ve oğlu Rhodia Direktörü'yle görüşmeye çalışmıştı. İlk başta bunu gizlilik içerisinde yapmayı denemiş fakat başarısız olunca konuşmak istediği şey o kadar acil olacak ki şu saçma sapan suikast girişimi hikâyesini uydurarak onunla açıkça görüşmeye çalışmıştı. Komiser bunun örüntünün başlangıcı olduğundan emindi.

Ama bütün tahminleri boş çıkmıştı. Hinrik gereksiz bir telaşla çocuğu kendilerine teslim ediyordu. Hatta görünüşe göre gecenin çökmesini bile bekleyememişti. Ve bu hiç münasip değildi. Ya da Aratap henüz tüm gerçekleri öğrenememiş demekti.

Dikkatini yeniden Direktör'e çevirdi. Hinrik biraz evvel anlattıklarını tekrar etmekle meşguldü. Aratap bir nebze de olsa ona şefkat duydu. Adamı öylesine korkak birine çevirmişlerdi ki artık kendilerinin bile ona tahammülü kalmamıştı. Ama tek yolu buydu. Koşulsuz sadakat yalnızca korkuyla elde edilirdi.

Widemos korkmuyordu ve Tyrannlıların iktidarda kalması her açıdan kendi çıkarlarıyla paralel olsa da isyan etmişti. Hinrik ise *korkuyordu* ve aralarındaki fark bundan kaynaklanıyordu.

Ve Hinrik korktuğu için orada öylece oturuyor, bir takdir emaresi görebilmek için çabalarken tutarsızlık sergiliyordu. Binbaşı ona bu zevki tattırmayacaktı, Aratap bunu biliyordu.

Adam hayal gücünden yoksundu. Komiser iç çekip keşke ben de öyle olsaydım diye diledi. Siyaset kirli bir işti.

Böylece, “Demek öyle. Çabuk karar almanızı ve Han’a hizmet etmekte gösterdiğiniz şevki takdir ediyorum,” dedi sahte bir canlılıkla. “Efendimizin yaptıklarınızı duyacağından emin olabilirsiniz.”

Hinrik’in yüzü gözle görülür bir biçimde aydınlandı; hissettiği rahatlama barizdi.

“Delikanlıyı buraya getirtin o hâlde,” diye devam etti Aratap. “Bakalım yavru horozumuzun söyleyecek bir şeyi var mı?” Esneme arzusunu güçlkle bastırdı. “Yavru horozun” söyleyecek bir şeyi olup olmadığını kesinlikle umursamıyordu.

Hinrik muhafız komutanını içeri çağırmak için sinyal düğmesine basmaya niyetlense de buna gerek kalmadı çünkü adam kendiliğinden eşikte bitivermişti.

“Majesteleri,” diye bağırdı Komutan, müsaade verilmesini beklemeden içeri girerek.

Hinrik hâlen sinyal düğmesinin birkaç santim uzağında tuttuğu eline dikkatle baktı; sanki sadece düğmeye basmaya yeltenmesinin bile eylemin gerçekleşmesine yetip yetmediğini anlamaya çalışmış gibi bir hâli vardı. “Ne var Komutan?” dedi tereddütle.

“Majesteleri, mahkûm kaçtı.”

Aratap bezginliğinin bir nebze azaldığını hissetti. Neydi bu şimdi? “Detaylar Komutan!” diye emretti, sandalyesinde doğrularak.

Adam kelimeleri ekonomik kullanarak olan bitenleri onlara özetledi. “Genel alarm vermek için izninizi istiyorum Majesteleri. Sadece birkaç dakikalık mesafede olmalılar,” diye tamamladı sözlerini.

“Evet, elbette,” dedi Hinrik, kekeleyerek. “Elbette. Bir genel alarm. Tam ihtiyacımız olan şey. Çabuk! Çabuk! Komiser, tüm bunların nasıl olup bittiğini anlayamıyorum. Komutan,

tüm adamlarını seferber et. Bir soruşturma yapılacak Komiser. Gerekirse görev başındaki tüm askerler işkenceden geçirilecek. İşkenceden! İşkenceden!”

Hinrik bu kelimeyi neredeyse histerik bir şekilde tekrarlamaya devam etse de Komutan yerinden kıpırdamadı. Söyleyecek daha fazla şeyi olduğu açıktı.

“Neden bekliyorsun?” diye sordu Aratap.

“Majesteleriyle özel olarak konuşabilir miyim?” dedi Komutan, beklenmedik bir şekilde.

Hinrik istifini bozmayan, uysal Komiser’e hızlı bir bakış attı. Sonra da içinde parlayan zayıf öfke kıvılcımını bastırdı. “Han’ın askerleriyle, dostlarımızla, efendilerimizle aramızda herhangi bir sır ola—”

“Ne söyleyeceksen söyle Komutan,” diye araya girdi Aratap, kibarca.

Adam topuklarını sertçe birbirine vurdu. “Madem konuşmamı emrediyorsunuz Majesteleri, Leydi Artemisia ile Lord Gillbret’in da kaçakla birlikte olduğunu bildirmekten üzüntü duyarım.”

“Onları kaçırmaya mı cüret etmiş?” dedi Hinrik, ayağa fırlayarak. “Ve muhafızlarım buna göz yummuş, öyle mi?”

“Kaçırılmadılar Majesteleri. Mahkûma gönüllü olarak eşlik etmişler.”

“Nereden biliyorsun?” Aratap’ın keyfi yerine gelmiş ve uykusu tamamen kaçmıştı. Nihayet artık elinde bir örüntü vardı. Hatta beklediğinden bile daha iyi bir örüntü.

“Elimizde kaba kuvvet kullanarak etkisiz hâle getirdikleri bir adamımın ifadesi var. Farkında olmadan Saray’ı terk etmelerine izin veren iki ayrı muhafızın da öyle,” dedi Komutan. Bir anlığına tereddüt etti, ardından karamsarlıkla ekledi. “Leydi Artemisia’yla odasının kapısından görüştüğümde bana uyumak üzere olduğunu söylemişti. Ancak o sırada yüzünün düzgünce makyajlı olduğunu çok sonra fark edebildim. Geri

döndüğümde her şey için çok geçti. Bu olayda kötü bir yönetim sergilediğimi kabul ediyorum. Bu gecenin ardından Majestelerinden istifamı kabul etmelerini rica edeceğim. Ama ondan önce, genel alarm vermeye hâlâ iznim var mı? Sizin yetkiniz olmadan kraliyet ailesinin üyelerine karışamam.”

Ama Hinrik o anda ayaklarının üstünde sallanmaktan ve adama boş boş bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Bence Direktör’ünüzün sağlığıyla ilgileneniz daha iyi olur Komutan,” dedi Aratap. “Hekimini çağırmanızı öneririm.”

“Peki ya genel alarm?!” diye tekrar etti Komutan.

“Genel alarm falan olmayacak,” dedi Aratap. “Anlaşıldı mı? Genel alarm yok! Mahkûmu tekrar yakalamak da yok! Bu olay kapanmıştır! Adamlarını koğuşlarına ve her zamanki görevlerine geri yolla. Ve Direktör’ünle ilgilen. Gidelim Binbaşı.”

Merkez Saray’ı geride bırakmalarının ardından Tyrannlı Binbaşı gergin bir şekilde söze girdi. “Ne yaptığınızı bildiğinizi farz ediyorum Aratap. Orada çenemi kapalı tutmamın sebebi bu.”

“Teşekkürler Binbaşı.” Aratap bu gezegenin yeşilliklerle ve büyüyen şeylerle dolu gece havasını seviyordu. Tyrann kendi açısından daha güzel bir yerdi; ama kayaların ve dağların kendilerine has, korkunç güzelliği o. Ve kuru, kupkuruydu!

“Hinrik’i idare edemiyorsunuz Binbaşı Andros. Sizin ellerinizde kırılıp bükülüyor. O kullanışlı bir araç fakat öyle kalabilmesi için ona kibarca davranılması gerekiyor.”

Binbaşı bunu önemsemedi. “Ondan bahsetmiyorum. Neden genel alarm vermedik? Onları yakalamak istemiyor musunuz?”

“Siz istiyor musunuz?” Aratap durdu. “Gelin, şurada biraz oturalım Andros. Çimenlerin arasından geçen bir yolun kıyısındaki bir bank. Bundan daha güzel ve casus ışınlarına yaka-

lanma tehlikesinden bu kadar uzak başka ne olabilir ki? Genç adamı yakalamayı neden istiyorsunuz Binbaşı?”

“Diğer tüm hainleri ve komplocuları yakalamayı neden istiyorum?”

“Sahiden de, zehrin kaynağını el değmemiş bir şekilde bırakıp sadece birkaç maşayı yakalamakla neden bu kadar ilgilisiniz? Kimi ele geçirmiş olacaksınız? Bir köpek yavrusunu, aptal bir kızı ve bunak bir ahmağı mı?”

Yakınlardaki yapay bir şaleden etrafa hafif hafif su sıçırıyordu. Küçük ama dekoratif bir şeydi. İşte bu Aratap’ı gerçekten de hayrete düşüren şeylerden biriydi. Suyun öylece akıp israf olduğunu, kayalardan aşağı dökülüp zeminde durmadan aktığını hayal edin. Buna öfkelenmemeyi öğrenmeyi bir türlü başaramamıştı.

“Dediğiniz gibi,” dedi Albay, “elimizde hiçbir şey yok.”

“Bilakis, bir örüntümüz var. Delikanlı buraya ilk geldiğinde Hinrik’le iletişime geçmesini sağladık ve bundan rahatsızlık duyduk. Çünkü Hinrik bir– Hinrik neyse o. Ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Fakat şimdi delikanlının niyetinin aslında bu olmadığı ortaya çıktı; Hinrik sadece bir şaşırtmacaydı. Farrill’in asıl buluşmak istediği onun kızı ile kuzeniydi. Ve bu çok daha mantıklı.”

“İyi ama Direktör neden bizi daha önce aramadı? Neden gece yarısına kadar bekledi?”

“Çünkü Hinrik kendisine ilk kim ulaşırsa onun işine yaranan türden bir araç da ondan. Bu gece buluşmasını ona Gillbret’in önerdiğinden ve bu sayede bize hizmet etmeye ne kadar hevesli görüneceğini söylediğinden eminim.”

“Buraya kasten mi çağrıldığımızı söylüyorsunuz yani? Kaçışlarına şahit olalım diye mi?”

“Hayır, onun için değil. Kendinize bir sorun; bu insanlar nereye gitmek istiyor?”

Binbaşı omuzlarını silkti. “Rhodia büyük bir yer.”

“Evet, eğer genç Farrill tek başına olsaydı durum bundan ibaret olurdu. Peki ama kraliyet ailesinin iki ferdi başkaları tarafından tanınmadan Rhodia’nın neresine gidebilir? Özellikle de kız.”

“Gezegeni terk edecekler o hâlde? Evet, katılıyorum.”

“Peki nereden? Saray Pisti on beş dakikalık yürüyüş mesafesinde. Şimdi neden burada olduğumuzu anlayabiliyor musunuz?”

“Bizim gemimizi mi çalacaklar?”

“Tabii ki. Bir Tyrann gemisi onlara ideal görünecektir. Aksi takdirde yük gemilerinden birini alırlardı. Farrill Dünya’da eğitim gördü ve bir kruvazörü uçurabileceğinden eminim.”

“Bakın, işte bu üzerinde durulması gereken bir mesele. Neden soylu ailelerin eğitim almaları için oğullarını galaksinin dört bir köşesine göndermelerine müsaade ediyoruz ki? Vatandaşların yerel ticaret yapabilmelerine yetecek kadar bilgi edinmek dışında uzay seyahati hakkında daha fazla şey bilmeye neden ihtiyacı olsun? Bize karşı çıkacak askerler yetiştiriyoruz.”

“Her neyse,” dedi Aratap, kibar bir kayıtsızlıkla. “Önemli olan Farrill’in dış gezegenlerde eğitim almış olması. O yüzden gelin bu gerçeği tarafsız olarak, sinirlenmeden hesaba katalım. Gemimizi çaldıklarına yönelik çıkarımım hâlâ geçerli.”

“Buna inanamıyorum.”

“Bilek telsiziniz hâlâ yanınızda. Bakın bakalım gemiyle bağlantı kurabiliyor musunuz?”

Binbaşı bir müddet boş yere kendisine söylenileni yapmaya çalıştı.

“Uçuş Kulesi’ni deneyin.”

Binbaşı adamın dediğini yaptı ve kısa bir süre sonra minik vericiden bir nebze gerginlik taşıyan, ince bir ses yükseldi. “Ama majesteleri, anlayamıyorum... Bir hata olmalı. Pilotunuz on dakika önce kalkışa geçti.”

Aratap gülümsedi. “Gördünüz mü? Örüntüyü takip ettiğiniz takdirde en küçük olay bile kaçınılmaz hâle geliyor. Peki bu yaşananların doğuracağı sonuçları artık görebiliyor musunuz?”

Binbaşı adamın ne demek istediğini anladı. Kendi baldırına bir şaplak atıp güldü. “Tabii ya!”

“Eh,” dedi Aratap, “bunu bilmeleri imkânsızdı elbette. Ama kendi kendilerini mahvetmiş oldular. Eğer pistteki Rhodia yük gemilerinden en hantalını bile alsalardı sahiden de kaçabilir ve... Neydi şu deyim?... beni donsuz yakalayabilirlerdi. Ama şu anda donum sıkı sıkıya kıcımda ve onları kurtarabilecek hiçbir şey yok. Canım ne zaman isterse onları yakalayabilir—” Bir anlığına duraksayıp bu cümlenin tadını çıkardı “—ve komplocuların geri kalanını ele geçirebilirim.”

Kendisini bir kez daha uykulu hissedip iç çekti. “Eh, şanslıydık. Acele etmemize gerek yok. Ana Üssü arayın da bize yeni bir gemi yollasınlar.”

10

BELKİ!

Biron Farrill'in Dünya'da aldığı uzay uçuşu eğitimi büyük oranda teorikti. Üniversitede uzay mühendisliğinin çeşitli evrelerini kapsayan dersler vardı fakat iş gerçek bir gemi idare etmeye geldiğinde hiperatomatik motor teorisi üzerine aldığımız yarım sömestrlik eğitimin çok az yardımı dokunuyordu. En iyi ve en yetenekli pilotlar zanaatlarını sınıfta değil, uzayda öğrenirdi.

Biron gemiyi kazasız belasız kaldırmayı başardı ancak bunun sebebi beceriden ziyade şanstı. *Vicdansız*, kontrollere tahmin ettiğinden daha hızlı yanıt veriyordu. Dünya'dayken ustalıklarla kaldırıp tekrar indirdiği birkaç gemi olmuştu ama onların hepsi öğrencilerin kullanabilmesi için bakımdan geçirilmiş, eski ve ağır modellerdi. Aheste aheste, son derece bitkin bir şekilde hareket eder, güçlkle kalkışa geçer ve atmosferi aşıp uzaya çıkarlarken kendi etraflarında yavaşça dönerlerdi.

Vicdansız ise hiç çaba sarf etmeden kalkmış, dosdoğru yukarı fırlamış ve havada ısılk çalarak ilerlemişti. Biron koltuğundan düşmüştü; neredeyse omzu çıkıyordu. Uçuş tecrübeleri olmadığından kemerlerini sıkı sıkıya bağlayan Artemisia ile Gillbret ise dolgulu kayışların yol açtığı morluklara maruz kalmıştı. Yerde yatmakta olan Tyrannlı tutsakları ise duvara doğru kaymış, bir yandan bağlarıyla cebelleşirken diğer yandan da bir küfür savurmuştu.

Biron titrek bacaklarının üstünde doğrulmuş, Tyrannliya bir tekme atıp karamsar bir sessizliğe bürünmesine sebep olmuş, sonra da duvar tırabzanları boyunca bir elini diğerinin önüne atıp geminin süratine karşı mücadele ederek güçlkle koltuğuna geri oturmuştu. Ardından ön taraftaki güç iticilerini çalıştırarak geminin giderek artan hızını katlanılabilir bir seviyeye düşürmüştü.

O âna dek Rhodia atmosferinin üst katmanlarına ulaşmışlardı bile. Gökyüzü burada koyu mordu ve geminin dış yüzeyi sürtünme kuvveti yüzünden o kadar ısınmıştı ki sıcaklığı içlerinden bile hissediliyordu.

Gemiye Rhodia'nın çevresindeki bir yörüngeye sokmak saatlerini aldı. Biron gezegenin yerçekiminden çıkmak için gereken hazır hız hesaplamalarını bulamamıştı. Bu yüzden deneme yanılma yöntemine başvurmak, ön ve arka iticileri dönüşümlü olarak kullanarak hızı bir artırıp bir azaltmak ve yerçekimi alanının yoğunluğunu ölçerek gezegenle aralarındaki mesafeyi gösteren kütleölçeri kontrol etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki kütleölçer daha evelden Rhodia'nın kütlesine ve yarıçapına göre ayarlamıştı. Biron'ın hatırı sayılır derecede deney yapmadan kalibrasyonu kendi başına ayarlaması mümkün değildi.

Sonunda kütleölçer sabitlendi ve iki saatten uzun bir süre boyunca herhangi bir fark edilir kayma göstermedi. Biron rahatladı, diğerleri de kemerlerini çözdü.

“Eliniz hiç hafif değil Lord Kâhya,” dedi Artemisia.

“Burada gemi uçuruyorum, leydim,” diye kestirip attı Biron. “Eğer daha iyisini yapıbiliyorsanız buyurun deneyin. Ama ben gemiden indikten sonra.”

“Sessizlik, sessizlik, sessizlik,” dedi Gillbret. “Bu gemi hırsızlık etmek için fazla küçük, ek olarak madem bu sıçrayan hapisanede rahatsız edici derecede yakınlaşmak zorunda kalacağız, ‘lordları’ ve ‘leydileri’ bir kenara bırakalım derim. Yok-

sa sohbetlerimiz katlanılmaz bir hâl alacak. Ben Gillbret'im, sen Biron, o da Artemisia. Bu hitap şekillerini ya da münasip gördüğümüz farklı biçimlerini aklımızda tutmamızı tavsiye ederim. Gemiye uçurma meselesine gelince, neden buradaki Tyrannlı dostumuzdan yardım almıyoruz?"

Tyrannlı ona dik dik baktı.

"Olmaz," dedi Biron. "Ona güvenemeyiz. Ayrıca gemiye alıştıkça pilotluğum da iyileşecektir. Henüz bir yerlere çakılıp sizi paramparça etmedim, değil mi?"

Omzu hâlâ yanıyordu ve acı her zamanki gibi onu hırçınlaştırıyordu.

"Şey," dedi Gillbret, "pilotu ne yapacağız o zaman?"

"Onu soğukkanlılıkla öldürme fikri hoşuma gitmiyor," dedi Biron, "ayrıca bunun bize faydası olmaz. Tyrannlıları iki kat daha fazla heyecanlandırmaktan başka bir şey başaramayız. Egemen ırktan birini öldürmek gerçekten de affedilmez bir günahıdır."

"Diğer seçeneğimiz nedir?"

"Onu bir yere bırakacağız."

"Tamam ama nereye?"

"Rhodia'ya."

"Ne?!"

"Bizi aramayacakları tek yer orası. Hem zaten kısa bir süre sonra inmemiz gerekecek."

"Neden?"

"Bakın, bu Komiser'in gemisi ve onu gezegenin farklı noktaları arasında dolaşmak için kullanıyordu. Uzay yolculuğuna uygun şekilde tedarik edilmemiştir. Başka bir gezegene gitmeden önce geminin tam bir envanterini çıkarmamız ve yeteri kadar yiyecek ve içeceğimizin olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Artemisia şevkle kafa salladı. "Doğru diyorsun. Güzel! Ben bunu düşünemezdim. Çok zekice Biron."

Önemli değil dercesine bir hareket yapmasına rağmen deli-

kanlının içi ısındı. Kız ilk defa ona adıyla hitap ediyordu. Canı isteyince çok hoş biri olabiliyordu doğrusu.

“Ama pilot derhâl konumumuzu telsizle üstlerine bildirir,” dedi Gillbret.

“Sanmıyorum,” dedi Biron. “Her şeyden önce Rhodia’nın da ıssız kesimleri vardır diye tahmin ediyorum. Pilotu bir şehrin ticaret bölgesine ya da bir Tyrann garnizonunun ortasına bırakacak değiliz. Ayrıca üstleriyle iletişime geçmek için düşündüğünüz kadar hevesli olmayabilir... Söylesene asker, Han’ın Komiser’inin özel kruvazörünü çaldıran bir ere ne olur?”

Esir yanıt vermedi ama dudakları solgun ve ince bir çizgi hâlini aldı.

Biron onun yerinde olmak istemezdi. Aslında askerin bir suçu yoktu. Rhodia kraliyet ailesinin üyelerine nezaket göstermenin başına bela açacağını tahmin etmesi imkânsızdı. Tyrann askerî kanunlarına harfi harfine bağlı kalarak komutanının emri olmadan onları gemiye almayı reddetmişti. Direktör’ün kendisi gelse onu bile geri çevirmek zorunda kalırdım, diye ısrar etmişti. Ama bu esnada üçlü ona iyice yaklaşmıştı. Askerî kanunlara daha sıkı bağlı kalıp silahını da çekmesi gerektiğini fark ettiğindeyse artık çok geçti. Nöronik bir kamçının ucu göğsüne dokunuyordu.

O zaman bile kolay kolay teslim olmamıştı ve onu durdurmak için kamçıyla göğsüne vurmaları gerekmişti. Yine de askerî mahkemeye çıkarılıp suçlu bulunacağı kesindi. Bundan hiç kimsenin şüphesi yoktu, bilhassa da kendisinin.

İki gün sonra Southwark şehrinin dış kesimlerine iniş yaptılar. Rhodia nüfusunun ana merkezlerinden uzakta olduğu için burayı kasten seçmişlerdi. Tyrannlı askeri bir geri tepme üniteline bağlamış ve en yakın kasabanın seksen kilometre kadar yakınına doğru süzölmeye bırakmışlardı.

Boş bir sahile gerçekleştirdikleri iniş çok sarsıntılı değildi. Aralarında tanınma ihtimali en düşük kişi olduğundan gerekli malzemeleri satın alma işini Biron üstlendi. Gillbret'in yanında getirmeyi akıl ettiği Rhodia paralarının büyük bir kısmı erzakları taşımak için aldığı iki tekerlekli bir el arabasına gitti. Geri kalanı da temel malzemeleri almaya ucu ucuna yetti.

"Eğer paramızı Tyrann lapası olarak çarçur etmeseydin başka şeyler de satın alabilirdin," dedi Artemisia.

"Yapacak başka bir şey yoktu," diye çıkıştı ona Biron. "Bu senin için Tyrann lapasından ibaret olabilir ama faydalı bir yiyecektir ve bizi satın alabileceğim diğer her şeyden daha çok tok tutacaktır."

Siniri bozuldu. Tüm o şeyleri şehirden çıkarıp gemiye yüklemek tam bir hamallıktı. Ayrıca Tyrannlılar tarafından işletilen bir pazardan alışveriş yaparak hatırı sayılır bir riske de girmişti. Takdir görmeyi beklemişti.

Üstelik başka bir alternatifi de yoktu. Tyrannlılar çok küçük gemiler kullandıklarından erzak tekniklerini tamamen değiştirmişlerdi. Diğer donanmaların aksine geniş depolama alanları kullanamıyor ve kesilmiş hayvan bedenlerini sıra sıra asarak, bütün hâlinde taşıyamıyorlardı. Gerekli kalorileri ve besin faktörlerini içeren, standartlaştırılmış konsantre yiyecekler geliştirmek ve onlarla idare etmek zorunda kalmışlardı. Bu yeni yiyecekler doğal bir hayvani besinin işgal edeceği yerin yalnızca yirmide birini kaplıyor ve düşük dereceli depolar-da, paketlenmiş tuğla misali taşınabiliyordu.

"Eh, yine de tadı berbat," dedi Artemisia.

"Eh, alışırsın," diye çıkıştı Biron, onun huysuz tavırlarını aynen taklit ederek. Arta kızarıp sinirle oradan uzaklaştı.

Biron genç kızı rahatsız eden asıl şeyin yer darlığı ve bunun yanında getirdiği tüm o diğer şeyler olduğunu biliyordu. Sorun bir metre kareye daha fazla kalori sıkıştırmak için yavan bir yiyecek tüketmek zorunda kalmaları değildi. Farklı odalarda

uyuyamamalarıydı. Bir makine dairesi ve bir de geminin büyük bir bölümünü kaplayan kumanda odası vardı. (Ne de olsa bu bir savaş gemisi, lüks bir gezinti teknesi değil, diye düşündü Biron.) Bunlara ek olarak bir depo ve içinde iki tane üç katlı ranza bulunan küçük bir kamara da bulunuyordu. Tuvaletse kamaranın hemen dışındaki küçük bir girintide yer alıyordu.

Tüm bunların anlamıysa sıkışıklıktı; bunların anlamı sıfır mahremiyetti; anlamı Artemisia'nın burada kadın kıyafetlerinin, aynaların ve banyonun bulunmadığı gerçeğini kabullenmek zorunda olduğuydu.

Buna alışması gerekiyordu. Biron onun için elinden gelenin fazlasını yapmış, yolundan hatırı sayılır derecede sapmıştı. Neden kız bundan memnun olup arada bir gülümseyemiyordu ki? Hâlbuki güzel bir tebessümü vardı ve öfkeli mizacı dışında hiç de fena biri sayılmazdı. Ah o mizacı yok muydu o mizacı!

Eh, neden vaktini kızı düşünerek boşa harcıyordu ki?

En kötüsü de su meselesiydi. Tyrann bir çöl gezegeni olduğundan su orada çok değerliydi ve gezegen halkı onun kıymetini biliyordu, o yüzden gemide hiç yıkanma amaçlı su yoktu. Tyrannlı askerler duş yapmak ve çamaşırlarını yıkamak gibi işlerini bir gezegene indikleri zaman hallederlerdi. Yolculukları sırasında biraz kirlenip terlemenin onlara bir zararı dokunmazdı ne de olsa. İçmek için depolanabilen su bile uzun yolculuklara ucu ucuna yetiyordu. Sonuçta su ne yoğunlaştırılarak ne de buharlaştırılarak taşınabilen, olduğu gibi depolanması gereken bir şeydi; besin maddelerinin içerdiği su miktarının çok düşük olması bu durumu iyice kötüleştiriyordu.

Gemide vücudunuzun kaybettiği sıvıyı yeniden kullanabilmek için damıtma cihazları da mevcuttu fakat ne işe yaradıklarını anladığında Biron'ın midesi bulanmış ve atıkları geri kazanılmadan yok edilmeye programlamıştı. Geri dönüşüm işlemi kimyasal anlamda mantıklı bir prosedürdü ama bu tür şeylerin eğitimini almalıydınız.

İkinci kalkışları ilkin nazaran daha sarsıntısız geçti, ardından Biron bir müddet kontrolleri kurcaladı. Geminin kontrol paneli Dünya'dayken kullandıklarına çok az benziyordu. Endişe verici derecede daraltılıp küçültülmüştü. Bir yandan düğmeleri ve kadransları kurcalarken diğer yandan da ne işe yaradıklarını kâğıtlara yazıp panelin üstüne yapıştırdı.

O sırada pilot kabinine Gillbret girdi.

Biron omzunun üstünden geriye bir bakış attı. "Artemisia kamarada sanırım?"

"Geminin içindeyken olabileceği başka bir yer yok."

"Onu görürsen buraya kendim için bir karyola kuracağımı söyle. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim, böylece kamara ona kalmış olur," dedi Biron. "Tam bir çocuk gibi davranıyor," diye mırıldandı ardından.

"Bazen sen de öyle oluyorsun Biron," dedi Gillbret. "Artemisia'nın nasıl bir hayata alışkın olduğunu unutma."

"Peki, unutmam. Ne olmuş yani? Benim nasıl bir hayata alışkın olduğumu sanıyorsun ki? Ben de asteroit kuşağında ki bir maden arazisinde doğmadım herhalde. Nephelos'taki en büyük çiftlikte doğdum ben. Ama kendini bunun gibi bir durumun içinde bulduğun zaman şartlara uyum sağlamalısın. Kahretsin, geminin boyunu uzatamam ki yeterince su ve yiyecek taşıyabilelim! Duş konusunda da bir şey yapamam. Artemisia sanki bu gemiyi şahsen ben üretmişim gibi bana çatıyor." Gillbret'a bağırarak rahatlatıcıydı. Aslına bakarsanız herhangi birine bağırabilmek de öyleydi.

Ama tam o sırada kapı yine açıldı ve eşikte Artemisia görüldü. "Yerinizde olsam bağırımdan kaçınırdım Bay Farrill," dedi buz gibi bir sesle. "Sesiniz bütün gemiden duyuluyor."

"Çok da umurumda. Hem madem bu gemiden o kadar rahatsızsın, eğer baban beni öldürtmeye ya da seni evlendirmeye kalkışmasaydı ikimizin de burada olmayacağını kendine hatırlat."

“Babam hakkında konuşma.”

“Canım kimin hakkında konuşmak isterse konuşurum.”

Gillbret elleriyle kulaklarını kapattı. “*Lütfen!*” Adamın bu hareketi tartışmayı kısa bir süreliğine durdurdu. “Nereye gidebileceğimizi kararlaştırabilir miyiz artık? Bu gemiden ne kadar çabuk kurtulursak o kadar rahat edeceğimiz ortada.”

“Katılıyorum Gil,” dedi Biron. “Şunun dırdırını dinlemek zorunda kalmayacağım bir yere gidelim bana yeter. Ah, uzay gemisindeki kadınlar!”

Artemisia onu duymazdan gelip sadece Gillbret’a hitaben konuştu. “Neden Nebula bölgesini tamamen terk etmiyoruz?”

“Sizi bilmem ama,” diye araya girdi Biron çabucak, “benim çiftliğimi geri almam ve babamın cinayeti hakkında bir şeyler yapmam lazım. Ben Krallıklar’da kalacağım.”

“Burayı ilelebet terk edelim demedim. Sadece bizi arama çalışmaları azalana kadar. Hem çiftliğin için ne yapabilirsin ki? Tyrann İmparatorluğu paramparça olana dek orayı geri alamazsın ve ben bu konuda herhangi bir şey yaptığını görmüyorum.”

“Ne yapacağımı sen boş ver. O benim işim.”

“Bir tavsiyede bulunabilir miyim?” diye sordu Gillbret. Oluşan sessizliği evet olarak algıladı ve devam etti. “O zaman size nereye gideceğimizi ve Arta’nın da dediği gibi, İmparatorluk’un yıkılmasına yardım etmek için tam olarak ne yapmamız gerektiğini söyleyeyim.”

“Ya? Bunu nasıl yapacağımız peki?”

Gillbret gülümsedi. “Sevgili çocuğum, çok eğlenceli bir tavır takınıyorsun. Bana güvenmiyor musun? Aptalca olduğu müddetçe her tür eğlenceli şeye atılacak biriymişim gibi bakıyorsun bana. Seni Saray’dan ben çıkarttım.”

“Biliyorum. Seni dinlemek için can atıyorum.”

“Dinle o zaman. Yirmi yıldır Tyrannlılardan kaçmak için fırsat kolluyordum. Eğer sıradan bir vatandaş olsaydım bunu

çok daha önce yapabilirdim ama soylu bir ailede doğmak gibi bir lanetim olduğundan sürekli halkın gözü önündeydim. Öte yandan bir Hinriad olarak doğmasaydım Han'ın taç giyme törenine de davet edilmez ve bir gün onu yok edecek sırra asla denk gelmezdim.”

“Devam et,” dedi delikanlı.

“Rhodia'dan Tyrann'a giderken bir Tyrann savaş gemisi kullandık. Buna benzeyen bir gemiydi diyebilirim fakat daha büyüktü. Yolculuğumuz olaysız geçti. Tyrann'da kaldığım süre boyunca bazı eğlenceli şeylere rastlasam da orada da bir olay yaşamadım. Ama geri dönüş yolculuğumuz sırasında bize bir meteor çarptı.”

“Ne?”

Gillbret bir elini havaya kaldırdı. “Bunun olanaksız bir kaza olduğunun farkındayım. Uzayda, hele hele yıldızlararası uzayda meteorlara rastlama oranı o kadar düşük ki bir uzay gemisine çarpma ihtimalleri önemsenmeyecek kadar az. Ama böyle şeyler oluyor, biliyorsun. Bize olduğu gibi. Çarpan meteorun boyutu bir topluiğne başı kadar olsa bile –ki çoğununki öyledir– en ağır zırhlı olanlar dışında bütün gemilerin gövdesini delebilir.”

“Biliyorum,” dedi Biron. “Momentumlarıyla alakalı, ona da kütleleri ve hızları sebep oluyor. Hızları kütlelerinin küçüklüğünü fazlasıyla telafi ediyor.” Sanki sınıftaymış gibi, somurtkan bir biçimde ve ezbere konuşuyordu. Derken kendisini Artemisia'ya kaçamak bakışlar atarken yakaladı.

Genç kız, Gillbret'ı dinlemek için bir koltuğa oturmuştu ve o kadar yakınında duruyordu ki neredeyse birbirlerine temas ediyorlardı. Biron, saçları biraz dağılmış olsa da kızın profilden çok güzel görüldüğünü düşündü. Küçük ceketini giymemişti ve aradan kırk sekiz saat geçmesine rağmen kabarık bluzu hâlâ beyazlığını ve kırıksızlığını koruyordu. Bunu nasıl başardığını merak etti.

Eğer Artemisia davranışlarına çekidüzen verebilseydi yolculuk harika geçerdi, diye düşündü. Sorun bugüne dek kimsenin genç kızı münasip bir şekilde kontrol altına almış olmamasıydı, hepsi bu. Babasının öyle bir şey yapmadığı kesindi. Arta canı ne isterse yapmaya fazla alışkındı. Bir soylu olarak doğmamış olsaydı çok tatlı bir yaratık olabilirdi.

Kızı münasip bir şekilde kontrol altına aldığını ve kendisini takdir etmeyi öğrettiğini hayal etmeye başlamıştı ki Artemisia başını çevirip delikanlının bakışlarına sakince karşılık verdi. Biron gözlerini kaçırıp dikkatini hızla Gillbret'a yöneltti. Birkaç cümleyi kaçırmıştı.

“Geminin ekranının neden bozulduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Cevabını hiç kimsenin bilemeyeceği o tür şeylerden biri bu. Her neyse, meteor geminin ortasına çarpmıştı. Çakıl taşı büyüklüğündeydi ve gövdeyi delerken yavaşladığı için öteki taraftan çıkmamıştı. Eğer öyle bir şey yapsaydı gemilerin gövdesi çabucak yamanabildiğinden bize çok az zarar vermiş olurdu.

“Lâkin bunun yerine kumanda odasına daldı, karşı duvardan sekti ve durana kadar odanın içerisinde hızla dolaştı. Bir dakika bile sürmemişti fakat dakikada yüz kilometre hızla hareket ettiğinden odada yüzlerce kez çaprazlama sekmiş olmalı. Her iki mürettebat da delik deşik olmuştu. Bense hayatta kalmamı yalnızca o sırada kamaramda olmama borçluyum.

“Meteor geminin gövdesini deldiği sırada çıkan küçük metalik sesi işittim, ardından duvarlardan sekerken çıkardığı gürültüyü ve iki mürettebatın kısa süren, korkunç çığlıklarını duydum. Soluğu kumanda odasında aldığım da her yer kanla ve kopmuş et parçalarıyla kaplıydı. Daha sonra olanları hayal meyal hatırlıyorum ama hepsini yıllar boyunca kâbuslarımda anbean tekrar yaşadım.

“Dışarı sızan havanın soğuk sesi beni meteor deliğinin olduğu yere yönlendirdi. Üstüne metal bir disk yapıştırdım ve

hava basıncı sayesinde düzgün bir mühür elde ettim. Hafifçe hırpalanmış küçük uzay çakılını yerde buldum. Dokundugumda çok sıcak olduğunu fark ettim ve bir somun anahtarıyla vurup onu ikiye böldüm. İç kısmı havayla temas eder etmez buz tuttu. Hâlâ uzay sıcaklığındaydı.

“Her iki cesedin bileğine birer kablo bağladım, kabloları da bir çekim mıknatısına. Sonra da basınç odasını kullanarak onları dışarı attım ve mıknatısların geminin yüzeyine yapışırken çıkardığı metalik sesi işittim. Buz kesip kaskatı olan cesetlerin nereye gidersem gideyim gemiyi takip edeceğini biliyordum. Anlıyorsunuz ya, Rhodia’ya döndüğüm zaman onları benim değil, bir meteorun öldürdüğünü kanıtlayabilmek için bedenlerine ihtiyacım vardı.

“Peki ama nasıl dönecektim? Oldukça çaresiz durumdaydım. Gemiyi kullanabilmemin bir yolu yoktu ve yıldızlararası uzayın derinliklerindeyken hiçbir şey denemeye cesaret edemezdim. Uzayaltı iletişim sistemini kullanmayı bile bilmiyordum, o yüzden SOS sinyali de gönderemedim. Tek yapabildiğim geminin rotasını izlemesine izin vermektir.”

“Ama öyle bir şey yapmadın, değil mi?” diye sordu Biron. Gillbret’in tüm bunları sırf romantizm olsun diye ya da kendince bir sebepten ötürü uydurup uydurmadığını merak ediyordu. “Peki ya hiperuzay Sıçramaları? Sıçrama yapmış olmalısın yoksa şu anda burada olamazdın.”

“Bir Tyrann gemisi,” dedi Gillbret, “kontrolleri bir kez ayarlandıktan sonra otomatik olarak sınırsız sayıda Sıçrama yapabilir.”

Delikanlı ona inanmazlıkla baktı. Bu adam onu aptal mı sanıyordu? “Uyduruyorsun,” dedi.

“Hayır, uydurmuyorum. Savaşları kazanmalarını sağlayan o kahrolasica askerî gelişmelerden biri de bu. Kendi gezegenlerini hem nüfus hem de kaynak açısından yüzlerce kez geride bırakan elli dünyayı sadece çelik çomak oynayarak yenmedi-

ler. Evet, hepimizle teker teker savaştılar ve içimizdeki hainleri ustalıklı kullandılar ama askerî anlamda da su götürmez bir üstünlükleri vardı. Taktiklerinin bizimkilerden iyi olduğunu herkes biliyor ve bunun sebebi kısmen otomatik Sıçrama yapabilmeleriydi. Bu sayede gemilerinin manevra kabiliyetini muazzam derecede artırabiliyor ve bizden çok daha ayrıntılı savaş planları yapabiliyorlardı.

“Bu tekniğin en iyi korunan sırlarından biri olduğunu itiraf etmem gerek. *Kanemici*’de mahsur kalmadan –Tyrannlıların gemilerine nahoş isimler vermek gibi berbat bir âdetleri var, gerçi psikolojik anlamda iyi oluyordur sanırım– ve bunun gerçekleştiğini kendi gözlerimle görmeden önce benim de bundan hiç haberim yoktu. Geminin otomatik olarak sıçradığını kontrollere elimi dahi sürmeden izledim.”

“Yani bu geminin de aynı şeyi yapabileceğini mi kastediyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama yapabiliyorsa buna hiç şaşırırmam.”

Biron kontrol paneline döndü. Hâlâ ne işe yaradığını bilmediği onlarca düğme vardı. Eh, bununla sonra ilgilenirdi. Tekrardan Gillbret’a döndü. “Peki o gemi seni evine geri mi götürdü?”

“Hayır, götürmedi. O küçük meteor kumanda odasında mekik dokurken kontrol paneline de çarpmıştı. Zaten çarpmaması büyük bir mucize olurdu. Kadranlar kırılmış, panel ezilip yamulmuştu. Daha önce girilen komutların nasıl değiştiğini söylemek imkânsız ama bir şekilde değişmiş olmalılar çünkü gemi beni Rhodia’ya geri götürmedi.

“Sonunda yavaşlamaya başladı ve seyahatin teorik olarak sona erdiğini anladım. Nerede olduğumu bilmiyordum fakat viziekranı çevirmeyi başardım ve böylece geminin yakınlarında teleskoptan bakıldığında küçük bir disk gibi gözüken bir gezegen olduğunu görebildim. Tamamen şans eseri idi. Diskin boyutu büyüyordu; gemi o gezegene doğru gidiyordu.

“Ah, direkt olarak değil. Öylesi ümit edilemeyecek kadar imkânsız olurdu. Eğer yolumda ilerlemeye devam etseydim gemi gezegenin milyonlarca kilometre ötesinden geçip giderdi. Ama o mesafedeyken normal uzay telsizini kullanabiliyordum; bunu yapmayı biliyordum. Zaten kendimi elektronik konusunda eğitmeye tüm bu olanlardan sonra başladım; bir daha asla o kadar çaresiz duruma düşmemeye kararlıyım. Çaresiz kalmak hiç eğlenceli değil.”

Biron konunun dağılmasını önlemek için araya girdi. “Yani telsizi kullandın.”

“Aynen öyle. Ve onlar da gelip beni aldılar.”

“Kim?”

“Gezegenin halkı. Orada yaşayanlar var.”

“Eh, şansın yaver gitmiş. Hangi gezegendi peki bu?”

“Bilmiyorum.”

“Sana söylemediler mi yani?”

“Ne kadar komik, değil mi? Söylemediler. Ama Nebula Krallıkları içerisinde bir yerdeydi!”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü gemimin bir Tyrann aracı olduğunu biliyorlardı. Görür görmez anlamışlar ve az kalsın beni hemen havaya uçuruyorlarmış. Ta ki ben onları güvertede benden başka kimse olmadığına ikna edene kadar.”

Biron iri ellerini dizlerine dayayıp onları ovaladı. “Bekle biraz, hikâyeyi başa sar. Anlamadım. Geminin bir Tyrann aracı olduğunu anlamaları ve onu havaya uçurmaya niyetlenmeleri o dünyanın Nebula Krallıkları’nın dışından olduğunun en iyi kanıtı sayılmaz mı?”

“Hayır, Galaksi aşkına.” Gillbret’in gözleri ışıldıyordu ve sesi heyecan yüklüydü. “Nebula Krallıkları’ndandı. Beni gezegenlerine götürdüler, harika bir yerdi. Krallıklar’ın dört bir yanından insanlar vardı; bunu aksanlarından anlayabiliyordum. Ve Tyrannlılardan *korkmuyorlardı*. Orası bir tür tersane.

Uzaydan bunu anlayamıyorsun; köhne bir tarım gezegeni gibi görünüyor ama asıl hayat yeraltında. Krallıklar'ın bir yerinde çocuğum, o gezegen hâlâ varlığını sürdürüyor ve Tyrannlılardan *korkmuyorlar*; eğer mürettebatı hâlâ hayatta olsaydı tıpkı gemime yapacakları gibi Tyrann'ı yok edecekler.”

Biron kalbinin hızlandığını hissetti. Bir anlığına buna inanmak istedi.

Doğru olabilirdi belki. Belki!

11

BELKİ DE HAYIR!

Öte yandan, belki de olamazdı!

“Oranın bir tersane olduğunu nasıl öğrendin peki? Orada ne kadar kaldın? Ne gördün?” diye sordu Biron.

Gillbret sabırsızlanmaya başladı. “Tam olarak gördüğüm söylenemez. Bana gezegen turu falan attırmadılar.” Kendini rahatlamaya zorladı. “Şey, bak, şöyle oldu. Beni gemiden indirdikleri sırada kötü durumda sayılırdım. Yemek yemeyi akıl edemeyecek kadar korkmuştum –uzayda mahsur kalmak korkunç bir şey– ve muhtemelen gerçekte olduğumdan daha kötü görünüyordum.

“Kendimi az çok tanıttım ve beni yeraltına götürdüler. Gemiyle birlikte elbette. Gemiyle benden daha fazla ilgileniyorlardı sanırım. Tyrannlıların uzay mühendisliğini incelemek için bir şanstı bu. Beni hastane gibi bir yere götürdüler.”

“Peki ne gördün Gil Amca?” diye sordu Artemisia.

“Sana daha önce bundan hiç bahsetmedi mi?” diye araya girdi Biron.

“Hayır,” dedi kız.

“Bugüne dek kimseye anlatmadım,” diye ekledi Gillbret. “Dediğim gibi, beni bir hastaneye götürdüler. Yolda giderken bazı araştırma laboratuvarlarının yanından geçtik; Rhodia’da sahip olduklarımızdan çok daha iyiydiler. Ardından bazı me-

tal işçiliklerinin yapıldığı fabrikalar gördüm. Gözüme daha önce hiç görmediğim türden gemiler çarptı.

“Her şey o kadar barizdi ki bugüne dek gördüklerimi hiç sorgulamadım. Orayı benim “isyan gezegenim” olarak düşünüyorum ve günün birinde Tyrannlılara saldırmak için yüzeyinden yüzlerce gemi kalkacağını, esir dünyaları liderlerinin etrafında toplanmaya çağıracaklarını biliyorum. Senelerdir bunun gerçekleşmesini bekliyorum. Her yeni yılda o sene bu sene olabilir diye düşünüyorum. Ve her seferinde yarı yarıya olmamasını diliyorum çünkü önce kaçmayı, o büyük saldırının bir parçası olabilmek için onlara katılmayı arzuluyorum. Bensiz başlamalarını istemiyorum.”

Titrek bir kahkaha attı. “Aklımdan geçenleri bilmek beni tanıyan çoğu kişi için eğlenceli olurdu sanırım. Benim aklımdan. Kimse beni adam yerine koymaz, biliyorsunuz.”

“Tüm bunlar yirmi yıl önce oldu ve hâlâ saldırmadılar, öyle mi?” diye sordu Biron. “Tüm bu süre zarfında onlardan herhangi bir ize rastlanmadı. Hiçbir gemi rapor edilmedi. Hiç olay yaşanmadı. Ve sen hâlâ onların—”

“Evet, öyle düşünüyorum,” diye çıkıştı ona Gillbret. “Yirmi yıl, elli gezegene birden hükmeden bir ırka karşı isyan başlatmak için çok uzun değil. Ben oradayken her şey yeni başlıyordu, bunu biliyorum. O zamandan beri gezegenin altındaki tünellerde hazırlıklarını yavaş yavaş tamamlamış, yeni gemiler ve silahlar geliştirmiş, daha fazla asker eğitmiş ve saldırıyı planlamış olmalılar.

“İnsanlar sadece macera filmlerinde hemen silahlara sarılırlar; günün birinde yeni bir silaha ihtiyaçları olur, ikinci gün onu keşfeder, üçüncüsünde toplu üretime geçer ve dördüncüsünde de kullanmaya başlarlar. Bu tür şeyler zaman alır Biron. İsyan gezegenindeki insanlar işe başlamadan önce tamamen hazır olmaları gerektiğini biliyordur mutlaka. Saldırmak için ikinci bir şansları olmayacak.

“Hem ‘olay’dan kastın nedir? Bugüne dek kaybolan ve bir daha asla haber alınamayan Tyrann gemileri de oldu. Uzay büyük bir yer, gemiler kaybolabilir diyebilirsin tabii ama ya asiler tarafından ele geçirildiyse? İki sene önce *Amansız* adlı geminin başına gelenleri ele alalım mesela. K tle l erlerini uyaran, tuhaf bir nesnenin yakla tı ını rapor ettiler ve sonra onlardan bir daha haber alınamadı. Bir meteor olabilir elbette. Ama ya değilse?

“Arama  alı maları aylar sürdü fakat onu bulamadılar. *Bence* asilerin eline geçti. *Amansız* yeni bir gemi, deneysel bir modeldi. Tam istedikleri şey olabilir.”

“Peki halihazırda oraya gitmi ken neden orada kalmadın?” diye sordu Biron.

“İstemedi imi mi sanıyorsun? Başka çarem yoktu. Baygın olduğumu sandıkları sırada aralarında geçen konuşmaları dinledim ve onlar hakkında bir şeyler daha öğrendim. Benim Gillbret oth Hinriad olduğumu biliyorlardı. Onlara söylemesem bile gemide hakkımda yeterince bilgi vardı, ki zaten kendimi tanıtımtı ım. Rhodia’ya d nmedi im takdirde kolay kolay sona ermeyecek, kapsamlı bir arama ba latılaca ının farkındaydılar.

“Böyle bir riske giremezlerdi, bu yüzden Rhodia’ya d nd   m  garanti altına almak zorundaydılar. Ve  yle de yaptılar.”

“Ne?!” diye bağırdı Biron. “İyi ama bu diğerinden bile daha büyük bir risk. Bunu nasıl yaptılar?”

“Bilmiyorum.” Gillbret ince parmaklarını gri saçlarının arasından geçirdi ve gözlerinde nafile yere eski hatırlarını tarıyormu  gibi bir bakış belirdi. “Sanırım beni uyuttular. O kısım tamamen karanlıkta; belirli bir yerden sonrasını hiç hatırlamıyorum. Anımsadı ım tek şey gözlerimi yeniden a tı ımda uzayda, *Kanemici*’de olduğum ve Rhodia’ya doğru yola  ıktı ım.”

“ len o iki mürettebat hâlâ m knatıslarla gemiye mi tuttu-

rulmuştu peki? İsyan gezegeninde onları çıkartmamışlar mı?” diye sordu Biron.

“Hâlâ oradaydılar.”

“İsyan gezegenine gittiğinizi gösteren bir delil var mıydı?”

“Hayır, hatırladıklarım hariç hiçbir şey yoktu.”

“Rhodia’ya doğru gitmekte olduğunuzu nasıl anladınız?”

“Anlamadım. Bir gezegenin yakınında olduğumu biliyordum; kütleölçer öyle gösteriyordu. Tekrardan telsizi kullandım ve bu kez beni almaya bir Rhodia gemisi geldi. O gün hikâyemi Tyrann Komiseri’ne gerekli değişiklikleri yaparak anlattım. İsyan gezegeninden hiç bahsetmedim elbette. Meteorun son Sıçrama’nın ardından çarptığını söyledim. Bir Tyrann gemisinin otomatik Sıçrama yapabildiğini bildiğimi anlamalarını istemedim.”

“Sence isyan gezegeni bu küçük gerçeğin farkına varabilmiş midir? Onlara anlattın mı?”

“Hayır, anlatmadım. Fırsatım olmadı, orada çok uzun bir süre kalmadım. En azından ayık olarak. Ne kadar süre baygın kaldığımı ve ne bulduklarını bilmiyorum.”

Biron viziekrana baktı. Yansıttığı görüntü o kadar sabitti ki sanki gemileri uzaya çivilenmiş gibi görünüyordu. Vicdansız saatte on bin kilometre hızla seyahat edebiliyordu fakat uzayın engin mesafeleri karşısında bunun hiçbir anlamı yoktu. Ekrandaki yıldızlar katı, parlak ve hareketsizdi. Hipnotize edici bir yanları vardı.

“O zaman nereye gideceğiz?” diye sordu delikanlı. “İsyan gezegeninin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun sanırım?”

“Bilmiyorum. Ama kimin bilebileceği hakkında bir fikrim var. Hatta bundan neredeyse eminim.”

“Kimmiş?”

“Lingane Otokratı.”

“Lingane mi?” Biron kaşlarını çattı. Bu ismi daha önce de duymuştu sanki ama hatırlayamadı. “Neden o?”

“Lingane, Tyrannlılar tarafından ele geçirilen en son gezegendi. Orası diğerlerimiz kadar, nasıl desem, pasifleştirilmiş bir yer değil. Sence de mantıklı değil mi?”

“Sayılır. İyi ama orası çok uzak.”

“Eğer başka bir sebep arıyorsan bir de baban var.”

“Babam mı?” Biron bir anlığına babasının öldüğünü unuttu. Zihninde onu tam önünde, iri yarı ve canlı bir şekilde dururken görebiliyordu. Derken onun artık hayatta olmadığını hatırladı ve içini burkan o her zamanki soğukluğu hissetti. “Babamın bununla ne alakası var?”

“Altı ay önce saraydaydı. Ne istediğine dair bazı bilgiler edindim. Kuzenim Hinrik’le gerçekleştirdiği görüşmenin bir kısmına da kulak misafiri oldum.”

“Ah, amca,” dedi Artemisia sabırsızca.

“Canım?”

“Babamın özel görüşmelerini dinlemeye hiç hakkın yok.”

Gillbret omuz silkti. “Tabii ki yok ama eğlenceli bir uğraştı, aynı zamanda da faydalı.”

Biron araya girdi. “Bekle bir dakika. Babamın altı ay önce Rhodia’da olduğunu mu söylüyorsun?” Heyecanının giderek arttığını hissetti.

“Evet.”

“Söylesene, oradayken Direktör’ün İlkelcilik koleksiyonunu hiç ziyaret etti mi? Bana Hinrik’in bir zamanlar Dünya’dan gelen eşyalarla dolu, kocaman bir kütüphanesi olduğunu anlatmıştın.”

“Sanırım. Kütüphane oldukça ünlüdür ve genellikle önemli misafirlerin ziyaretine açılır, tabii eğer ilgilenirlerse. Genellikle pek umursamazlar ama baban onlardan biri değildi. Evet, şimdi hatırlıyorum. Orada neredeyse bir gün boyunca kalmıştı.”

Söyledikleri bildikleriyle uyuşuyordu. Babası ondan yarım yıl önce yardım istemişti. “Kütüphaneyi avucunun içi gibi biliyordur sanırım.”

“Elbette.”

“Dünya’daki bir belgenin çok önemli bir askerî bilgi içerebileceğine dair herhangi bir şey var mıydı orada?”

Gillbret’in yüzünden şaşkınlık okundu, muhtemelen aklı da karışmıştı.

“Tarih öncesi Dünya’nın son yüzyılı içerisinde böyle bir belge olmalı. Babam bunun galaksideki en değerli ve en ölümcül şey olduğunu düşünüyordu. Belgeyi ona götürmem lazımdı fakat Dünya’dan zamanından önce ayrılmak zorunda kaldım. Zaten sonra da—” Sesi titredi “—babam zamanından önce öldü.”

Ama Gillbret hâlâ şaşkın görünüyordu. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Anlamıyorsun. Babam bana o belgeden ilk kez altı ay önce bahsetti. Varlığını Rhodia’daki kütüphanede öğrenmiş olmalı. Eğer onu sen de gördüysen babamın ne öğrendiğini bana da anlatabilirsin.”

Ama Gillbret sadece başını iki yana sallayabildi.

“Eh, hikâyene devam et o hâlde,” dedi delikanlı.

“Baban ve kuzenim Lingane Otokratı’ndan söz ettiler. Babanın kullandığı dikkatli kelimelere rağmen Tyrannlılara karşı kurulan komplonun başının Otokrat olduğu açıkça anlaşıyordu.

“Ayrıca—” Tereddüt etti. “—ayrıca hem Lingane’den hem de Otokrat’ın bizzat kendisinden gelen bir görev söz konusuydu. Ona... ona isyan gezegeninden bahsettim.”

“Daha az önce bundan hiç kimseye söz etmediğini söylemiştin,” dedi delikanlı.

“Otokrat hariç. Gerçeği öğrenmek zorundaydım.”

“Peki sana ne dedi?”

“Neredeyse hiçbir şey. Öte yandan dikkatli olmak zorundaydı. Bana nasıl güvenebilirdi ki? Tyrannlılar için çalışıyor olabilirdim pekâlâ. Ama kapıyı da tamamen kapatmadı. Elimizdeki tek ipucu bu.”

“Öyle mi?” dedi Biron. “Lingane’e gidiyoruz o hâlde. Ha oraya gitmişiz ha başka yere.”

Babasının sözü açılınca morali bozulmuştu ve o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Lingane olsundu o hâlde.

Lingane olsundu o hâlde! Keşke bunu yapmak, söylemek kadar kolay olsaydı. Geminizi otuz beş ışık yılı uzaklıktaki küçücük bir noktaya nasıl yönlendirebilirdiniz ki? İki yüz trilyon kilometre. Arkasında on dört tane sıfır olan bir iki. Saatte on bin kilometreyle –yani *Vicdansız*’ın şu anki hızıyla– giderlerse oraya varmaları iki milyon yıl sürerdi.

Biron *Standart Galaktik Efemeris*’in sayfalarını çaresizliği andıran bir duyguyla karıştırdı. On binlerce gezegen detaylı bir şekilde listelenmiş, konumları üç rakama indirgenmişti. Bu sayılarla dolu yüzlerce sayfa vardı ve her biri ρ (ro), Θ (teta) ve ϕ (fi) Yunan harfleriyle simgelenmişti.

ρ , söz konusu gezegenin Galaktik Merkez’den olan uzaklığını ışık yılı cinsinden gösteriyordu; Θ , açısal ayrıklık ile beraber Galaktik Lens’in Standart Galaktik Taban Çizgisi’ne (yani Galaktik Merkez ile Dünya’nın güneşini birbirine bağlayan çizgiye) olan düzlemiydi; ϕ ise Galaktik Lens’e dikey açısal ayrıklık. Son iki ölçü radyan cinsinden veriliyordu. Tüm bu rakamlardan yola çıkarak uzayın engin boşluğundaki tüm yıldızların yerini tespit edebiliyordunuz.

Tabii belirli bir tarihte. Yıldızın tüm bu hesaplamalarla elde edilen standart bir gündeki konumuna ek olarak hız ve yön açısından özdevinimini de bilmeniz gerekiyordu. Göreceli olarak küçük ama gerekli bir düzeltmeydi bu. Yıldızlararası mesafeler söz konusuyken bir milyon kilometre hiçbir şey olsa da bir uzay gemisiyle kat etmek için uzun bir yoldu bu.

Geminin konumu da önemliydi elbette. Rhodia’ya olan uzaklığınızı kütleölçeri okuyarak hesaplayabilirdiniz. Daha

doğrusu Rhodia'nın güneşine olan uzaklığını. Çünkü uzayın bu kadar derinliklerindeyken güneşlerin yerçekimi etraflarında dönen gezegenlerinkini gölgede bırakıyordu. Bu da Galaktik Taban Çizgisi'ne bakarak yönlerini tayin etmeyi daha zor kılıyordu. Biron, Rhodia'nın güneşinden daha fazla bilinen iki farklı yıldızın da konumunu tespit etmeliydi. Böylece belirgin konumlarından ve Rhodia güneşine olan uzaklıklarından yola çıkarak gerçek yerlerini bulabilirdi.

Hesaplamalarının kabaca da olsa yeterince isabetli olduklarından emindi. Hem kendi konumlarını hem de Lingane güneşinin yerini bildiği için tek yapması gereken gemiyi uygun bir yöne doğrultmak ve hiperatomik motorlara güç vermektir.

Kendisini yalnız ve gergin hissediyordu. Korkmuş değil! O kelimeyi kullanmayı kesinlikle reddediyordu. Ama gergin olduğu kesindi. Sıçrama hesaplamalarını kasten altı saat sonrası için yapmıştı. Rakamları kontrol edebilmesi için bol bol zamanı olmasını istiyordu. Hem azıcık kestirmek için de biraz vakit bulabilirdi belki. Kamaradaki uyku malzemelerinden bir kısmını buraya sürüklemiş ve yatmaya hazır hâle getirmişti.

Diğerleri şu anda kamarada uyuyordu muhtemelen. Kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu ve etrafında onu rahatsız edebilecek kimseyi istemediğini söyledi. Ancak kapının hemen dışında çıplak ayakların çıkardığı bir ses duyduğunda başını hevesle kaldırmadan edemedi.

“Selam,” dedi. “Uyumuyor muydun?”

Artemisia kapıda tereddütle dikiliyordu. “İçeri girmemin bir mahsuru var mı?” diye sordu incecik bir sesle. “Seni rahatsız eder miyim?”

“Ne yapacağına bağlı.”

“Doğru şeyler yapmaya çalışırım.”

Çok mütevazı davranıyor, diye düşündü delikanlı şüpheyile. Derken kızın hareketlerinin sebebi belli oldu.

“Çok korkuyorum,” dedi Artemisia. “Ya sen?”

Hayır, hem de hiç, demek istedi Biron ama bunu yapamadı. “Sayılır,” dedi, utangaçça gülümseyerek.

Tuhaftır ki bu kızı rahatlattı. Delikanlının yanına diz çöküp önünde açık duran kalın kitaplara ve hesaplama kâğıtlarına baktı.

“Tüm bu kitaplar burada mıydı?”

“Tabii ki. Onlar olmadan gemiyi kullanamazlar.”

“Hepsini anlıyor musun peki?”

“Hepsini değil. Keşke öyle olsaydı. Umarım yeterince anlıyorumdur. Lingane’e gidebilmek için Sıçrama yapmamız gerekiyor, biliyorsun.”

“O kadar zor mu?”

“Hayır, tabii eğer hesaplamaları biliyorsan –ki hepsi burada– geminin kontrolü sendeyse –onlar da şurada– ve yeterince tecrüben varsa. Ama benim hiç yok. Örneğin, Lingane’e varabilmek için birkaç Sıçrama birden gerçekleştirmemiz gerekiyor fakat ben bunu tek seferde yaparak bir sorunla karşılaşma şansımızı azaltmaya çalışacağım. Bu gereksiz yere fazladan enerji harcayacağımız anlamına gelecek ama olsun.”

Korkularından ona bahsetmemeliydi; ona anlatmasının hiçbir anlamı yoktu; bu sadece kızı daha çok korkutmaya yarardı ve gerçekten korktuğu, paniklediği takdirde Artemisia’yi idare etmek güç olurdu. Bu düşünceleri tekrar tekrar kafasından tekrarlasa da işe yaramadı; bir yanı hissettiklerini birileriyle paylaşmak, zihninden atmak istiyordu.

“Bilmem gereken ama bilmediğim bazı şeyler var,” dedi sonunda. “Burası ile Lingane arasındaki kütle yoğunluğu gibi. Çünkü bu Sıçrama’ya etki eden bir etmen; kütle yoğunluğu evrenin bu kesimin eğimini kontrol ediyor. *Efemeris*, yani şuradaki koca kitap, bazı standart Sıçramalarda eğim düzeltmelerinin mutlaka yapılması gerektiğinden bahsediyor. Ama on ışık yılı içerisinde bir üstdev varsa her şey olabilir. Bilgisayarı doğru kullandığımdan bile emin değilim.”

“Yanılıyorsan ne olacak peki?”

“Hiperuzaydan çıktığımızda kendimizi Lingane güneşinin çok yakınlarında bulabiliriz.”

Artemisia bunu bir müddet düşündü, “Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi bilemezsin,” dedi sonra da.

“Anlattıklarım yüzünden mi?”

“Elbette. Dört bir yanımız uzayın engin boşluğuyla kaplı olduğu için yatağında yatarken kendimi çok çaresiz ve kaybolmuş gibi hissediyordum. Şimdiyse bir yere gittiğimizi ve o boşluğun kontrolümüz altında olduğunu biliyorum.”

Biron buna memnun oldu. Ne kadar da farklı bir kızdı. “Kontrolümüz altında olup olmadığından emin değilim.”

Genç kız onu susturdu. “Öyle. Bu gemiyi kullanabileceğini biliyorum.”

Biron o anda bunu yapabileceğine karar verdi.

Artemisia uzun ve çıplak bacaklarını altına alıp onun karşısına geçti. Üstünde sadece transparan iç çamaşırları vardı ve bu gerçeğin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ama Biron son derece farkındaydı.

“Biliyor musun, ranzada yatarken çok acayip bir şey hissettim. Sanki havada süzülüyormuşum gibi... Beni korkutan şeylerden biri de bu. Yattığım yerde her dönüşümde sanki biraz havaya sığıyor ve tepemde beni tutan yaylar varmışçasına yavaşça aşağı iniyorum.”

“En üst ranzada mı yatıyorsun?”

“Evet. Alttakilerde yatınca klostrofobiye kapılıyorum. Düşünsene, kafanın on beş santim üstünde başka bir şilte daha var.”

Biron güldü. “O zaman bu neden öyle hissettiğini açıklıyor. Geminin yerçekimi kuvveti aşağı doğru yönlendirilmiş ve ondan ne kadar uzaklaşırsak etkisi de o kadar azalıyor. Üst ranzada yatarken muhtemelen yerdeyken olduğundan on veya on beş kilo daha hafıfsindir. Daha önce yolcu gemisine bindin mi hiç? Şu kocaman olanlara?”

“Sadece bir kez. Geçen sene babamla birlikte Tyrann’ı ziyaret ettiğimizde.”

“Eh, yolcu gemilerinin bütün bölgelerinde yerçekimi dış gövdeye doğru yönlendirilir, böylece nerede olursan ol geminin uzun eksenini daima ‘yukarıdır.’ O koca bebeklerin motorları bu yüzden uzun eksen boyunca dönen bir silindir içerisine yerleştirilir. Orada yerçekimi yoktur.”

“Yapay yerçekimini sürdürmek için çok fazla güç kullanılıyor olmalı.”

“Küçük bir kasabaya yetecek kadar.”

“Yakıtımızın bitmesi gibi bir durum söz konusu olamaz, değil mi?”

“O konuda hiç endişelenme. Gemilerin yakıtı kütlenin eksiksiz bir biçimde enerjiye dönüştürülmesiyle elde ediliyor. Tükenecek son şey yakıtımız. Geminin dış yüzeyi bile ondan önce aşınır.”

Artemisia yüzü ona dönük olarak oturuyordu. Makyajını temizlediğini fark etti ve bunu nasıl yaptığını merak etti; muhtemelen bir mendil ile becerebildiği kadar az içme suyu kullanılarak. Ama bu durum güzelliğini hiç azaltmamış, saçlarının ve gözlerinin karası lekesiz cildinin kusursuz beyazlığını iyice öne çıkarmıştı. *Bakışları çok sıcak*, diye düşündü Biron.

Aralarında gereğinden uzun bir sessizlik yaşandı. “Çok fazla seyahat etmiyorsun, değil mi?” diye sordu delikanlı aceleyle. “Demek istediğim, sadece bir kerecik mi bir yolcu gemisine bindin?”

Genç kız başını olumlu anlamda salladı. “O bir kere yetti. Eğer Tyrann’a gitmeseydim o adi saray nazırı beni hiç görmemiş olur ve... Neyse bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Biron konuyu geçiştirmesine müsaade etti. “Peki bu normal mi? Seyahat etmemek yani?”

“Korkarım öyle. Babam resmi ziyaretlerde bulunmak ya da

tarım fuarlarının ve binaların açılışını yapmak için durmadan Rhodia'yı köşe bucak dolaşır. Genellikle sadece Aratap'ın onun için yazdığı konuşmaları okur. Ama geri kalanlarımız Saray'da ne kadar çok kalırsa Tyrannlılar da o kadar memnun oluyor. Zavallı Gillbret! Rhodia'dan sadece bir kez ayrıldı, o da babamın temsilcisi olarak Han'ın taç giyme törenine gitmek için. Bir daha asla bir uzay gemisine binmesine izin vermediler.”

Gözlerini yere dikti ve farkında olmadan Biron'ın giysisinin yeniyle oynamaya başladı. “Biron.”

“Efendim... Arta?” demeyi başardı delikanlı, birazcık kekeleyerek de olsa.

“Gil Amca'nın hikâyesi doğru mu sence? Hepsini kafasından uyduruyor olabilir mi dersin? Yıllardır Tyrannlılar hakkında kara kara düşünüp durur. Bu konu hakkında hiçbir şey yapamadı elbette. Casusluk ışınları hariç... Ama onlar çocukça şeyler ve bunu o da biliyor. Hepsini kendi hayal etmiş ve zaman içerisinde gerçek olduğuna inanmaya başlamış olabilir. Onu *tanıyorum*, anlıyorsun ya?”

“Olabilir ama bence bir müddet bunu araştırabiliriz. Ha Lingane'e gitmişiz ha başka yere.”

Artık birbirlerine daha yakın oturuyorlardı. Biron uzanıp ona dokunabilir, sarılabilir, hatta öpebilirdi.

Öyle de yaptı.

Tam bir *alakaya maydanoz* durumuydu. Biron'ı bunu yapmaya teşvik eden hiçbir şey olmamıştı. Bir dakika önce Sıçramalardan, yerçekiminden ve Gillbret'tan söz ederlerken bir dakika sonraysa kızın yumuşak ve ipeksi bedeni kollarında, yumuşak ve ipeksi dudakları dudaklarındaydı.

İlk dürtüsü özür dilemek, kendini affettirmek için bir sürü aptalca şey yapmak oldu ama tam da geri çekilip konuşmaya niyetlendiği sırada kızın kaçmak için herhangi bir harekette bulunmadığını, hatta başını dirseğinin iç kısmına yasladığını fark etti. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Böylece Biron hiçbir şey demeden onu öpmeye devam etti. Yavaşça ve layıkıyla... Yapabileceği en iyi şey buydu ve artık bunu o da biliyordu.

“Aç mısın?” diye sordu sonunda Artemisia, hafif hülyalı bir sesle. “O sıkıştırılmış konsantre yiyeceklerden biraz ısıtıp sana getirdim. Ama uyumak istersen senin için kontrollere göz kulak olabilirim. Ve– ve gidip üstüme bir şeyler giysem iyi olacak.”

Kapıdan çıkmak üzereyken başını çevirip tekrar delikanlıya baktı. “Bir kez alıştıktan sonra sıkıştırılmış yiyeceklerin tadı gayet güzel geliyor. Onları aldığın için teşekkürler.”

Her nasılsa aralarındaki ateşkesi sağlayan şey öpüşmeleri değil, kızın ettiği bu son laftı.

Gillbret saatler sonra kumanda odasına girdiğinde Biron ile Artemisa’yı aptalca bir sohbetin ortasında yakalayınca buna hiç şaşırmadı. Biron’ın bir kolunun yeğeninin belinde olduğu gerçeğine de değinmedi. “Ne zaman sıcıyoruz, Biron?” diye sordu onun yerine.

“Yarım saat içinde,” diye yanıtladı delikanlı.

O yarım saat de geçip gitti; tüm kontroller ayarlanmıştı; sohbetleri giderek azalıp yitti.

Vakit geldiğinde Biron derin bir nefes alıp kontrol panelindeki bir kolu soldan sağa doğru çekti.

Bu seferki Sıçrama yolcu gemisindekine hiç benzemiyordu. Vicdansız daha küçüktü, dolayısıyla Sıçrama da daha sarsıntılı oldu. Biron tökezledi ve bir saniyeliğine her şey dalgalandı.

Ardından bir kez daha somutlaştılar.

Viziekrandan görünen yıldızlar değişmişti. Biron gemiyi döndürünce ekrandaki yıldızlar da görkemli bir kavis çizerek hareket etti. Sonunda diğerlerinden daha parlak olan ve bir noktadan daha büyük görünen bir yıldız girdi görüntüye. Küçük bir küre, alevli bir kum taneciği gibiydi. Biron onu görür görmez gemiyi sabitledi, teleskopu ona doğru çevirdi ve spektroskopik eklentiye devreye soktu.

Bir kez daha *Efemeris*'e başvurdu ve “Spektral Karakteristikler” sütununun altındaki değerleri kontrol etti. Ardından pilot koltuğundan kalktı. “Hâlâ çok uzaktayız. Yönümüzü biraz daha değiştirmem gerekecek. Ama yine de karşımızdaki Lingane.”

Bu kendi başına gerçekleştirdiği ilk Sıçrama'ydı ve başarılı olmuştu.

12

OTOKRAT'IN GELİŞİ

Lingane Otokratı meseleyi kafasında tartarken soğukkanlı, iyi eğitilmiş yüz hatları azıcık bile kırışmadı.

“Ve bunu bana söylemek için kırk sekiz saat bekledin,” dedi.

“Daha önce söylemem için bir neden yoktu,” dedi Rizzetti, cüretkârca. “Eğer sizi bilgi bombardımanına tutarsak hayatınız çekilmez olur. Şimdi söylememin sebebiyse bundan hiçbir anlam çıkaramamış olmamız. Tuhaf bir şey ve bizim konumuzda tuhaflığı göze alamayız.”

“Tekrar anlat. Bir kez daha dinlemek istiyorum.”

Otokrat bir bacağına pencere pervazına atıp düşünceli gözlerle dışarıya baktı. Pencere belki de Lingane mimarisinin en büyük tuhaflığını temsil ediyordu. Ortalama boyutlardaydı ve dışarı doğru zarifçe daralan, bir buçuk metrelik bir girintinin üstüne oturtulmuştu. Son derece berrak, oldukça kalın ve bir o kadar da kavisliydi; bir pencereden ziyade bir lens vazifesi görüyor, dört bir yandan topladığı ışığı içeri alıyor ve böylece dışarı baktığınızda minyatür bir panorama görüyordunuz.

Otokrat'ın malikânesindeki hangi pencereden bakarsanız bakın ufkun yarısını baştan aşağı kucaklayan bir manzarayla karşılaştınız. Kenarlarda detaylar iyice küçülüp çarpılsa da bu durum gördüklerinize belirli bir tat katardı: Şehrin basık,

minik hareketleri; havalimanından yükselen hilal biçimli dumanların kıvrılan yörüngeleri. İnsan bu görüntüye o kadar alıştıyordu ki pencereleri menteşelerinden söküp gerçekliğin yasası monotonluğunun içeri dolmasına izin vermek doğaya aykırı gibi geliyordu. Güneşin konumu lens benzeri pencerelerden içeri dayanılmaz bir ısı ve ışık girmesine neden olmaya başladığında camlar polarizasyon karakteristiklerinde yapılacak bir değişiklikle matlaştırılmıyor, tam aksine otomatik olarak karartılıyordu.

Bir gezegenin mimarisinin o gezegenin galaksideki yerinin bir yansıması olduğunu iddia eden teori kesinlikle Lingane ile pencerelerinden doğmuştu.

Tıpkı malikânenin pencereleri gibi, Lingane de küçük ama panoramik bir manzaraya hâkimdi. Ekonomik ve siyasi gelişme aşamasını çoktan geride bırakan bir “gezegen devlet” idi burası. Evrendeki çoğu siyasi birim, yıldız sistemlerinin birleşmesinden meydana gelse de Lingane yüzyıllardır aynı kalmıştı: kolonileştirilmiş, tek bir dünya. Bu durum zengin olmalarını engellememişti. Aksine, başka türlü olmalarını tasavvur edilemez kılmıştı.

Pek çok Sıçrama rotasının önemli bir ara nokta olarak kullanılabileceği, hatta ekonomik olmaları açısından kullanmak zorunda kalacağı bir konumda bulunan bir gezegen için peşin konuşmak zordu. Uzayın o kesimindeki gelişmelere bağlı olarak değişen bir sürü şey vardı. Yaşanılabilir doğal gezegenlerin dağılımı, önce hangilerinin kolonileştirilip geliştirileceği ve ne tür ekonomik sistemler kullanacakları gibi meseleler mevcuttu.

Lingane kendi değerlerini erkenden keşfetmiş ve bu durum tarihte büyük bir dönüm noktası olmuştu. Stratejik bir konumun gerçek sahibi olmanın yanı sıra o pozisyonun değerini bilmek ve kendi çıkarınız için kullanmak da önemliydi. Lingane ne herhangi bir kaynağa ne de bağımsız bir nüfusu

destekleyecek kapasiteye sahip olan küçük gezegenleri işgal etmiş, böylece ticaret tekelinin devamlılığını sağlamıştı. O kayaların üstüne servis istasyonları kurmuşlardı. Hiperatomik yedek parçalardan tutun da yeni kitap makaralarına dek bir geminin ihtiyaç duyabileceği her şeyi oralarda bulabilirdiniz. İstasyonlar zamanla büyüüp devasa ticaret merkezleri hâlini almıştı. Nebula Krallıkları'nın dört bir köşesinden kürk, maden, tahıl, et ve kereste buraya akar; İç Krallıklar'dan makineler, elektrikli aletler, tıbbi malzemeler ve her türden nihai ürün de benzer bir yol izlerdi.

O nedenle, tıpkı pencerelerde olduğu gibi, Lingane'in küçük kusurları tüm galaksi tarafından görmezden gelinir. Yalnız bir gezegendir ama başının çaresine iyi bakmaktadır.

"Posta gemisinden başla Rizzett," dedi Otokrat, bakışlarını pencereden ayırmadan. "Kruvazörle ilk olarak nerede karşılaşmış?"

"Lingane'den yaklaşık yüz bin kilometre mesafede. Kesin koordinatlarının bir önemi yok. O andan beri onu izliyorlar. Önemli olan asıl nokta, Tyrann kruvazörünün o zaman bile gezegenin yörüngesinden ayrılmaması."

"İnmeye niyeti yokmuş ama bir şey bekliyormuş gibi mi?"

"Evet."

"Ne kadar süredir beklediklerini tespit etmenin bir yolu var mı?"

"Korkarım bu imkânsız. Başka kimse tarafından görülmemişler. Bunu iyice araştırdık."

"Pekâlâ," dedi Otokrat. "Şimdilik o konuyu es geçelim. Posta gemisini durdurduklarını söyledin. Ki bu da hem postayı kesintiye uğrattıkları hem de Tyrann'la yaptığımız Ortaklık Sözleşmesi'ni ihlal ettikleri anlamına geliyor."

"Tyrannlı olduklarından şüpheliyim. Tereddütlü hareketleri daha çok kanun kaçakları ya da mahkûmlar olduklarına işaret ediyor."

“Bir Tyrann kruvazöründeki insanlardan söz ettiğinin farkında mısın? Düşünmemizi istedikleri şey de tam olarak bu olabilir elbette. Her hâlükârda şimdiye kadarki tek aleni eylemleri direkt olarak bana iletilmesini istedikleri bir mesaj yollamaktı.”

“Direkt olarak Otokrat’a, evet.”

“Başka bir şey?”

“Başka bir şey yok.”

“Posta gemisine girmemişler mi?”

“Bütün konuşmalar vizekran aracılığıyla yapılmış. İki kilometre öteden uzaya bir mesaj kapsülü fırlatmışlar, posta gemisinin ağı da onu yakalamış.”

“Görüntülü bir mesaj mıymış, yoksa sadece sesli mi?”

“Tamamen görüntülü. Mesele de bu. Konuşan kişi pek çok görgü tanığı tarafından ‘aristokratik bir duruşu’ olan biri olarak tarif ediliyor. O da ne demekse artık?”

Otokrat yavaşça yumruklarını sıktı. “Sahiden mi? Ve kimse yüzünün fotobaskısını almamış, öyle mi? Ne büyük hata.”

“Maalesef posta gemisi kaptanının bunun önemli olabileceğini düşünmek için bir nedeni yoktu. Tabii eğer gerçekten de önemliyse! Tüm bu olup bitenler sizin için bir anlam ifade ediyor mu efendim?”

Otokrat soruya cevap vermedi. “Ve gönderdiği mesaj bu, öyle mi?”

“Aynen öyle. Doğruca size iletmemizi istedikleri, tek kelimelik şahane bir mesaj. Öyle bir şey yapmadık elbette. Bir fizyon kapsülü olabilirdi mesela. Daha önce bu yolla öldürülen insanlar oldu.”

“Evet, aralarında otokratlar da vardı,” dedi adam. “Sadece ‘Gillbret’ kelimesi. Tek kelime, Gillbret.”

Otokrat kayıtsız sakinliğini korumayı başarsa da geçen her saniye belirsizliğe kapılıyordu ve bu duygudan hiç hoşlanmazdı. Sınırlarını fark etmesine neden olan şeyleri sevmezdi.

Bir Otokrat'ın sınırları olmamalıydı ve Lingane'deyken doğa kanunlarının dayattıkları hariç kendisini kısıtlayan hiçbir şey yoktu.

Otokratlık pozisyonu ezelden beri varolan bir şey değildi. Lingane'in ilk yıllarında gezegen tüccar prenslerin hanedanları tarafından yönetilirdi. Küçük gezegenlere hizmet istasyonları kuran ilk aileler ise aristokratlardı. Arazi zengini değillerdi, o yüzden komşu gezegenlerdeki Kâhyalar ve Çiftçilerin sosyal konumlarıyla boy ölçüşemezlerdi. Lâkin tedavüldeki para birimi açısından zengindiler ve Kâhyalar ile Çiftçilerden mal alıp satabilirlerdi. Bazen çok yüksek meblağlarda finansal anlaşmalara imza atarak bunu yaptılar da...

Lingane bu şekilde yönetilen (ya da yönetilemeyen) tüm gezegenlerin ortak kaderini paylaşmış, güç dengesi bir aileden ötekine geçip durmuştu. Bazı gruplar değişimli olarak sürgüne gönderilirdi; gezegen hiç bitmeyen entrikalardan ve saray devrimlerinden muzdaripti. Yani Rhodia Direktörlüğü galaksinin bu kesiminde istikrarın ve sistemli gelişmenin birincil örneğini teşkil ediyorsa, Lingane de tez canlılığın ve düzensizliğin örneğiydi. "Lingane kadar dönecek," şeklinde bir halk deyişi bile vardı.

Geriye dönüp bakıldığında sonucun kaçınılmaz olduğunu görebiliyordunuz. Komşu gezegenler birleşip kuvvetlenmiş, Lingane'deki bireysel mücadeleler ise giderek daha pahalı ve gezegen için tehlikeli bir hâle dönüşmüştü. En sonunda nüfusun büyük bir bölümü genel bir barışı her şeye değişecek kıvama gelmişti. Böylece plütokراسiyi bırakıp otokrasiye geçmiş, özgürlüklerini bir parça yitirmişlerdi. O günden sonra birkaç kişinin yetkisi tek bir adamda toplanır olmuştu ama o kişi çoğunlukla hiçbir zaman uzlaşamayan tüccarlara karşı koz olarak kullandığı halkla kasten iyi geçinirdi.

Otokrasiye geçmeleriyle birlikte Lingane'in serveti ve gücü artmıştı. Tyrannlılar bile, güçlerinin doruğuna çıkmadan otuz

yıl evvel buraya saldırdıklarında durmak zorunda kalmışlardı. Yenilmemişler fakat geri çekilmeye mecbur bırakılmışlardı. Bu bile kalıcı bir şok etkisi yaratmıştı. Lingane'e saldırdıkları yılın ardından Tyrannlılar başka hiçbir gezegeni fethetmemişti.

Nebula Krallıkları'ndaki diğer gezegenler bütünüyle Tyannlıların tebaasıydı. Lingane ise bir Ortak Devlet, teorik olarak Tyrann'ın dengi olan bir "müttefikti" ve hakları bir ortaklık sözleşmesiyle korunuyordu.

Otokrat bu durumun onu kandırmasına müsaade etmiyordu elbette. Şovenist ruhları onlara kendilerini özgürmüş gibi görme lüksü tanıyor olabilirdi fakat Otokrat bu son nesilde Tyrann tehdidinin sadece bir kol mesafesi kadar uzaklaştırıldığını biliyordu. Sadece o kadar, daha fazla değil.

Ve Tyrannlılar geç kalmış, son bir sıkı kucaklama için hızla yaklaşıyor olabilirdi. Sahiden de Otokrat bekledikleri fırsatı onlara vermişti. Kurduğu organizasyon, her ne kadar yetersiz de olsa, Tyrannlıların vermeye tenezzül edeceği her tür cezaya uygundu. Lingane yasalara göre suçlu bulunurdu.

Bu kruvazör o son sıkı kucaklamanın ilk hamlesi olabilir miydi acaba?

"Gemiye bir muhafız yerleştirdiniz mi?" diye sordu Otokrat.

"Dediğim gibi, izleniyorlar. *Yük gemilerimizin* iki tanesi—" Bilmiş bilmiş gülümsedi "—onları kütleölçer mesafesinde tutuyor."

"Eh, tüm bunlar ne anlama geliyor sence?"

"Bilmiyorum. İsmi tek başına bir anlam ifade edebilecek tek bir Gillbret tanıyorum, o da Rhodialı Gillbret oth Hinriad. Onu tanıyor musunuz?"

"Rhodia'ya gerçekleştirdiğim son ziyaretimde onu gördüm."

"Ona hiçbir şey söylemediniz elbette."

"Elbette."

Rizzett'ın gözleri kısıldı. "Dikkatsizlik etmiş olabileceğinizi düşünmüştüm. Gillbret söz konusu olduğunda Tyrannlılar da eşit derecede dikkatsizlik sergiliyorlar –Hindriadlar bugünlerde iradelerinin zayıflıklarıyla ünlüler– ve bu da kendinize son kez ihanet etmeniz için bir tür tuzak olabilir."

"Sanmıyorum. Çok tuhaf bir zamana denk geldi. Bir-iki yıldır Lingane'den uzaktaydım. Daha geçen hafta geldim ve birkaç gün içerisinde tekrar yola çıkacağım. Mesaj tam da ulaşabileceğim bir anda elime geçti."

"Tasadüf olabilir mi?"

"Tasadüflere inanmam. Ve tüm bunların tasadüf olmamasının tek bir yolu var. İşte bu yüzden gidip o gemiyi ziyaret edeceğim. Tek başıma."

"Efendim, bu imkânsız," dedi şaşırان Rizzett. Sağ şakağındaki küçük, eğri yara izi ansızın kızardı.

"Bana yasak mı koyuyorsun?" diye sordu Otokrat, soğukça. O en nihayetinde Otokrat'tı.

Rizzett'ın yüzü düştü. "Siz nasıl isterseniz efendim."

Vicdansız'ın güvertesindeki bekleyiş giderek dayanılmaz bir hâl alıyordu. İki gündür yörüngelerinden çıkmamışlardı.

Gillbret sarsılmaz bir dikkatle kontrol paneline bakıyordu. Sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Sence de hareket etmiyorlar mı?"

Biron o tarafa doğru kısa bir bakış attı. Tyrann yapımı aşındırıcı sıvıyı büyük bir titizlikle kullanarak tıraş oluyordu.

"Hayır," dedi, "etmiyorlar. Neden hareket etsinler ki? Bizi gözetlemek için buradalar, gözetlemeye de devam edecekler."

Dudağının üstündeki zorlu bölgeye odaklandı ve spreyin hafif acı tadını dilinde hissettiğinde kaşlarını sabırsızca çattı. Bir Tyrannlı bu spreyi şiirsel denebilecek bir zarafetle kullanabilirdi. Usta ellerde en hızlı ve en etkili kalıcı-olmayan tıraş

metodunun bu olduğu kesindi. Özünde son derece ince bir hava akımının cilde zarar vermeden kılları aşındırmasından ibaretti. Sahiden de cildinizde hafif bir rüzgârın nazik dokunuşundan fazlasını hissetmiyordunuz.

Lâkin Biron bunu mide bulandırıcı buluyordu. Yüz kanserinin Tyrannlılar arasında diğer kültürel gruplara nazaran daha yaygın olduğuna dair iyi bilinen bir efsane, bir hikâye ya da gerçek vardı (artık her neyse) ve kimileri bunun sebebinin tıraş spreyine bağlıyordu. Biron hayatında ilk defa yüz kıllarını tamamen aldırmayı düşündü. Aslına bakılırsa galaksinin bazı kesimlerinde yapıyordu bu. Ardından bu düşüncüyü kafasından attı. Tüy dökme kalıcı bir işlemdi. Bıyık ve sakal her zaman tekrardan moda olabilirdi.

Aynada yüzüne bakıp çenesine doğru inen uzun favoriler bıraktığı takdirde nasıl görüneceğini merak ettiği sırada Artemisia kapıdan içeri seslendi. “Uyumaya gideceğini sanıyordum.”

“Uyudum zaten,” dedi. “Sonra da uyandım.” Başını kaldırıp kıza gülümsedi.

Arta delikanlının yanağını sıvazladı, sonra da parmaklarıyla zarifçe okşadı. “Yumuşacık. On sekiz yaşındaymış gibi görünüyorsun.”

Biron kızın elini dudaklarına götürdü. “Bunun seni yanıltmasına izin verme.”

“Hâlâ bizi mi izliyorlar?”

“Evet. Bu tür sıkıcı bekleyişlerin oturup endişelenmek için sana zaman vermesi sence de çok sinir bozucu değil mi?”

“Ben bu bekleyişi sıkıcı bulmuyorum.”

“Sen işin diğer yanından bahsediyorsun Arta.”

“Neden yanlarından geçip Lingane’e inmiyoruz?”

“Bunu düşündük. O türden bir riske girmeye hazır olduğumuzu sanmıyorum. Su stokumuz biraz daha azalana dek bekleyebiliriz.”

Derken kumanda odasındaki Gillbret'in bağıışı duyuldu. "Sana hareket ettiklerini söylemişim."

Biron kontrol panelinin başına geçip kütleölçer değerlerini okudu. "Haklı olabilirsiniz," dedi, başını kaldırıp adama bakarak.

Bir-iki dakika kadar hesap makinesiyle cebelleşip sayılara baktı.

"Hayır, iki gemi de hareket etmemiş Gillbret. Kütleölçeri değiştiren şey onlara katılan üçüncü bir gemi. Anlayabildiğim kadarıyla beş bin kilometre mesafede, gemi-gezegen hattından 46 derece ρ ve 192 derece ϕ uzakta. Tabii eğer saat yönü ve saatin aksi yönü değerlerini doğru okuduysam. Aksi takdirde 314. ve 168. derecelerde demektir."

Başka bir ölçüm daha yapmak için duraksadı. "Sanırım yaklaşıyorlar. Küçük bir gemi. Onlarla iletişime geçebilir misin Gillbret?"

"Denerim."

"Pekâlâ. Görüntü yok. Neler olduğunu anlayıncaya dek sadece sesli iletişim kur."

Gillbret'i uzay telsizini kullanırken seyretmek inanılmazdı. Doğuştan yetenekli olduğu çok açıktı. Dar bir telsiz ışınıyla uzaydaki izole bir noktaya ulaşırken geminin kontrol paneli size çok az bilgi sağlayabiliyordu çünkü. Öteki geminin aşağı yukarı yüz kilometre farklılık gösteren mesafesini biliyordu. Her ikisi de tek tek ya da aynı anda, herhangi bir yöne doğru beş-altı derece farklılık gösterebilen iki açı daha vardı elinde.

Bu da geminin on milyon metreküplük bir alan içerisinde olabileceği manasına geliyordu. Işın geri kalanı insan operatöre aitti. Ve bir de erişim mesafesinin en geniş kesitinde bile etrafı yoklayıp duran, yarım metrelik bir parmaktan farksız olan telsiz ışınına... Yetenekli bir operatörün kontrollerden aldığı hissiyatla ışının hedefini ne kadar ıskaladığını anlayabileceği söylenirdi. Bilimsel açıdan bu tam bir saçmalıktı elbette fakat

çoğunlukla başka hiçbir açıklaması yokmuş gibi görüldüğü de olurdu.

On dakikadan kısa bir süre içerisinde telsizin hareket göstergesi kıpırdamaya başladı; Vicdansız mesaj alıp-göndermeye hazırды.

Aradan on dakika daha geçtikten sonra Biron arkasına yaslanıp, “Yanımıza birini yolluyorlar,” dedi.

“Buna izin vermeli miyiz?” diye sordu Artemisia.

“Neden olmasın? Sadece bir kişi. Silahlıyız.”

“Ama ya gemilerinin gereğinden fazla yaklaşmasına izin verirsek?”

“Biz bir Tyrann kruvazörüyüz Arta. Ellerinin altında Lingane'deki en iyi gemi bile olsa bizim aracımız onlarınkinden dört-beş kat daha kuvvetli olur. Şu pek kıymetli Ortaklık Sözleşmeleri yüzünden teknolojik gelişmeleri çok yakından takip edemiyorlar. Ayrıca beş tane yüksek kalibreli lazer tabancamız da var.”

“Tyrann silahlarının nasıl kullanıldığını biliyor musun? Bundan haberim yoktu.”

Biron kızın takdir dolu sözlerini geri çevirmekten nefret ediyordu ama gerçeği itiraf etmek zorundaydı. “Maalesef bilmiyorum. En azından şimdilik. Ama Lingane gemisindekilerin bundan haberi yok, göreceksin.”

Yarım saat sonra viziekranda bir gemi belirdi. Kısa boylu, küçük bir araçtı; sık sık hızla stratosferik uçuşlara çıkması isteniyor olacak ki, her iki tarafında da dört tane kanadı vardı.

Gemi teleskopta görülür görülmez Gillbret neşeyle bağırды. “Bu Otokrat'ın yatı,” dedi yüzünün buruşmasına neden olan bir sırtışla. “Bu onun özel yatı, eminim. Dikkatini çekmenin en iyi yolunun sadece ismimi anmak olduğunu size söylemiştim.”

Lingane gemisi yavaşlayıp hızını ayarladı, sonra da tamamen hareketsiz kaldı.

Telsizden ince bir ses yükseldi. "Yolcu almaya hazır mısınız?"

"Hazırız!" dedi Biron. "Sadece bir kişi."

"Sadece bir," diye geldi cevap.

Çöreklenmiş bir yılanın açılıp çözülmesini izlemek gibiydi. Lingane gemisinden metal örgülü bir halat çıktı ve tıpkı bir zıpkın misali onlara doğru fırladı. Viziekrandaki görüntüsü giderek kalınlaştı ve ucundaki mıkнатıslı silindir ekranı yavaş yavaş doldurdu. Ardından görüntüden tamamen çıktı.

Gemiye çarpan mıkнатıslın sesi kof ve yankılıydı. Mıkнатıslı ağırlık yerine yapıştı ve arkasındaki örümcek ağına benzer halat normalde olması gerektiği gibi sarkmak yerine temas gerçekleşmeden önceki kıvrımlarını aynen korudu, sonra da devinimsizliğin etkisiyle yavaşça ileri doğru hareket etti.

Lingane gemisi yavaş ama dikkatli bir şekilde uzaklaşarak halatın düzleşmesini sağladı. Böylece iyice gerilip neredeyse görünmez olana dek inceleştı ve Lingane güneşinin ışığında muazzam bir zarafetle parıldadı.

Biron'ın teleskopik eklentiye devreye sokmasıyla birlikte gemi iyice şişip viziekranı tamamen kapladı, böylece yarım kilometre uzunluğundaki halatın çıkış noktasını ve ona tutuna tutuna ilerlemeye başlayan küçük bedeni görebildiler.

Bir gemiden diğerine yolcu aktarırken her zaman başvurulan yöntem bu değildi. Normalde iki gemi yakın temas sağlayacak şekilde manevra yapar, böylece uzatılabilir basınç odaları yoğun manyetik alanları vasıtasıyla birleşirdi. Gemiler uzayda uzanan bir tünel aracılığıyla birbirine bağlanır, ekstra bir korumaya gerek duymadan iki araç arasında geçiş yapabirdiniz. Doğal olarak, böyle bir yolcu aktarımı karşılıklı güven gerektirirdi.

Uzay halatı kullanırken uzay kıyafetinize bağımlıydınız.

Yaklaşan Linganeli havayla şişirilmiş, metal örgülü giysisinin içinde süzülüyordu. Kıyafetin eklemlerini hareket ettirebilmek için hiç de küçümsenmeyecek bir çaba sarf etmeniz gerekiyordu. Biron bu mesafeden bile adamın kollarının gerginlikle zorlandığını görebiliyordu.

Gemilerin müşterek sürati dikkatli bir biçimde ayarlanmak zorundaydı. İki taraftan biri yanlışlıkla hızlandığı takdirde halat bağlantısı kopar ve yolcu uzaklardaki güneşin çekimine kapılıp uzayda taklalar atmaya başlardı; sonsuzluğun bu kıyısında adamı durdurabilecek ne bir sürtünme ne de engel mevcuttu.

Linganeli kendinden emin ve hızlı bir şekilde hareket ediyordu. İyice yaklaştığında sadece bir elini ötekinin önüne atarak ilerlemediği açıkça görüldü. Öndeki kolunu her seferinde iyice geriyor, kendini öne çekiyor, halatı bırakıp on metre kadar ileri süzülüyor ve diğer elini uzatıp tekrar tutunuyordu.

Daldan dala atlıyordu âdeta. Adam parlayan, metal bir uzay maymunuydu sanki.

“Ya ıskalarsa?” diye sordu Artemisia.

“Bu işte usta görünüyor,” dedi Biron. “Ama eğer olur da tutunmayı başaramazsa güneşin ışıkları kıyafetinden yansır. Biz de gidip onu alırız.”

Linganeli artık iyice yaklaşmış, viziekrandan çıkmıştı. Beş saniye sonra geminin dış güvertesinde tıkırtılar duyuldu.

Biron bir kolu çekerek basınç odasının dış hatlarını gösteren sinyal lambalarını çalıştırdı. Bir dakika sonra, bir dizi emrivaki vuruşa cevap olarak geminin dış kapısını da açtı. Pilot kabini duvarının hemen dışındaki boş bölmede bir gürültü duyuldu. Dış kapı kapandı, duvar kenara kayarak açıldı ve içeri bir adam girdi.

Kıyafeti anında buz tutarak başlığının kalın camını kararttı ve adamı beyaz bir tepeciğe çevirdi. Etrafına soğuk bir hava dalgası yayılıyordu. Biron ısıtıcıların ayarını yükselterek içe-

riyi sıcak ve kuru bir hava akımıyla doldurdu. Kıyafetin üstündeki buzlar bir müddet daha dayandı, ardından inceliyor çözüldüler.

Karlı körlüğünün karşısında sabırsızlanan Linganelinin küt, metal parmakları başlığın klapalarına uzandı ve onu tek parça hâlinde kaldırdı. İçindeki kalın ve yumuşak yalıtım maddesi adamın saçlarını darmadağın etmişti.

“Majesteleri!” dedi Gillbret, muzaffer bir sevinçle. “Biron, karşımızdaki kişi Otokrat’ın bizzat kendisi.”

Ama Biron şaşkınlığını belli etmemek için boş yere mücadele eden bir sesle yalnızca tek bir şey söyleyebildi. “Jonti!”

13

OTOKRAT'IN KALIŞI

Otokrat yerdeki uzay kıyafetini ayağının ucuyla kibarca bir kenara itti ve dolgulu koltuklardan daha büyük olana oturdu.

“Uzun zamandır böyle bir egzersiz yapmamıştım,” dedi. “Bir kez öğrendin mi bir daha unutmazsın derler ama görünüşe göre benim durumumda bu geçerli değil. Selam Farrill! İyi günler Lord Gillbret. Ve eğer doğru hatırlıyorsam siz de Direktör’ün kızısınız, Leydi Artemisia!”

Dikkatle dudaklarının arasına uzun bir sigara yerleştirdi ve içine çektiği tek bir nefesle ona hayat verdi. Kokulu tütün bütün odayı hoş bir rayihayla doldurdu. “Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum, Farrill.”

“Belki de bir daha hiç görmemeyi bekliyordun, ha?” dedi Biron, iğneleyici bir şekilde.

“Asla bilemezsin,” diye kabul etti Otokrat. “Tabii üstünde sadece ‘Gillbret’ yazan bir notla karşılaşmak; Gillbret’in bir uzay gemisi uçuramayacağını bilmek; uzay gemisi kullanabilen, kaçmak için bir Tyrann kruvazörü çalmaktan geri kalmayacak bir delikanlıyı Rhodia’ya bizzat yolladığının farkında olmak; kruvazördeki adamlardan birinin aristokratik bir duruşa sahip, genç biri olduğunu öğrenmek sonucu bariz kıldı. Seni gördüğüme hiç şaşırmadım.”

“Bence şaşırdın,” dedi Biron. “Hatta bana sorarsan şaşkın-

lıktan feleğin şaştı. Bir suikastçı olarak şaşırmalısın. Çıkarım yapma konusunda senin kadar iyi olmadığımı mı sanıyorsun?”

“Senin için sadece olumlu şeyler düşünüyorum Farrill.”

Otokrat istifini hiç bozmadı. Biron ona karşı hissettiği öfke için kendini hem tuhaf hem de aptal gibi hissetti. Sinirle diğerlerine doğru döndü. “Bu adam Sander Jonti. Size bahsettiğim Sander Jonti. Lingane Otokratı olabilir, hatta isterse elli otokrat bile olabilir. Fark etmez, benim için hep Sander Jonti olarak kalacak.”

“Yani bu o adam mı?” diye sordu Artemisia.

Gillbret titreyen, zayıf ellerinden birini alnına koydu. “Kendine hâkim ol Biron. Delirdin mi?”

“Bu o adam! *Deli* falan değilim!” diye bağırdı delikanlı. Güçlkle kendine hâkim oldu. “Pekâlâ. Bağırmanın bir anlamı yok. Gemimi terk et Jonti. Bak bunu yeterince alçak sesle söyledim. Gemimi hemen terk et.”

“Hangi sebepten ötürü sevgili Farrill?”

Gillbret’in boğazından anlamsız sesler yükseldi fakat Biron onu kabaca kenara itip koltukta oturmakta olan Otokrat’la yüzleşti. “Tek bir hata yaptın Jonti. Sadece bir tane. Yatakhanedeki odamdan çıkarken kol saatimi içeride bırakacağımı öngöremedin. Şu işe bak ki saatim aynı zamanda bir radyasyon göstergesi.”

Otokrat dumandan bir halka üfleyip kendinden hoşnut bir şekilde gülümsedi.

“Ve kayışları hiçbir zaman maviye dönmedi Jonti,” diye devam etti delikanlı. “O gece odamda bomba falan yoktu. Sadece kasten yerleştirilmiş, sahte bir bomba vardı! Eğer bunu inkâr edersen yalancının tekisin demektir Jonti, ya da Otokrat veya kendine her ne diyorsan.

“Dahası, o sahte bombayı *sen* yerleştirdin. Beni Hipnit’le bayıltan ve o gece yaşanan komediyi tezgâhlayan da *sendin*. Çok bariz, biliyor musun? Eğer beni kendi hâlime bıraksaydın

bütün gece uyur ve ters giden hiçbir şeyin farkına varmazdım. Peki kim uyandığımdan emin olana dek beni vizifonla arayıp durdu dersin? Uyandığımı ve kasten bir radyasyon sayacının yanına yerleştirilen bombayı bulacağımı kim garanti altına aldı, ha? Peki ben bombanın sahte olduğunu keşfedemeden önce kapımın kilidini havaya uçuran kimdi? O gece çok eğlenmiş olmalısın Jonti.”

Biron bir tepki almak için bekledi fakat Otokrat yalnızca başını kibarca sallamakla yetindi. Delikanlı öfkesinin tırmandığını hissetti. Yastıkları yumruklamak, suyu kamçılamak, havayı tekmelemek gibiydi bu.

“Babam idam edilmek üzereydi,” dedi sertçe. “Çok geçmeden bunu ben de öğrenirdim. Nephelos’a gider ya da gitmezdim. Kendi aklımla hareket eder, Tyrannlılara açıkça karşı koyup koymayacağıma kendim karar verirdim. Ne kadar şansım olduğunu bilirdim. Olası sonuçlarına karşı hazırlanabilirdim.

“Ama sen Rhodia’ya gitmemi, Hinrik’le görüşmemi arzuldun. İsteğine kendiliğimden rıza göstermemi beklemiyordun elbette. Tavsiye almak için sana geleceğim yoktu. Tabii uygun bir zemin hazırlamadığın takdirde. Sen de aynen öyle yaptın!

“Odama bir bomba yerleştirildiğini sandım ve bunun için mantıklı bir sebep bulamadım. Ama sen buldun. Hayatımı kurtarmış gibi yaptın, her şeyi biliyormuş gibi. Mesela o andan sonra ne yapmam gerektiği gibi... Dengemi yitirmiştım, kafam karışmıştı. Tavsiyene uydum.”

Nefessiz kalan Biron bir cevap almak için bekledi. Ama Jonti hiçbir şey söylemedi.

“Dünya’dan ayrılmak için bindiğim geminin bir Rhodia aracı olduğunu bana söylemedin ve kaptanın gerçek kimliğimden haberdar edildiğinden emin oldun! Rhodia’ya iner inmez Tyrannlıların eline düşmemi istediğini de söylemedin! Yoksa tüm bunları inkâr mı edeceksin?”

Uzun bir duraksama yaşandı. Jonti sigarasını söndürdü.

Gillbret ellerini ovuşturdu. “Biron, saçmalıyorsun. Otokrat böyle bir şeyi hayatta—”

Otokrat tam o sırada başını kaldırıp usulca araya girdi. “Otokrat tüm bunları yaptı. Hepsini itiraf ediyorum. Çok haklısın Biron; keskin idrak yeteneğin için seni tebrik ederim. Odana sahte bir bomba yerleştirdim ve Tyrannlılar tarafından tutuklanman için seni Rhodia’ya gönderdim.”

Biron’ın yüzü aydınlandı; hayatının anlamsızlığı bir nebze yitti. “Günün birinde bunu sana ödeteceğim Jonti. Ama görüşe göre şu anda Lingane Otokratı’sın ve dışarıda seni bekleyen üç tane gemi var. Bu da beni biraz zor durumda bırakıyor. Ama *Vicdansız* benim gemim, ben de onun pilotuyum. Kıyafetini giy ve çık dışarı. Uzay halatı hâlâ yerinde.”

“Bu senin gemin değil. Bir pilottan ziyade bir korsansın.”

“Burada geçerli olan tek kanun sahiplik hakkı. Kıyafetini giymek için beş dakikan var.”

“Lütfen, bırakalım bu dramatik tavırları. Birbirimize ihtiyacımız var. Ve buradan gitmeye hiç niyetim yok.”

“Benim sana ihtiyacım yok. Eğer tüm Tyrann filosu şu anda üstümüze gelseydi ve sen de onları havaya uçurabilecek konumda olsaydın bile yine de senden yardım almazdım.”

“Farrill,” dedi Jonti, “ergenin teki gibi davranıyorsun. Konuşmana müsaade ettim. Şimdi sen de beni dinleyecek misin?”

“Hayır. Seni dinlemek için bir sebep göremiyorum.”

“Peki şimdi görüyor musun?”

Artemisia çığlık attı. Biron ileri doğru bir harekette bulunduyorsa da olduğu yerde kalakaldı. Öfkeden kızarmış bir şekilde, gergin ama çaresizce bekledi.

“Bazı tedbirler aldım,” dedi Jonti. “Size silah doğrultacak kadar kabalaştığım için üzgünüm ama sanırım sizi beni dinlemeye mecbur edecektir.”

Elindeki silah bir cep lazeriydi. Acı çektirmek ya da sersemletmek için değil, öldürmek için tasarlanmıştı!

“Yıllardır Lingane’i Tyrannlılara karşı örgütlüyorum,” diye devam etti Jonti. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Hiç kolay değildi, hatta neredeyse imkânsızdı. İç Krallıklar hiçbir yardımda bulunmayacaktı; bunu önceki tecrübelerimizden biliyorduk. Nebula Krallıkları’nın kurtuluşu kendi ellerinde yatıyor. Ama yerel liderlerimizi buna ikna edebilmek barışçıl bir iş değil. Baban bu meselede aktif rol oynuyordu ve öldürüldü. Hem de hiç barışçıl bir iş değil, bunu unutma.

“Babanın ele geçirilmesi bizim için büyük bir krizdi. Ya yaşayacak ya da korkunç bir şekilde can verecektik. Baban çekirdek kadromuzdan biriydi ve Tyrannlıların ensemizde olduğu barizdi. Onları yanlış bir yöne saptırmalıydık. Bunu yapabilmek için de onurumdan ve dürüstlüğümden bir nebze de olsa feragat etmek zorunda kaldım. Peşimizi kolay kolay bırakmaya niyetleri yoktu.

“Sana gelip, ‘Farrill, Tyrannlıların yanlış iz sürmelerini sağlamamız lazım. Sen Kâhya’nın oğlu, dolayısıyla da bir şüphelisin. Buradan hemen ayrıl ve Rhodialı Hinrik’le samimiyet kur ki Tyrannlılar yanlış tarafa baksın. Onları Lingane’den uzaklaştırsın. Tehlikeli olabilir, hayatını kaybedebilirsin fakat babanın hayatına mâl olan idealler her şeyden önce gelir,’ diyemezdin.

“Belki de dediklerimi yapardın ama bunu test edecek kadar zamanım yoktu. Ben de istediklerimi haberin olmadan yapmanı sağladım. Zordu, seni temin ederim. Fakat başka şansım yoktu. Açık konuşayım, ölebileceğini düşündüm. Ama yine açık konuşayım, gözden çıkarılabilirsin. Görünüşe göre hayatta kaldın ve buna memnunum. Ayrıca bir şey daha vardı, bir belge meselesi—”

“Hangi belge?” diye araya girdi Biron.

“Ne de çabuk atladın. Babanın benim için çalıştığını söylemiştim, yani onun bildiklerini ben de biliyorum. O belgeyi ele geçirmeni istiyorduk ve başlangıçta iyi bir seçim gibi görünüyordun. Dünya’da yasal olarak bulunuyordun, gençtin

ve kimsenin senden şüphelenmesi için bir neden yoktu. Ama *başlangıçta!*

“Sonra, baban tutuklanınca, bir tehdit hâline geldin. Tyrannlıların baş şüphelisi konumuna yükseldin, o yüzden belgeyi ele geçirmene müsaade edemezdik. Aksi takdirde kaçınılmaz olarak onların eline düşerdi. Sen görevini tamamlayamadan önce seni Dünya’dan göndermemiz gerekiyordu. Anlıyorsun ya, hepsi birbiriyle bağlantılı.”

“Peki belge şimdi sende mi?” diye sordu Biron.

“Hayır, bende değil. Aradığımız belge olabileceğini düşündüğümüz şey yıllardır kayıp. Eğer *gerçekten* oysa şu anda kimin elinde olduğunu bilmiyorum. Artık silahımı indirebilir miyim? Ağır gelmeye başladı.”

“Kaldır gitsin,” dedi delikanlı.

Otokrat da aynen öyle yaptı. “Baban şu belgeyle ilgili sana neler anlattı?”

“Senin için çalıştığına göre bilmediğin bir şey söylemedi.”

Otokrat gülümsedi. “Ona ne şüphe?” Ancak tebessümünde çok az samimiyet vardı.

“Açıklamaların bitti mi?”

“Evet, bitti.”

“O zaman,” dedi Biron, “gemimden in.”

Gillbret araya girdi. “Bekle biraz Biron. Burada şahsi meselelerden daha fazlası söz konusu. Artemisia ile beni de düşünmelisin, biliyorsun. Bizim de söyleyeceklerimiz var. Bence Otokrat’ın dedikleri mantıklı. Rhodia’da hayatını kurtardığımı hatırlatırım, o nedenle benim görüşümü de dikkate alman gerektiğini düşünüyorum.”

“Evet, haklısın. Hayatımı kurtardın!” diye bağırdı Biron. Bir parmağını basınç odasına doğrulttu. “Onunla git o zaman! Devam et, çık buradan. Otokrat’ı bulmak istiyordun, işte burada! Seni ona götürmeyi kabul ettim ve sorumluluğumu yerine getirdim. Sakın *bana* ne yapacağımı söylemeye kalkma.”

Ardından Artemisia'ya döndü, öfkesi hâlâ burnundaydı. "Peki ya sen? Sen de hayatımı kurtardın. Herkes hayatımı kurtarıp duruyor. Sen de onunla gitmek istiyor musun?"

"Benim yerime konuşma Biron," dedi kız sakince. "Eğer onunla gitmek isteseydim bunu söyledim."

"Kendini bir şeylere mecbur hissetme. Ne zaman istersen gidebilirsin."

Arta incinmiş göründü. Her zamanki gibi, delikanlının daha sakın bir yanı çocukça hareket ettiğini biliyordu. Jonti aptalın teki gibi görünmesine neden olmuş, ona duyduğu kızgınlık yüzünden çaresizliğe kapışmıştı. Ayrıca neden herkes Sander Jonti'nin hayatı kurtulsun diye Tyrannlıların önüne tıpkı köpeğe atılan bir kemik gibi fırlatılmasını son derece haklı görüyordu ki? Kahretsin, onu ne sanıyorlardı?

Sahte bombayı, Rhodia yolcu gemisini, Tyrannlıları, Rhodia'daki o çılgın geceyi düşündü ve kendine acıma duygusunun yakıcı hissini duyumsadı içinde.

"Eee Farrill?" dedi Otokrat.

"Eee Biron?" dedi Gillbret.

Delikanlı, Artemisia'ya döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence hâlâ dışarıda onu bekleyen üç gemi var, ayrıca kendisi Lingane Otokratı. Bir seçeneğinin olduğunu sanmıyorum," dedi kız sakince.

Otokrat bakışlarını Arta'ya çevirdi ve başını beğeniyle salladı. "Zeki bir kadınsınız leydim. Böylesine hoş bir vücutta böyle bir zihin bulunması güzel bir şey." Gözleri ölçülebilir bir süre boyunca kızın üzerinde oyalandı.

"Teklifin nedir?" diye sordu Biron.

"Bana isimlerinizi ve yeteneklerinizi kullanma izni verin, ben de sizi Lord Gillbret'in isyan gezegeni dediği yere götürüyüm."

"Sence *sahiden de* öyle bir yer var mı?" dedi Biron, somurtarak.

“O zaman o gezegen size ait!” dedi Gillbret, aynı anda.

Otokrat gülümsedi. “Bence lordumun tarif ettiği gibi bir yer sahiden de var ama orası bana ait değil.”

“Sizin değil mi?” diye sordu Gillbret, ümidini yitirmiş bir şekilde.

“Yerini bulabildikten sonra bunun bir önemi var mı?”

“Nasıl?” diye sordu Biron.

“Düşündüğünüz kadar zor değil. Eğer bize anlatılan hikâyenin doğru olduğunu kabul edersek Tyrannlılara isyan eden bir gezegenin varlığına inanmamız gerek. Nebula Sektörü’nde bir yerlerde olduğuna ve yirmi yıldır Tyrannlılar tarafından keşfedilemediğine de öyle... Eğer böyle bir olasılık varsa o gezegenin Sektör’de bulunabileceği tek bir yer var.”

“Neresiymiş peki orası?”

“Sizce de çok bariz değil mi? Söz konusu gezegenin kaçınılmaz bir biçimde yalnızca Nebula’nın içinde varolabileceğini görmüyor musunuz?”

“Nebula’nın içinde!”

“Ulu Galaksi, tabii ya,” dedi Gillbret.

Ve o anda sonuç sahiden de bariz ve kaçınılmaz göründü.

Artemisia utangaç bir şekilde, “İnsanlar Nebula’nın içinde yaşayabilirler mi?” diye sordu.

“Neden yaşayamamışlar ki?” dedi Otokrat. “Nebula hakkında yanlış fikirlere kapılmayın. O zehirli bir gaz bulutu değil, sadece uzaydaki karanlık bir sis. Hem içindeki hem de gözlemcinin tam karşısındaki tüm yıldızların ışığını emip karrartan, inanılmaz derecede seyrek bir toz kütlesi. Bunun dışında tamamen zararsız. Hemen bitişiğindeki bir yıldızın görsel olarak tespit edilmesiye imkânsız.

“Eğer ukalalık yapıyormuş gibi görünüyorsam kusura bakmayın, geçtiğimiz şu son birkaç ay boyunca Dünya Üniversitesi’nde Nebula hakkında astronomik bilgiler topluyordum.”

“Neden Dünya’da?” diye sordu Biron. “Pek bir önemi yok ama seninle orada tanıştım, ondan merak ettim.”

“Gizemli bir yanı yok. Aslında Lingane’den bazı şahsi işlerimi halletmek için ayrılmıştım. Ne olduklarının bir önemi yok. Yaklaşık altı ay önce Rhodia’yı ziyaret ettim. Casusum Widemos –yani baban– Direktör’le yaptığı görüşmelerde herhangi bir başarı kaydedememişti. Onu bizim tarafımıza çekmeye çalışıyordu. İşleri ilerletmeye çalıştım fakat başaramadım çünkü Hinrik –kusura bakmayın leydim– bizim işimize uygun bir kumaşa sahip değil.”

“Deme yahu,” diye mırıldandı Biron.

“Ama, size de anlatmış olabileceği gibi, orada Gillbret ile karşılaştım. Böylece Dünya’ya gittim çünkü orası insanlığın ilk vatanı. Galaksi keşiflerinin büyük bir çoğunluğu oradan başlatıldı, kayıtların büyük bir kısmı da yine orada. Atbaşı Nebulası enine boyuna keşfedilmiş durumda, ya da en azından sayısız kez araştırıldı. Ama yıldızsal gözlemlerin adamakıllı yapılamadığı bir yere seyahat etmek zor olduğundan kimse oraya yerleşmedi. Lâkin bana lazım olan şey sadece keşiflerdi.

“Şimdi burayı iyi dinleyin. Lord Gillbret’in mahsur kaldığı şu Tyrann gemisi, ilk Sıçramasını gerçekleştirdikten sonra bir meteor tarafından vuruldu. Tyrann’dan Rhodia’ya olan yolculuğunu her zamanki ticaret rotası üzerinden yaptığını farz edersek –ki aksini düşünmek için bir nedenimiz yok– geminin yolundan saptığı noktayı bulabiliriz. İlk iki Sıçrama arasında normal uzayda en fazla yarım milyon kilometre katetmiş olabilir. Bu uzunluğu uzaydaki bir nokta olarak kabul edebiliriz.

“Başka bir varsayımda daha bulunabiliriz. Kontrol paneline hasar veren meteorun Sıçramaların yönünü değiştirmiş olması da mümkün, zira geminin jiroskopunun hareketine müdahale etmesi yeterli. Bu zor ama imkânsız değil. Hiperatomik iticilerin gücünün değişmesi için ise motorların tamamen zarar görmesi gerekir fakat meteorun onlara dokunmadığını biliyoruz.

“İtlicilerin gücü değişmediğinden geriye kalan dört Sıçrama’nın mesafesi ve göreceli yönü de değişmeden kalmış olmalı. Bunu uzun, eğri bûğrû bir telin bilinmeyen tek bir yöne doğru bilinmeyen bir açıyla bükülmesiyle kıyaslayabilirsiniz. Geminin son konumu, merkezi meteorun çarptığı yeri, yarı çapıysa kalan Sıçramaların vektör toplamını gösteren hayali bir kürenin yüzeyinde bir yerde yatıyor.

“Böyle bir küre çizdim ve yüzeyi Atbaşı Nebulası’nın büyük bölümüyle kesişti. Kürenin yüzeyinin altı bin derece kare kadarı, yani toplam yüzeyinin dörtte biri Nebula’nın içerisinde yer alıyor. Dolayısıyla geriye sadece hem Nebula’nın hem de söz konusu hayali kürenin bir milyon kilometre kadar içinde bulunan bir yıldızı bulmak kalıyor. Gillbret’in gemisinin bir yıldızın yakınında durdurduğunu hatırlıyorsunuzdur.

“Şimdi, hem Nebula’nın içinde hem de kürenin yüzeyinin yakınlarında yer alan kaç tane yıldız bulabiliriz sizce? Galakside bir milyar parlak yıldız olduğunu unutmayın.”

Biron ister istemez kendini konuya kaptırmış buldu. “Saniyem yüzlerce.”

“Beş!” diye yanıtladı Otokrat. “Sadece beş tane. Bir milyar sayısının sizi şaşırtmasına izin vermeyin. Galaksinin hacmi yaklaşık olarak yedi trilyon ışık yılı küptür. Yani yıldız başına ortalama yetmiş ışık yılı küp düşüyor. O beş yıldızdan hangilerinin etrafında yaşanabilir gezegenler olduğunu bilmiyorum maalesef. Yoksa sayıyı bire indirebilirdik. Ne yazık ki ilk kaşiflerin detaylı bir gözlem yapacak kadar vakti olmamış. Sadece yıldızların konumunu, özdevinimini ve görüngesel tiplerini kaydedebilmişler.”

“Yani isyan gezegeni,” dedi Biron, “o beş yıldız sisteminden birinde mi yer alıyor?”

“Elimizdeki gerçeklerle uyuşan tek sonuç bu.”

“Tabii Gil’in anlattıkları gerçekse.”

“Hepsi gerçek,” diye araya girdi Gillbret, gergince. “Yemin ederim.”

“O beş gezegeni araştırmak için yola çıkmak üzereydim,” dedi Otokrat. “Sebebi açık. Lingane Otokratı olarak çalışmalarında eşit şekilde yer almak istiyorum.”

“Ve yanında iki Hinriad ile bir Widemos olduğundan isyanın ardından kurulacak yeni, özgür düzende de eşit bir pay ve büyük ihtimalle sağlam, güçlü bir konum isteyeceksin,” dedi Biron.

“Alaycı sözlerin beni korkutmuyor Farrill. Cevabım tabii ki evet. Eğer isyan başarılı olursa kazanan tarafta yer almak isterim elbette.”

“Aksi takdirde başarılı bir er veya asi bir yüzbaşı Lingane Otokratlığıyla ödüllendirilebilir.”

“Ya da Widemos Kâhyalığı’yla, evet.”

“Peki ya isyan başarısız olursa?”

“Aradığımız şeyi bulduğumuzda bunu değerlendirebilecek kadar vaktimiz olacak.”

“Seninle geliyorum,” dedi Biron yavaşça.

“Güzel! O zaman başka bir gemiye geçmeniz için gereken hazırlıklara başlayabiliriz sanırım.”

“Neden o?”

“Böylesi sizin için daha iyi olur. Bu gemi bir oyuncaktan farksız.”

“Bu bir Tyrann savaş gemisi. Onu terk etmek hata olur.”

“Bir Tyrann gemisi olduğu için tehlikeli bir biçimde göze çarpıyor.”

“Nebula’da çarpmaz. Üzgünüm Jonti. Sana kendi çıkarım için katılıyorum. Ben de açık konuşabilirim. Bu isyan gezegenini bulmak istiyorum. Ama seninle dost değiliz. Kendi gemimde kalacağım.”

“Biron,” dedi Artemisia kibarca, “bu gemi üçümüz için çok küçük.”

“Şu anda evet. Ama arkasına bir römork eklenebilir, bunu Jonti de biliyor. O zaman istediğimiz kadar yerimiz olur ve kontrol hâlâ bizde kalır. Hem bu sayede geminin gerçek doğasını da gizlemiş oluruz.”

Otokrat bunu bir müddet kafasında tarttı. “Eğer aramızda herhangi dostluk ya da güven olmayacaksa, Farrill, kendimi korumak zorunda kalacağım. Gemin sende kalabilir, dilediğin gibi dayanıp döşenen bir römork da alabilirsin. Ama bana kazık atmayacağını garanti altına almak zorundayım. En azından Leydi Artemisia benimle gelmeli.”

“Hayır!” dedi delikanlı.

Otokrat kaşlarını kaldırdı. “Hayır mı? Bırakalım hanımefendi konuşsun.” Bakışlarını Artemisia’ya çevirdi ve burun delikleri hafifçe genişledi. “Bu durumu oldukça rahatlatıcı bulacağınızı söyleme cüretinde bulunabilirim leydim.”

“Ama siz hiç rahatlatıcı bulmazsınız lordum. Bundan emin olun,” diye çıkıştı genç kız. “Rahatınızı kaçırmamayı ve burada kalmayı tercih ederim.”

“Kararınızı yeniden gözden geçirmenizi—” diye söze başladı Otokrat, burnunun kemerinde oluşan iki çizgi yüzünün sükunetini bozarken.

“Hiç sanmıyorum,” diye araya girdi Biron. “Leydi Artemisia seçimini yaptı.”

“Sen de onun seçimin destekliyorsun o hâlde, öyle mi Farrill?” Otokrat bir kez daha gülümsüyordu.

“Sonuna kadar! Üçümüz de *Vicdansız*’da kalacağız. Bundan taviz vermek gibi bir niyetimiz yok.”

“Kendine tuhaf yoldaşlar seçiyorsun.”

“Öyle mi?”

“Bence öyle.” Otokrat tırnaklarına dalgın bir bakış attı. “Seni aldattığım ve hayatını tehlikeye attığım için bana öfkelenisin. Öyleyse Hinrik gibi bir adamın, ihaneti benimkinden

daha ağır olan birinin kızıyla bu kadar samimi olman tuhaf değil mi?”

“Hinrik’i tanıyorum. Onunla ilgili görüşlerin bir şeyi değiştirmez.”

“Hinrik’le ilgili her şeyi biliyor musun?”

“Yeteri kadar biliyorum.”

“Peki babanı onun öldürdüğünden haberin var mı?” Otokrat bir parmağını sertçe Artemisia’ya doğrulttu. “Korumak için bu kadar uğraştığın kadının babanın katilinin kızı olduğunu biliyor musun?”

14

OTOKRAT'IN GİDİŞİ

Tablo bir müddet hareketsiz kaldı. Otokrat bir sigara daha yak-tı. Oldukça rahat görünüyordu; yüz ifadesi sıkıntısızdı. Gillbret pilot koltuğuna çöktü; suratını gözyaşlarına boğulmak üzerey-miş gibi buruşturmuştu. Pilotun basınç emici kıyafeti etrafın-dan gevşekçe sarkıyor ve mahzun havasını iyice artırıyordu.

Benzi kâğıt gibi solan, yumruklarını sıkıan Biron, Otokrat'a dik dik baktı. İnce burun delikleri genişleyen Artemisia ise Jonti'ye değil, sadece Biron'a bakıyordu.

Telsizden bir sinyal sesi yükseldi ve cihazın hafif tıkırtıları küçük pilot kabininde koca bir zil etkisi yarattı.

Gillbret irkilerek oturduğu yerde sıçradı, sonra da koltuğu-nu hızla telsize çevirdi.

“Korkarım beklediğimden daha konuşkan çıktık,” dedi Otokrat, tembelce. “Rizzett’a bir saat içinde dönmezsem gelip beni almasını söylemiştim.”

Ekranada Rizzett’ın kır saçlı başı göründü.

“Sizinle konuşmak istiyor,” dedi Gillbret, Otokrat’a döne-rek. Sonra da adama yer açtı.

Otokrat koltuğundan kalkıp görsel iletişim bölgesine gire-ne dek cihaza yaklaştı. “Son derece güvendeyim Rizzett,” dedi.

Diğer adamın sorusu açıkça duyuldu. “Kruvazördekiler kim efendim?”

Biron ansızın Jonti'nin yanında bitiverdi. "Ben Widemos Kâhyası'yım," dedi gururla.

Rizzett memnuniyetle sırtıttı. Ekranda bir el belirdi ve adam çakı gibi bir selam durdu. "Merhabalar efendim."

Otokrat araya girdi. "Birazdan yanımda genç bir bayanla birlikte geri döneceğim. Basınç odalarını birleştirmek için manevra yapmaya hazırlanın." Ardından iki geminin arasındaki görüntülü bağlantıyı kesti ve Biron'a döndü. "Onları gemidekinin sen olduğu konusunda temin etmiştim. Buraya tek başıma gelmeme itiraz edenler oldu. Baban adamlarımın arasında oldukça popülerdi."

"Bu da sana adımı kullanma şansı veriyor."

Jonti omuz silkti.

"Kullanabileceğin tek şey bu. Subayına söylediğin en son şey yanlıştı."

"Hangi açıdan?"

"Artemisia oth Hinriad benimle kalıyor."

"Hâlâ mı? Sana anlattıklarımın sonra bile mi?"

"Bana hiçbir şey anlatmadın," dedi delikanlı sertçe. "Sadece bir iddiada bulundun ve desteksiz laflarını kâle alacak değilim. Sana tüm bunları nezaketten yoksun bir şekilde söylüyorum. Umarım beni anlıyorsundur."

"Hinrik hakkında benim söylediklerime güvenmeyecek kadar çok şey mi biliyorsun?"

Biron tereddüt etti. Görünüşe göre bu söz hedefi tam on ikiden vurmuştu. Cevap veremedi.

"Ben söylediklerinizin doğru olduğuna inanmıyorum," dedi Artemisia. "Kanıtınız var mı?"

"Direkt olarak yok elbette. Babanızla Tyrannlılar arasında geçen konuşmaların hiçbirinde bizzat bulunmadım. Ama size bilinen bazı gerçekleri sunabilir ve kendi çıkarımlarınızı yapmanıza imkân tanıyabilirim. Öncelikle, eski Widemos Kâhyası altı ay önce Hinrik'i ziyaret etmişti. Bunu daha evvel de söyle-

miştim zaten. Hinrik'i tarafımıza çekmek için çabalarırken biraz fazla hevesli davrandığını ekleyebilirim, ya da belki de onun basiretini hafife aldı. Her hâlükârda söylemesi gerekenden daha fazlasını açık etti. Lord Gillbret bunu onaylayabilir."

Gillbret acınası bir şekilde başıyla onayladı, sonra da nemli ve öfkeli gözlerle kendine bakmakta olan Artemisia'ya döndü. "Üzgünüm Arta ama bu doğru. Sana daha önce de söylemiştim. Otokrat'ın bu işe dâhil olduğunu Widemos'tan duydum."

"Lord Gillbret'in Direktör'ün devlet toplantılarına duyduğu merakı gidermek için böylesine uzun mekanik kulaklar geliştirmesi benim için bir şanstı. Bana ilk yanaştığında farkında olmadan beni tehlikeye karşı uyardı. Başarabildiğim kadar çabuk bir şekilde oradan ayrıldım ancak olan olmuştu elbette.

"Şimdi, bildiğimiz kadarıyla Widemos'un yaptığı tek dikkatsizlik buydu ve Hinrik'in bağımsızlık ve cesaret konularında kiskanılacak bir saygınlığı olmadığı kesin. Baban yarım yıl içerisinde tutuklandı Farrill. Eğer buna sebep olan kişi Hinrik, yani bu kızın babası değilse başka kim olabilir ki?"

"Babamı uyarımadın mı?" diye sordu Biron.

"Biz işimizde bu tür riskleri göze alırız Farrill ama yine de onu uyardık. Bizimle dolaylı yoldan bile bağlantı kurmayı bıraktı ve organizasyonumuzla ilişkilendirilebilecek bütün delilleri yok etti. Aramızdan bazıları babanın Sektör'ü terk etmesi ya da en azından saklanması gerektiğini düşündü. Ama o, bunu yapmayı reddetti.

"Sanırım sebebini anlayabiliyorum. Hayat biçimini değiştirmek Tyrannlıların öğrendiği şeyin doğru olduğunu ispatlamak ve tüm harekatı tehlikeye atmak anlamına gelecekti. Böylece o da kendi hayatını tehlikeye attı ve göz önünde kaldı.

"Tyrannlılar yaklaşık yarım yıl boyunca ihanetini açığa vuracak bir hareket beklediler. Oldukça sabırlı bir halk şu Tyrannlılar. Ama baban hiçbir şey yapmadı, böylece onlar da

daha fazla bekleyemeyecekleri duruma geldiklerinde ağlarında bir tek onu buldular.”

“Bu bir yalan!” diye bağırdı Artemisia. “Hepsi yalan. Tüm bunlar içerisinde bir gıdım bile gerçek barındırmayan, mağrur, kibirli bir yalan. Söylediklerin doğru olsaydı Tyrannlılar seni de izliyor olurdu. Sen de tehlikede olurdun. Burada böyle sırtarak oturup, vaktini boşa harcamazdın.”

“Leydim, ben boşa vakit harcamam. Babanızı güvenilir bir bilgi kaynağı olarak görmemeleri için elimden gelen her şeyi yaptım. Sanırım bunu bir nebze de olsa başardım. Tyrannlılar kızı ve kuzeni bariz bir hain olan bir adamı dinlemeye devam edip etmemeleri gerektiğini sorgulayacak. Öte yandan hâlâ ona inanmaya devam etseler bile beni bulamayacakları bir yere, Nebula’nın derinliklerine gitmek üzereyim. Hareketlerimin hakkımdaki rivayetleri yalanlayacağını düşünüyorum.”

Biron derin bir nefes alıp, “Bu görüşmenin burada bittiğini kabul edelim Jonti,” dedi. “Sana eşlik edeceğimizi kabul ettik, sen de istediklerimizi temin edeceğini. Bu kadarı yeterli. Söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu kabul etsek bile şu anda bir önemi yok. Rhodia Direktörü’nün suçlarından kızını mesul tutamayız. Artemisia oth Hinriad benimle kalıyor, tabii eğer o da kabul ederse.”

“Ediyorum,” dedi Artemisia.

“Güzel. Sanırım böylece her şeyi halletmiş oluyoruz. Bu arada, seni uyarıyorum. Sen silahlıysan ben de silahlıyım. Elinde savaş gemileri olabilir ama bende de bir Tyrann kruvazörü var.”

“Aptal olma Farrill. Benim niyetim tamamen dostça. Kızı burada mı tutmak istiyorsun? Tamam o zaman. Gitmek için basınç odasını kullanabilir miyim?”

Biron başıyla onayladı. “Sana o kadar güveniyoruz.”

İki gemi, esnek basınç odası uzantıları karşılıklı olarak dışarıya doğru çıkıntı yapana dek manevralarla birbirlerine iyice yaklaştı. Dikkatle yanaşıp onları kusursuz bir biçimde birleştirmeye çalıştılar. Gillbret telsizi kapattı.

“İki dakika içinde bize tekrar ulaşmaya çalışacaklar,” dedi.

Manyetik alanlar üç kez aktifleştirdi ve her seferinde dışarı doğru çıkıntı yapan tüpler birbirine doğru uzanıp ortada buluşarak aralarında hilal şeklinde boşluklar bıraktılar.

“İki dakika,” diye tekrarladı Biron ve gergince beklemeye başladı.

Saniye ibresi hareket etmeye devam ederken manyetik alan tıkrıdayarak dördüncü kez aktifleştirdi ve motorlar ani güç çekimine uyum sağlamaya çalışırken ışıklar gidip geldi. Basınç odası uzantıları bir kez daha ileri uzandı, kısa bir anlığına kararsız bir şekilde havada asılı kaldılar, ardından pilot kabininden bile hissedilebilen sessiz bir titreşimle düzgünce birleştirdiler ve mengeneler yerlerine kenetlendi. Böylece hava kaçırmaz bir geçiş oluşturuldu.

Biron bir elinin tersiyle yavaşça alnını sildi ve geriliminin bir kısmı akıp gitti. “İşte bu kadar,” dedi.

Otokrat uzay kıyafetini yerden kaldırdı. Altında hâlâ ince bir nem tabakası vardı. “Teşekkürler,” dedi memnuniyetle. “Subaylarımdan biri birazdan sizinle olur. İhtiyaç duyduğunuz şeylerin detaylarını onunla halledebilirsiniz.” Ardından oradan ayrıldı.

“Jonti’nin subayıyla benim yerime bir müddet sen ilgilebilir misin Gil?” dedi Biron. “İçeri geldiğinde basınç odası bağlantısını kez. Tek yapman gereken manyetik alanı kaldırmak. Şuradaki fotonik tuşa basacaksın.”

Sonra da dönüp pilot kabininden çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye.

Ama arkasından gelen aceleci ayak sesleri ve yumuşak bir seda duyuldu. Delikanlı durdu.

“Biron,” dedi Artemisia. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Genç adam dönüp kıza baktı. “Eğer sakıncası yoksa sonra konuşalım Arta.”

Artemisia dikkatle ona bakıyordu. “Hayır, şimdi.”

Ona sarılmak istiyormuş ama delikanlının nasıl tepki vereceğini bilemediğinden buna cesaret edemiyormuş gibi bir hâli vardı. “O adamın babam hakkında söylediklerine inanmadın, değil mi?”

“Elinde hiç kanıt yok.”

“Biron,” diye başladı kız, ardından sustu. Bunu söylemek onun için zordu; tekrar denedi. “Biron, aramızda yaşananların kısmen yalnız ve tehlikede olmamızdan kaynaklandığını biliyorum ama—” Tekrar sustu.

“Eğer senin bir Hinriad olduğunu söylemeye çalışıyorsan buna gerek yok Arta. Bunu biliyorum. Her şey sona erdikten sonra seni hiçbir şeye mecbur etmeyeceğim.”

“Hayır. Ah, hayır.” Genç kız onun kolunu kavradı ve bir yanağını kaslı omzuna dayadı. Hızlı hızlı konuşuyordu. “Öyle bir şey demek istemedim. Bir Hinriad ya da Widemos olmamızın hiç önemi yok. Ben... ben... Seni seviyorum Biron.”

Başını kaldırıp delikanlının gözlerine baktı. “Bence sen de beni seviyorsun. Bence bir Hinriad olduğumu unutabilirsen sen de bunu itiraf edersin. Belki de ilk ben söylediğim için şimdi bile edebilirsin. Otokrat’a babamın eylemlerinden beni mesul tutmayacağını söylemiştin. Makamından da beni mesul tutma lütfen.”

Kollarını delikanlının boynuna doladı. Biron vücudunda onun göğüslerinin yumuşaklığını, dudaklarındaysa nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yavaş yavaş ellerini yukarı kaldırıp genç kızın bileklerini kibarca kavradı. Sonra da aynı kibarlıkla kendini onun kavrayışından kurtarıp geri çekildi.

“Hinriadlarla görülecek bir hesabım var leydim,” dedi.

Artemisia şaşırıldı. “Ama Otokrat’a demiştin ki—”

Biron bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm Arta. Otokrat’a söylediklerimi dikkate alma.”

Genç kız bağırmak, bunun doğru olmadığını söylemek, babasının tüm o şeyleri yapmadığını–

Ama Biron dönüp kamaraya girdi ve Artemisia acı ve utanç dolu bakışlarla koridorda öylece kalakaldı.

15

UZAYDAKİ DELİK

Biron pilot kabinine döndüğünde Tedor Rizzett kafasını çevirip ona baktı. Saçları ağarmaya başlamış olsa da vücudu hâlâ dinç, geniş yüzü ise al yanaklıydı. Gülümsüyordu. Biron ile arasındaki mesafeyi geniş bir adımla katedip delikanlının elini şevkle sıktı.

“Yıldızlar aşkına,” dedi. “Babanın oğlu olduğunu söylemene gerek bile yok. İhtiyar Kâhya bir kez daha kanlı canlı karşımda duruyor sanki.”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi Biron, hüzünle.

Rizzett’in yüzü düştü. “Keşke. Bunu hepimiz isterdik. Her birimiz. Bu arada ben Ted Rizzett. Lingane düzenli ordusunda albayım ama bu küçük oyunumuzda unvanlara yer yok. Otokrat’a bile ‘efendim’ diye hitap ediyoruz. Ah, aklıma gelmişken!” Ciddi bir ifade takındı. “Lingane’de lordlarımız, leydilerimiz ve kâhyalarımız yok. Umarım unvanlarınızı kullanmayı arada sırada unutursam sizi gücendirmem.”

Biron omuz silkti. “Dediğin gibi, bu küçük oyunda unvanlara yer yok. Römorktan ne haber? Anladığım kadarıyla ayarlamaları seninle yapmam gerekiyor.”

Odanın karşısına kısa bir bakış attı. Gillbret koltuklardan birinde oturuyor, sessizce onları dinliyordu. Artemisia ise sırtı onlara dönük vaziyetteydi. İnce, solgun parmakları bilgisaya-

rın fotokontakları üzerinde anlaşılmaz bir desen çiziyordu. Rizzett'in sesi genç adamın dikkatini o âna geri çekti.

Linganeli tüm odayı baştan aşağı süzdü. "İlk defa bir Tyrann gemisini içeriden görüyorum. Gerçi pek de umurumda değil. Kıç tarafında acil basınç odası var, değil mi? Bana iticiler orta bölümdeymiş gibi göründü."

"Aynen öyle."

"Güzel. O zaman herhangi bir sorunla karşılaşmayacağız demektir. Bazı eski model gemilerde iticiler kıç tarafında bulunuyor, o yüzden römorkları farklı bir açıyla yerleştirmek gerekebiliyor. Bu da hem yerçekimini ayarlamayı zorlaştırıyor hem de atmosferlerdeki manevra kabiliyetini neredeyse sıfıra indiriyor."

"Ne kadar sürer Rizzett?"

"Çok değil. Ne büyüklükte olmasını istiyorsunuz?"

"Ne kadar büyüğünü getirtebilirsin?"

"Süper lüks mü olsun? Tamamdır. Otokrat istedikten sonra kimse karışamaz. İçinde neredeyse bir uzay gemisi bulunan römorklardan birini bile getirtebiliriz. Yardımcı motorları bile olabilir."

"Kamaraları da vardır herhâlde?"

"Bayan Hinriad için mi? Bu gemide sahip olduğunuzdan çok daha iyisinin—" Sözünü yarıda kesti. Artemisia adının anılmasıyla birlikte soğuk ve yavaş adımlarla yanlarından geçmiş ve pilot kabinini terk etmişti. Biron gözleriyle onu takip etti.

"Bayan Hinriad dememeliydim sanırım," dedi Rizzett.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Onu boş ver. Ne diyordun?"

"Ah, odalardan bahsediyordum. Konuşan banyolu en az iki tane büyük kamarası olacak. Ayrıca büyük yolcu gemilerinde bulunan standart giyinme odaları ve banyolar da mevcut. Hanımefendi rahat edecektir."

"Güzel. Yiyeceğe ve suya da ihtiyacımız olacak."

"Elbette. İki ay yetecek bir su deposu var; eğer bir yüzme

havuzu da isterseniz biraz daha az dayanıyor elbette. Ek olarak dondurulmuş etleriniz de olacak. Şu sıralar Tyrannlıların konserve yiyeceklerini yiyorsunuz, değil mi?”

Biron başıyla onaylayınca adam yüzünü buruşturdu.

“Tadı tozlaştırılmış talaşa benziyor, değil mi? Başka bir şey lazım mı?”

“Hanımefendi için kıyafet,” dedi Biron.

Rizzett’in alnı kırıştı. “Evet, elbette. Şey, bunu onun halletmesi gerek.”

“Hayır efendim, olmaz. Size gereken tüm ölçüleri veririz, siz de istediğimiz kıyafetleri şu anki modaya uygun olarak temin edersiniz.”

Rizzett kısa bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Hanımefendi bundan hiç hoşlanmayacak Kâhya. Kendi başına seçmediği hiçbir kıyafeti beğenmeyecek. Ona bu şansı verdiğimiz takdirde kendisinin seçeceği şeylerle birebir aynı olsalar bile... Bu bir tahmin değil. Bu yaratıklar konusunda tecrübeliyim.”

“Eminim haklısındır Rizzett ama bu şekilde olmak zorunda.”

“Pekâlâ, sonra uyarımadı deme. Onunla sen tartışırsın. Başka?”

“Küçük şeyler. Biraz deterjan. Ah, evet, kozmetik ürünleri, parfüm... bir kadının ihtiyaç duyacağı türden şeyler. Zamanla başka ayarlamalar da yaparız. Römorkun hazırlığını başlatalım.”

Odayı hiçbir şey söylemeden terk etme sırası şimdi de Gillbret’taydı. Biron onu da gözleriyle takip etti ve dişlerini sıktığını hissetti. Hinriadlar! Onlar birer Hinriad’tı! Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Onlar Hinriad’tı! Gillbret da öyleydi, Artemisia da.

“Ve bir de Bay Hinriad ile benim için de giysiler gerekecek elbette,” dedi. “Ama çok önemli değil.”

“Elbette. Telsizi kullanmamın bir sakıncası var mı? Ayarlamalar yapılanaya kadar bu gemide kalmam daha iyi olur.”

Biron ilk emirler verilirken bekledi. Ardından Rizzett koltuğunda dönüp, “Seni burada hareket edip konuşurken görmeye hâlâ alışamadım. Babana çok benziyorsun,” dedi. “Kâhya arada bir senden söz ederdi. Okumak için Dünya’ya gitmiştin, değil mi?”

“Evet. Eğer işler bu şekilde karışmasaydı bir haftadan daha kısa bir süre önce mezun olacaktım.”

Rizzett rahatsız olmuş gibi göründü. “Bak, Rhodia’ya o şekilde gönderilmen... Bizi suçlamamalısın. Bunu istemezdik. Demek istediğim, aramızda kalsın ama bizim çocuklardan bazıları bundan hiç hoşlanmadı. Otokrat fikrimizi sormadı elbette. Doğal olarak... Dürüst olmak gerekirse bu onun için bir riskti. İçimizden bazıları –isimlerini veremem– yolcu gemisini durdurup seni oradan çıkarmayı bile düşündü. Bu yapabileceğimiz en kötü şey olurdu elbette. Yine de yapabildik ama son analizlerin ardından Otokrat’ın ne yaptığını bildiğini anladık.”

“İnsanların sana bu şekilde güvenmesini sağlamak güzel bir şey olmalı.”

“Onu tanıyoruz. İnkâr etmenin bir anlamı yok. Buraya işledi.” Bir parmağıyla alnına yavaşça birkaç kez dokundu. “Bazen bazı şeyleri neden yaptığını anlayamayız. Ama daima haklı çıkar. Hiç değilse bile Tyrannlıları bugüne dek zekâsıyla alt etmeyi başardı, diğerleriye bunu yapamadı.”

“Örneğin babam.”

“Aslında onu kastetmemiştim ama bir bakıma haklısın. Kâhya bile yakalandı. Öte yandan o farklı bir adamdı. Salim kafayla düşünürdü. Sahtekârlığa asla göz yummazdı. Karşısındaki kişiye olduğundan daha fazla değer verirdi. Öte yandan, en sevdiğimiz yanı bir bakıma buydu. Herkese eşit davranırdı, anlasın ya?

“Bir albay olabilirim ama ben halktan geldim, babam bir metal işçisiydi. Fakat Kâhya için bunun bir önemi yoktu. Üstelik sadece bir albay olduğum için değil. Eğer koridorda yürürken

bir mühendis çırağıyla karşılaşırsa durup ona birkaç güzel söz söylerdi ve günün geri kalanı boyunca o çırak kendisini başmühendis gibi hissederdi. Babanın böyle bir yanı vardı.

“Yumuşak biri değildi elbette. Eğer yola getirilmen gerekiyorsa lafını sakınmazdı ama payına düşenden fazlasını söylemezdi. Seni azarladığında bunu hak ettiğin için yapardı ve bunu bilirdin. Söyleyeceğini söylediğinde de konuyu daha fazla uzatmaz, haftalarca en olmadık anlarda suçunu başına kakıp durmazdı. Kâhya böyle bir adamdı işte.

“Otokrat ise daha farklı biri. O sadece akıyla hareket eder. Kim olursan ol onun yanına çıkamazsın. Espri anlayışı yoktur. Onunla senle şu anda konuştuğum gibi konuşamam. Şu anda istediğim gibi konuşuyorum, rahatım. Neredeyse serbest çağrışım gibi. Otokrat’ın yanındayken ise lafı dolandırmadan konuşman gerekir. Ayrıca resmi bir dil kullanmak zorundasın, yoksa ne kadar kaba biri olduğunu yüzüne söyleyiverir. Ama Otokrat en nihayetinde Otokrattır.”

“Sadece Otokrat’ın akıllı bir adam olduğu konusunda sana katılıyorum,” dedi Biron. “Gemime gelmeden önce benim burada olduğumu tahmin ettiğinden sana söz etti mi?”

“Öyle mi? Bunu bilmiyorduk. İşte, kastettiğim şey tam olarak bu. Bir Tyrann kruvazörüne tek başına gitmek istiyordu. Bu, bizim için intihardan farksızdı. Hiç hoşumuza gitmedi. Ama ne yaptığını bildiğini farz ettik ve öyle de çıktı. Senin bir ihtimal burada olduğunu bize söyleyebilirdi. Kâhya’nın oğlunun kaçtığını öğrenmenin bizim için harika bir haber olacağını biliyor olmalı. Ama her zamanki gibi bunu yapmadı.”

Artemisia kamaradaki ranzalardan birinin en alt katında oturuyordu. Üst ranzanın omurgasını zedelememesi için sırtını rahatsız edici bir şekilde eğmesi gerekiyordu ama o anda sorunlarının en küçüğü buydu.

Neredeyse otomatik bir şekilde elbisesinin her iki yanını elleriyle düzeltip duruyordu. Kendisini yıpranmış, kirli ve de çok yorgun hissediyordu.

Ellerini ve yüzünü ıslak mendillerle silmekten yorulmuştu. Bir hafta boyunca aynı kıyafeti giymekten yorulmuştu. Saçlarının nemli ve dağınık gibi görünmesinden de yorulmuştu.

İçeriye birinin girdiğini duyunca çabucak ayağa kalktı ve odayı terk etmeye hazırlandı; Biron'ı görmek, ona bakmak istemiyordu.

Ama gelen yalnızca Gillbret'ti. Genç kız tekrardan yerine oturdu. "Merhaba Gil Amca."

Gillbret onun tam karşına yerleşti. Bir an için adamın ince yüzünde kaygılı bir ifade göründü, derken bir tebessümle kırıştı. "Bu gemide bir hafta seyahat etmek benim için de hiç eğlenceli değildi. Belki neşemi yerine getirebilirsin diye düşündüm."

"Bana psikoloji uygulamaya başlama Gil Amca. Eğer tatlı sözlerle sana karşı sorumluluk hissetmemi sağlayacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Sana vurmam daha olası."

"Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa..."

"Tekrar uyarıyorum. Eğer sana vurmam için kolunu uzatırsan bunu yaparım. 'Şimdi daha iyi hissediyor musun?' diye sorarsan yine vururum."

"Her neyse. Biron'la kavga etmişsin besbelli. Neler oldu?"

"Bunu konuşmanın bir anlamını göremiyorum. Beni yalnız bırak," dedi kız. Sonra, kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Babamın Otokrat'ın söylediği şeyleri yaptığını düşünüyor. Ondan nefret ediyorum."

"Babandan mı?"

"Hayır! Çocuk gibi davranan o kendini beğenmiş aptaldan!"

"Sanırım Biron'dan söz ediyorsun. Güzel. Ondan nefret ediyorsun. Seni burada bu şekilde oturtan bir nefret ile gör-

müş geçirmiş zihnimin aşkın saçma bir hâli olarak gördüğü şeyin arasına keskin bir bıçak sokamazsın.”

“Gil Amca,” dedi kız, “sence gerçekten yapmış olabilir mi?”

“Biron mu? Neyi?”

“Hayır! Babam. Sence babam bunu yapmış olabilir mi? Kâhya’yı ele vermiş olabilir mi?”

Gillbret düşünceli ve ciddi bir ruh hâline büründü. “Bilmiyorum.” Göz ucuyla genç kıza baktı. “Biliyorsun, Biron’ı Tyrannlılara o ispiyonladı.”

“Çünkü bunun bir tuzak olduğunu biliyordu,” dedi kız, hararetli bir şekilde. “Ve öyleydi de. Otokrat olacak o korkunç herif de bunu doğruladı. Öyle söyledi. Tyrannlılar Biron’ın kim olduğunu biliyordu ve onu kasten babama yolladılar. Babam da yapabileceği tek şeyi yaptı. Bunu herkesin açıkça görebilmesi gerek.”

“Bunu kabul etsek bile—” Kıza tekrardan kaçamak bakışlar attı “—seni hiç eğlenceli olmayan bir evliliğe ikna etmeye çalıştığını da unutmamak lazım. Eğer Hinrik bunu bile yapıbiliyorsa—”

Artemisia onun sözünü kesti. “O konuda da başka seçeneği yoktu.”

“Hayatım, madem baban Tyrannlılara her itaat ettiğinde bunu mecburiyetten yaptığına inanıyorsun, o zaman Kâhya’ya ihanet etmediğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü böyle bir şeyi yapmayacağından eminim. Babamı benim kadar tanıımıyorsun. Tyrannlılardan nefret ediyor. Nefret. Bunu biliyorum. Onlara yardım etmek için yolundan sapmaz. Tyrannlılardan korktuğunu, onlara açıkça karşı çıkmaya cesaret edemediğini kabul ediyorum fakat onlara yardım etmekten kaçınmanın bir yolunu bulursa bunu yapar.”

“Kaçınmadığını nereden biliyorsun peki?”

Artemisia başını şiddetle iki yana salladı. Genç kızın saçları çözülüp hem gözlerini hem de gözyaşlarını bir parça sakladı.

Gillbret ona bir müddet sessizce baktı, sonra da kollarını çaresizce iki yana açıp odadan çıktı.

Vicdansız'ın arka tarafında bulunan acil basınç odasına iliş-tirdikleri, ince belli bir koridorla römorku gemiye bağladılar. Kapasitesi Tyrann gemisinininkinden onlarca kat daha fazlaydı, hatta neredeyse kruvazörü gülünç derecede küçük gösteriyordu.

Otokrat son teftişler sırasında Biron'a katıldı. "Eksik bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Hayır. Sanırım gayet rahat edeceğiz."

"Güzel. Bu arada, Rizzett bana Leydi Artemisia'nın iyi durumda olmadığını söyledi. Ya da en azından öyle gözüküyormuş. Tıbbi yardıma ihtiyacı varsa onu benim gemime göndermen akıllıca olabilir."

"O gayet iyi," diye kestirip attı Biron.

"Eh, madem öyle diyorsun. On iki saat içerisinde harekete geçmeye hazır olur musunuz?"

"İstersen iki saat içinde bile olabiliriz."

Biron bağlantı koridorundan geçip (başını biraz eğmesi gerekmişti) Vicdansız'a geçti. "Arka tarafta özel bir süitin var Artemisia," dedi, dikkatli bir tonla. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Çoğunlukla burada olacağım."

"Beni rahatsız etmiyorsunuz Kâhya," dedi kız soğukça. "Nerede olduğunuzun benim için hiçbir önemi yok."

Böylece gemiler motorlarını çalıştırdı ve ilk Sıçrama'nın ardından kendilerini Nebula'nın kıyısında buldular. Jonti'nin adamları son hesaplamaları yaparken birkaç saat beklediler. Nebula'ya bir kez girdikten sonra neredeyse körü körüne seyahat edeceklerdi zira.

Biron somurtarak viziekrana baktı. Orada hiçbir şey yoktu!

Gökkürenin bir yarısı tek bir ışık kıvılcımını bile içermeyen bir siyahlıkla kaplıydı. Biron hayatında ilk kez yıldızların ne kadar sıcak ve dostane olduğunu, uzayı nasıl da doldurduklarını fark etti.

“Uzaydaki bir deliğe düşmek gibi,” diye mırıldandı Gillbret’a.

Akabinde bir Sıçrama daha gerçekleştirdiler. Bu kez Nebula’nın içine...

On silahlı kruvazöre komutanlık eden Simok Aratap, Büyük Han’ın komiseri, seyir subayının söylediklerini dinledi ve ona, “Önemi yok. Gene de onları takibe devam edin,” dedi neredeyse aynı anda.

Böylece, *Vicdansız*’ın Nebula’ya girdiği noktanın yaklaşık bir ışık yılı uzağında bulunan on Tyrann aracı da aynı şeyi yaptı.

16

TAZILAR!

Simok Aratap üniformasının içinde kendisini biraz rahatsız hissediyordu. Tyrann üniformaları kısmen kaba materyallerden yapılır ve üzerinize çok iyi oturmazdı. Bu tür külfetlerden şikayet etmek askerlere yaraşmayan bir hareketti. Hatta askerlere kendilerini biraz rahatsız hissettirerek disiplini sağlamak Tyrannlıların askerî geleneklerinden biriydi.

Buna rağmen Aratap sıkıntılı bir şekilde, “Üniformanın yaka kısmı boynumu rahatsız ediyor,” diyerek bu geleneğe isyan etmekten geri kalmadı.

Yakası en az onunki kadar sıkı olan ve hayatında askerî üniformadan başka bir kıyafet görmeyen Binbaşı Andros, “Tek başınızayken yakanızın düğmesini açmak yönetmeliğe tamamen uygun. Ancak subaylarınızın veya adamlarınızın önünde kıyafet yönetmeliğine aykırı hareket ederseniz onlara kötü örnek olursunuz,” dedi.

Aratap burnunu çekti. Seferlerinin yarı-askerî doğasının getirdiği ikinci değişiklik de buydu. Bir üniforma giymeye mecbur kalması yetmiyormuş gibi kendine güveni giderek artan yardımcısını da dinlemek zorundaydı. Üstelik adamın bu tavırları Rhodia’dan ayrılmadan önce başlamıştı.

Andros onunla sözünü sakınmadan konuşur olmuştu.

“Bize on gemi lazım olacak Komiser,” demişti.

Aratap gayet rahatsız olmuş bir şekilde ona bakmıştı. O sırada genç Widemos'u tek bir gemiyle takip etmeye hazır-
dı. Seferden geri dönmemesi ihtimaline karşı Han'ın Koloni
Dairesi'ne gönderilmek için hazırladığı raporu içeren kapsül-
leri bir kenara bırakmıştı.

“On gemi mi dedin Binbaşı?”

“Evet efendim. Daha azı işimizi görmez.”

“Nedenmiş o?”

“Güvenliğimizi garanti altına almak istiyorum. Delikanlı-
nın bir yere gittiği çok açık. Ve siz de bize karşı kurulan, başa-
rılı bir komplo olduğundan söz ediyorsunuz. Muhtemelen bu
ikisi birbiriyle bağlantılı.”

“Yani?”

“Yani tek bir gemiyi kolaylıkla bertaraf edebilecek, iyi ha-
zırlanmış bir komploya karşı hazır olmak zorundayız.”

Kaşlarını kaldıran Aratap'ın kontakt lensleri duvar ışığının
karşısında doğal olmayan bir biçimde parlamıştı. Ordunun bir
ağırlığı vardı. Teorik olarak, barış zamanında kararları siviller
alıyor olabilirdi ama askerî gelenekler bir tarafa bırakılması
zor şeylerdi.

“Bu meseleyi düşüneceğim,” demişti Aratap, dikkatle.

“Teşekkürler. Eğer tavsiyeme uymamayı seçerseniz, ki bu
tarz önerilerimin oldukça ileri düzeyde olduğuna dair sizi te-
min ederim—” Binbaşı topuklarını sertçe birbirine vurmuştu
fakat Aratap bu törensel hürmetin boş olduğunu biliyordu. “-
bunu anlayışla karşılarım. Ancak o takdirde bana istifa etmek-
ten başka bir şans bırakmamış olursunuz.”

Durumu telafi etmek Aratap'a kalmıştı. “Bütününü askerî
açıdan aldığınız kararlara engel olmak gibi bir niyetim yok
Binbaşı. Bütününü siyasi öneme haiz meselelerdeki kararla-
rım için sizin de aynı şekilde düşünüp düşünmediğinizi me-
rak ediyorum.”

“Nedir o meseleler?”

“Örneğin Hinrik konusu. Dün onun da bize eşlik etmesini önerdiğimde bunu reddettiniz.”

“Bunun gereksiz olduğunu düşündüm,” demişti Binbaşı, soğukça. “Güçlerimiz hareket hâlindeyken yabancıların varlığı yalnızca moral bozukluğuna neden olur.”

Aratap hafifçe, duyma sınırlarının altında kalacak şekilde iç çekmişti. Andros kendi açısından yetkin bir adamdı. Sabırsızlık göstermek bir işe yaramazdı.

“Bu konuda da size katılıyorum,” demişti. “Ben sadece durumun siyasi yanını da göz önünde bulundurmanızı istiyorum. Bildiğiniz gibi Widemos Kâhyası’nın idamı siyasi açıdan rahatsızlık vericiydi. Krallıkları boş yere karıştırdı. İdam her ne kadar lüzumlu olsa da insanlarda oğlunun da aynı kaderi paylaşmamasına yönelik bir arzu oluşturdu. Rhodia halkının bildiği kadarıyla Genç Widemos, Direktör’ün kızını kaçırdı. Yani Hinriad ailesinin sevilen ve tanınmış üyesini. Delikanlıyı bulup cezalandırmak için çıkılan bir yolculuğu Direktör’ün yönetmesi oldukça münasip, oldukça anlaşılır olurdu.

“Son derece dramatik, Rhodia vatanseverliği için oldukça tatmin edici bir hareket olurdu bu. Doğal olarak Tyrannlılardan yardım ister ve bunu alırdı. Ama bunu önemsiz bir şeymiş gibi gösterebilirdik. Bu seferi Rhodialılar düzenliyormuş gibi göstermek hem çok kolay olurdu hem de lüzumluydu. Komplocuların çalışmalarını ortaya çıkarabilirsek bunu Rhodialılar yapmış gibi görünecekti. Genç Widemos idam edildiği takdirde diğer Krallıkların gözünde bunu yapan da Rhodialılar olurdu.”

“Yine de Rhodia gemilerinin bir Tyrann askerî harekâtına eşlik etmesine izin vermek kötü bir örnek teşkil ederdi. Bir çatışmaya girdiğimiz takdirde bize yük olurlardı. Bu açıdan baktığımızda konu askerî bir mesele hâline geliyor.”

“Hinrik’in bir gemiye komuta edeceğini söylemedim sev-

gili binbaşım. Onun herhangi bir şeyi yönetemeyeceğini, hatta buna kalkıştığı takdirde bile telaşlanacağını eminim siz de biliyorsunuzdur. Hinrik bizimle kalacak ve gemide başka bir Rhodialı olmayacak.”

“Öyleyse itirazımı geri alıyorum Komiser,” demişti Binbaşı.

Tyrann filosu bir haftaya yakın bir süre boyunca Lingane’den iki ışık yılı uzaklıkta bekledi ve durum giderek daha dengesiz bir hâle geldi.

Binbaşı Andros derhâl Lingane’e inmeleri gerektiğini savundu. “Lingane Otokratı, Han’ın dostu olduğunu düşünmemizi sağlayacak pek çok şey yapmış olabilir ama başka gezegenlere seyahat eden kimselere güvenmiyorum. Ayrıca o evine döner dönmez genç Widemos’un onunla buluşmak için buraya gelmesi çok tuhaf.”

“Otokrat ne seyahatlerini ne de dönüşünü birilerinden gizlemeye çalıştı Binbaşı. Ve Widemos’un onunla buluşmaya gidip gitmediğini bilmiyoruz. Lingane’in yörüngesinde öylece bekliyor. Neden inişe geçmiyor?”

“Peki neden yörüngede bekliyor? Neleri bilip nelerden bihaber olduğunu gözden geçirelim.”

“Örüntüye uyabilecek bir şey sunabilirim.”

“Duymak isterim.”

Aratap bir parmağını yakasının içine soktu ve boş yere onu esnetmeye çalıştı. “Genç adamın birini veya bir şeyi beklediğini farz edebiliriz. Bu kadar yolu böylesine direkt ve hızlı bir şekilde –hatta tek bir Sıçrama’yla– katedip de bunu sırf gezegenin yörüngesinde kararsızca beklemek için yaptığını düşünmek saçma olur. O yüzden bir arkadaşının veya arkadaşlarının kendisine ulaşmasını beklediğini söyleyebilirim. Onlarla buluştuktan sonra başka bir yere gidecek. Gezegene direkt olarak inmemesi böyle bir eylemi güvenli bulmadığı-

nı ve Lingane'in genelinin, bilhassa da Otokrat'ın komploya dahil olmadığını ama Linganelilerden bazılarının işin içinde olabileceğini gösteriyor.”

“Bariz olanın doğru sonuç olduğuna her zaman güvenebilir miyiz bilmiyorum.”

“Sevgili Binbaşı, bu sadece bariz bir sonuç değil. Aynı zamanda mantıklı da. Örüntüye uyuyor.”

“Belki öyledir ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Eğer yirmi dört saat içerisinde herhangi bir gelişme olmazsa Lingane'e hareket emri vermekten başka çarem kalmayacak.”

Aratap, Binbaşı'nın az evvel çıktığı kapıya bakarak kaşlarını çattı. Hem huzursuz kaybedenleri hem de basiretsiz fatihleri aynı anda idare etmek zorunda kalmak rahatsız ediciydi. Yirmi dört saat. Bir şeyler yaşansa iyi olurdu, aksi takdirde Andros'u durdurmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Kapı sinyali çaldı ve Aratap sinirle başını kaldırdı. Andros geri dönmüş olamazdı herhalde? Ama gelen o değildi. Eşikte Rhodialı Hinrik'in uzun boylu, kambur şekli duruyordu. Hemen arkasındaysa gemide gittiği her yerde ona eşlik eden muhafız görülüyordu belli belirsiz. Teorik olarak Hinrik'in geminin istediği kısma gitmeye hakkı vardı. Muhtemelen kendisi de öyle düşünmüş, en azından dibinden ayrılmayan muhafıza hiç dikkat etmemişti.

Hinrik belli belirsiz gülümsedi. “Sizi rahatsız etmiyorum ya Komiser?”

“Hiç de bile. Oturun Direktör.” Aratap ayakta kaldı. Ama Hinrik bunu fark etmiş gibi görünmedi.

“Sizinle görüşmek istediğim önemli bir şey var,” dedi Direktör. Ardından duraksadı ve bakışlarındaki kararlılık biraz azaldı. “Ne kadar büyük ve güzel bir gemi bu böyle!” dedi, tamamen farklı bir ses tonuyla.

“Teşekkürler Direktör.” Aratap neşesiz bir tebessüm takındı. Kendilerine eşlik eden dokuz gemi tipik bir şekilde çok küçüktü fakat şu anda içinde durdukları sancak gemisi, tasfiye edilen Rhodia donanmasının tasarımlarından uyarlanmış, büyük bir modeldi. Gün geçtikçe bu tür gemilerin donanınaya daha fazla eklenmesi Tyrannlıların askerî ruhlarının yumuşamaya başladığını gösteren ilk emareydi belki de. Çarpışma birimleri hâlâ iki-üç kişilik küçük kruvazörlerden oluşsa da üst rütbeliler karargâhlarını daha büyük gemilere kurmak için bahaneler bulup duruyordu.

Aratap bundan rahatsız değildi. Eski askerlerden bazıları giderek artan bu yumuşamayı bir yozlaşma işareti olarak görüyordu, Komiser ise medenileşme. Belki de sonunda, hatta yüzyıllar sonra Tyrannlılar fethettikleri halklarla birleşebilir, Nebula Krallıkları da tek bir halk hâline gelebilirdi. Ve bu iyi bir şey olabilirdi.

Bu tür görüşlerini hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmiyordu doğal olarak.

“Size bir şey söylemeye geldim,” dedi Hinrik. Bir müddet düşüncelerini kafasında evirip çevirdi, sonra tekrar söze girdi. “Bugün halkıma bir mesaj gönderdim. Onlara iyi olduğumu, suçluyu çok kısa bir süre içerisinde yakalayacağımızı ve kızımın sağ salim eve geri döneceğini söyledim.”

“Güzel,” dedi Aratap. Bu, onun için yeni bir haber değildi; mesajı kendisi yazmıştı. Öte yandan Hinrik’in mesajı kendisinin yazdığına, hatta bu seferi bizzat düzenlediğine dair kendini ikna etmiş olması imkânsız değildi. Aratap içinde çok küçük bir acıma belirtisi hissetti. Adam gözle görülür bir biçimde dağılıp parçalarına ayrılıyordu.

“Halkım bu iyi organize olmuş haydutların Saray’a düzenlediği baskından oldukça rahatsız olmuş görünüyor. Sanırım direktörleri olarak böylesine çabuk harekete geçmemden ötürü benimle gurur duyuyorlardır ha Komiser? Hinriadların

hâlâ güçlü kimseler olduğunu görecekler.” Cılız bir zaferle doluymuş gibi görünüyordu.

“Sanırım öyle düşünecekler,” dedi Aratap.

“Düşmana yaklaştık mı?”

“Hayır Direktör. Düşman hâlâ aynı yerde, Lingane’in yö-rüngesinde bekliyor.”

“Hâlâ mı? Ah, bu arada size ne söylemek için geldiğimi hatırladım.” Adamın heyecanı giderek arttı ve dili dolaştı. “Bu çok önemli Komiser. Size söylemem gereken bir şey var. Gemide bir hain var. Bunu kendim keşfettim. Hemen harekete geçmeliyiz. Hain—” Fısıldamaya başladı.

Aratap sabrını yitirdiğini hissetti. Bu zavallı aptalın suyuna gitmek gerekli bir şeydi elbette ama bu iş giderek zaman kaybı hâline geliyordu. Bu gidişle Direktör’ün çok geçmeden kafayı üşütüp işe yaramaz bir kuklaya dönüşeceği açıktı. Yazık olacaktı.

“Hain falan yok Direktör. Adamlarımız güvenilir ve sadıktır. Birisi sizi yanlış yönlendiriyor. Yorgunsunuz.”

“Hayır, hayır,” dedi Hinrik, Aratap’ın bir anlığına omzuna koyduğu kolunu hafifçe iterek. “Neredeyiz?”

“Nerede olacak, burada!”

“Demek istediğim, gemi nerede? Viziekrana baktım. Yakınlarımızda hiç yıldız yok, uzayın derinliklerindeyiz. Bunu biliyor musunuz?”

“Tabii, elbette.”

“Lingane’in yakınlarında da değiliz? Bunu biliyor musunuz peki?”

“Lingane iki ışık yılı mesafede.”

“Ah! Ah! Ah! Komiser, bizi dinleyen kimse yok değil mi? Emin misiniz?” Adam ona doğru eğilirken Aratap da kulağını ona yaklaştırdı. “O zaman düşmanın Lingane’in yakınlarında olduğunu nereden biliyoruz? Yerini tespit edemeyeceğimiz kadar uzakta. Bize yanlış bilgi veriliyor ve bu da ihanete işaret ediyor.”

Eh, deli olabilirdi fakat iyi bir noktaya değinmişti. “Bu, teknisyenleri ilgilendiren bir mesele Direktör, bizim gibi rütbeli kimseleri değil. Ben bile çok fazla şey bilmiyorum.”

“Ama bu seferin lideri olarak bilmem gerekli. Lider benim, değil mi?” Temkinli bir biçimde etrafına baktı. “Aslına bakarsanız Binbaşı Andros’un emirlerimi yerine getirdiğini düşünmüyorum. Güvenilir biri midir? Ona nadiren emir veriyorum elbette. Bir Tyrann subayına emir vermek garip olur. Öte yandan kızımı bulmak zorundayım. Adı Artemisia. Kızımı kaçırdılar, ben de onu geri almak için tüm bu filoyu topladım. O yüzden bilmek zorundayım, anlıyorsunuz ya? Düşmanın Lingane civarında olduğunu nasıl bildiğimizi öğrenmem gerek. Kızım da orada olabilir. Onu tanıyor musunuz? Adı Artemisia.”

Komiser’e yalvarırcasına baktı. Ardından bir eliyle gözlerini kapayıp, “Özür dilerim,” benzeri bir şey mırıldandı.

Aratap çene kaslarının gerildiğini hissetti. Önündeki adamın yaslı bir baba olduğunu, Rhodia’nın aptal direktörünün bile bir babanın hislerini taşıyabileceğini unutmak kolaydı. Onun bu şekilde acı çekmesine göz yumamazdı.

“Açıklamaya çalışacağım,” dedi kibarca. “Uzaydaki gemilerin yerini saptamaya yarayan, kütleölçer adında bir aygıt olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet, evet.”

“Yerçekimi etkilerine karşı hassastır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Ah, evet. Her şeyin bir çekim kuvveti vardır.” Hinrik öne eğilmişti ve bir o elini, bir ötekini gergince kavrayıp duruyordu.

“Gayet iyi. Şimdi, bir kütleölçer doğal olarak yalnızca gemi yakınlardayken kullanılabilir. Yaklaşık bir milyon kilometreden daha kısa bir mesafede. Ayrıca diğer gezegenlerle arasında makul bir uzaklık olmalı, aksi takdirde sadece gezegenin yerini tespit edebilirsiniz. Çünkü çok daha büyüktür.”

“Ve çok daha büyük bir yerçekimine sahiptir.”

“Aynen öyle,” dedi Aratap. Hinrik memnun olmuş göründü.

Komiser devam etti. “Biz Tyrannlılar başka bir aygıtı daha sahibiz. Hiperuzayın dört bir yanına dalgalar gönderen bir verici. Uzay dokusunun elektromanyetik olmayan, özel bir tür distorsiyonunu yansıtıyor. Başka bir deyişle ne ışık ne radyo ne de uzayaltı dalgalarına benzeyen bir şey. Anlıyor musunuz?”

Hinrik cevap vermedi; kafası karışmış gibi görünüyordu.

Aratap çabuk çabuk anlatmaya devam etti. “Şey, yani farklı. Nasıl olduğunun önemi yok. Dalgaları geri yansıtan bir şeyi tespit edebiliyoruz, dolayısıyla herhangi bir Tyrann gemisinin nerede olduğunu daima biliyoruz. Galaksi’nin öteki ucunda ya da bir yıldızın arkasında olsa bile...”

Hinrik ciddiyetle kafa salladı.

“Şimdi,” dedi Aratap, “eğer genç Widemos sıradan bir uzay gemisiyle kaçmış olsaydı yerini tespit etmemiz çok zor olabilirdi. Ancak şu anda bir Tyrann kruvazöründe olduğundan kendisi farkında olmasa bile nerede olduğunu daima biliyoruz. Lingane’in yakınlarında olduğunu bu sayede öğrendik işte. Dahası, elimizden kaçamaz, o nedenle kızınızı kurtaracağımızdan emin olabilirsiniz.”

Hinrik gülümsedi. “Bravo. Tebrik ederim Komiser, çok zekice bir numara bu.”

Aratap kendini kandırmadı; Hinrik’in anlatılanların çok azını anlayabildiğini biliyordu fakat bunun bir önemi yoktu. Sözlerini kızını kurtaracaklarını garanti ederek tamamlamıştı ve adamın zayıf idraki her nasılsa bunun Tyrann bilimi sayesinde mümkün kılındığını anlamıştı.

Bu zahmete sırf Rhodialıya acıdığı için katlanmadığını söyledi kendi kendine. Tam aksine, bariz siyasi nedenlerden ötürü adamın tamamen yıkılmasına engel olmak için yapmıştı bunu. Belki de kızının dönüşü vaziyeti düzeltirdi. Öyle olmasını umdu.

Kapı sinyali tekrar çaldı ve bu kez içeri Binbaşı Andros girdi. Hinrik'in koltuğun kolçağına yasladığı kolu gerildi ve yüzüne korkulu bir ifade yerleşti. Güçlkle ayağa kalkıp konuşmaya başladı. "Binbaşı Andro—"

Ama Tyrannlı ona aldırış etmeden, çabuk çabuk konuşmaya başlamıştı bile.

"Komiser," dedi, "Vicdansız konum değiştirdi."

"Lingane'e inmediler herhâlde?" diye sordu Aratap, sertçe.

"Hayır," dedi Binbaşı, "Lingane'in oldukça uzağına sıçradılar."

"Ah, güzel. Yanlarına başka bir gemi de katılmıştır belki."

"Ya da birkaç gemi. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, sadece onu tespit edebiliyoruz."

"Her hâlükârda yine peşinden gideceğiz."

"Emirleri çoktan verdim. Sadece Sıçrama'nın onları Atbaşı Nebulası'nın hemen kıyısına götürdüğünü belirtmek için geldim."

"Ne?"

"O yönde önemli bir gezegen sistemi yok. Geriye sadece tek bir mantıklı açıklama kalıyor."

Aratap dudaklarını ıslatıp aceleyle pilot kabinine seğirtti. Binbaşı da peşinden gitti.

Hinrik ansızın boşalan odanın ortasında öylece kalakaldı ve bir-iki dakika boyunca öylece kapıya baktı. Sonra, omuzlarını hafifçe silkerek tekrar yerine oturdu. Yüzü ifadesizdi ve uzunca bir müddet boyunca sadece oturdu.

Seyir subayı, "Vicdansız'ın uzay koordinatlarını kontrol ettik efendim. Kesinlikle Nebula'nın içindeler," dedi.

"Önemi yok," dedi Aratap. "Gene de onları takibe devam edin."

Binbaşı Andros'a doğru döndü. "Beklemenin faydalarını

görüyor musunuz? Artık pek çok şey ortada. Komplocuların karargâhı Nebula'nın içinden başka nerede olabilirdi ki? Başka nerede aramalarımızdan kaçabilirlerdi? Çok güzel bir örüntü."

Böylece uzay filosu Nebula'ya girdi.

Aratap yirminci kez otomatik olarak viziekrana baktı. Aslında bu yaptığı çok anlamsızdı çünkü ekran zifiri karanlıktı. Görünürde tek bir yıldız bile yoktu.

"Bu, herhangi bir iniş gerçekleştirmeden yaptıkları üçüncü duruş," dedi Andros. "Anlamıyorum. Amaçları ne? Neyin peşindeler? Her seferinde birkaç gün boyunca duruyor ama yere inmiyorlar."

"Bir sonraki Sıçrama'yı hesaplamaları uzun sürüyor olabilir," dedi Aratap. "Görüş açısı sıfır."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Sıçramaları çok isabetli. Her seferinde bir yıldızın çok yakınına gidiyorlar. Bunu yalnızca kütleölçer değerleriyle başaramazlar; tabii eğer yıldızların konumunu daha önceden bilmiyorlarsa."

"O zaman neden inmiyorlar?"

"Sanırım," dedi Aratap, "yaşanılabilir gezegenleri arıyorlar. Belki de komplocuların üssünün yerini onlar da bilmiyordur. Ya da en azından tam olarak değil." Gülümsedi. "Tek yapmamız gereken onları takip etmek."

Seyir subayı topuklarını birbirine vurup onu selamladı. "Komutanım!"

"Ne var?" dedi Aratap, başını kaldırıp ona bakarak.

"Düşman, gezegenlerden birine iniş yaptı."

Aratap, sinyal düğmesine basıp Binbaşı Andros'u yanına çağırdı.

“Andros,” dedi Komiser, Tyrannlı içeri girdiği sırada. “Sana da söylediler mi?”

“Evet. İnip onları takip etmelerini emrettim.”

“Bekleyin. Yine aceleci davranıyor olabilirsiniz, Lingane’e derhâl inmek istediğiniz zaman yaptığınız gibi. Bence sadece bu gemi gitmeli.”

“Bunun için ileri sürdüğünüz sebep nedir?”

“Eğer destek güce ihtiyacımız olursa burada, kruvazörlerin başında olacaksınız. Şayet karşımızdaki gerçekten de güçlü bir asi üssüyse yalnızca tek bir gemiyle geldiğimizi düşünecekler. Size bir şekilde haber yollayacağım, böylece siz de Tyrann’a geri çekilebileceksiniz.”

“Geri çekilmek mi?!”

“Eksiksiz bir filoyla dönmek için.”

Andros bunu bir süre düşündü. “Pekâlâ. Zaten en kullanışsız gemimiz bu. Çok büyük.”

Gemi sarmallar çizerek aşağı inerken gezegenin görüntüsü viziekranı yavaş yavaş doldurdu.

“Yüzeyi oldukça çorak görünüyor efendim,” dedi seyir subayı.

“Vicdansız’ın tam yerini tespit edebildiniz mi?”

“Evet efendim.”

“O zaman görülmeden yapabileceğiniz kadar yaklaşın.”

Artık atmosfere giriyorlardı. Gezegenin gündüz tarafına geçerlerken gökyüzü parlak bir mora büründü. Aratıp yaklaşan yüzeye baktı. Uzun takipleri nihayet sona ermek üzereydi!

17

VE TAVŞANLAR!

Bir yıldız sistemini incelemek ve yaşanılabilir gezegenleri bulmak için yapılan araştırmalar daha önce hayatında hiç uzaya çıkmamış olanlara heyecan verici veya en azından ilginç gelebilir. Uzaya aşina olanlar içinse bu son derece sıkıcı bir iştir.

Aslen helyuma dönüşen kocaman ve parlak bir hidrojen kütlesinden ibaret olan bir yıldızın yerini saptamak çok kolaydır. Kendisini açıkça gösterir. Nebula'nın karanlığında bile bir yıldızı görebilmeniz sadece aranızdaki mesafeye bağlıdır. Beş milyar yıl uzağınızda bile olsa yine de yerini açıkça belli eder.

Ama nispeten küçük bir kaya kütlesinden ibaret olan ve yalnızca aldığı ışığı yansıtan bir gezegen söz konusu olduğunda durum bundan çok farklıdır. Bir yıldız sistemini bir uçtan ötekine yüz binlerce kez, her tür açıdan dolaşabilir ama şansınız son derece yaver gitmediği takdirde tek bir gezegene bile denk gelemeyebilirsiniz.

Bu yüzden, belirli bir yöntemle başvurulur. Araştırılan yıldızın çapının yaklaşık on bin kat uzağındaki bir noktada pozisyon alınır. Bu mesafenin daha ötesinde bir gezegen bulunma olasılığının elli binde bir oranında bile olmadığı galaktik istatistiklerden bilinmektedir. Buna ek olarak, yıldızın çapından bin kat daha uzak bir noktada yaşanılabilir hiçbir gezegen de bulunmaz.

Bunun anlamı, geminizin uzayda aldığı konuma göre, yaşanılabilir bir gezegenin araştırılan yıldızdan en az altı derecelik bir mesafede olacağıdır. Bu da tüm gökyüzünün yalnızca 1/3600'lük bir bölümüne tekabül eder. Bu alan nispeten daha az sayıda gözlemlle araştırılabilir.

Tele-kameranın açısı, geminin yörünge hareketini etkisiz kılacak şekilde ayarlanabilir. Bu şartlar altında çekilen uzun süreli bir poz aracılığıyla yıldızla komşu olan takımyıldızların yeri saptanır; yıldızın kendi ışığı bloke edildiği takdirde elbette, ki bu kolaylıkla yapılabilir. Öte yandan gezegenler ölçülebilir özdevinimlere sahiptir, dolayısıyla filmin üstünde minik çizgiler hâlinde görüleceklerdir.

Herhangi bir çizgi çıkmadığı takdirde gezegenlerin yıldızın arkasında kalmış olma ihtimali her zaman vardır. O takdirde yeni bir pozisyon alınır (genellikle yıldızın daha yakınında) ve işlem tekrarlanır.

Aslında çok sıkıcı bir işlemdir. Üç farklı yıldız için üç kez tekrarladığınızda ve her seferinde yalnızca negatif sonuçlar alınca moralinizin feci derecede bozulması kaçınılmazdır.

Gillbret'in morali de bir süredir bozuktur mesela. Bir şeyleri "eğlenceli" bulduğu anların arası giderek daha da fazla açılmaya başlamıştı.

Otokrat'ın listesindeki dördüncü yıldızla doğru bir Sıçrama gerçekleştirmek üzereydiler. "Sonuçta her seferinde bir yıldız ulaşmayı başardık," dedi Biron. "En azından Jonti'nin hesaplamaları doğru."

"İstatistiklere göre her üç yıldızdan biri bir güneş sistemidir zaten," dedi Gillbret.

Biron başıyla onayladı. İyi bilinen bir istatistikti bu. İlkokulda gösterilen Galaktoğrafya dersinde her çocuğa öğretilirdi.

Gillbret konuşmayı sürdürdü. "Bu da etrafında tek bir gezegen –tek bir gezegen– bile bulunmayan rastgele üç yıldızla

rastlama ihtimalinin 2/33 olduğu anlamına gelir ki o da yirmi yedide sekiz yapar, yani üçte birden bile daha düşüktür.”

“Yani?”

“Ve biz bir taneye bile rastlamadık. Bir hata olmalı.”

“Fotoğrafları sen de gördün. Ayrıca istatistik dediğın nedir ki? Tek bildiğimiz Nebula’nın içinde şartların farklı olduğu. Belki de partiküllü sis gezegenlerin oluşmasına engel oluyordur, ya da sise neden olan şey gezegenlerin oluşmamasıdır.”

“Bunu gerçekten kastetmedin, değil mi?” diye sordu Gillbret, yüzünü buruşturarak.

“Haklısın. Laf olsun diye konuşuyorum, hepsi bu. Kozmogoni hakkında hiçbir şey bilmem. Hem gezegenler ne bok yemeye oluşur ki zaten? Sorunlarla boğuşmayan bir tanesini bile duymadım.” Biron kendinden bezmiş gibi göründü. Hâlâ kontrol panelinin üstüne çıkartmalar yapıştırmakla meşguldü. “Her neyse, lazer toplarının nasıl çalıştığını bulduk. Uzaklıkölçer, güç kontrolü... hepsi tamam.”

Vizekрана bakmamak zordu. Yakında yeni bir Sıçrama daha gerçekleştirecek, o mürekkep boyunca başka bir yere ilerleyeceklerdi.

“Buraya neden Atbaşı Nebulası dediklerini biliyor musun Gil?” diye sordu Biron, dalgınca.

“Çünkü burayı keşfeden ilk insan Horace Hedd idi.* Yoksa bunun yanlış olduğunu mu söyleyeceksin?”

“Olabilir. Dünya’da farklı bir açıklaması var.”

“Ya?”

“Bir at başına benzediğı için bu şekilde adlandırıldığını iddia ediyorlar.”

“At nedir?”

“Dünya’da yaşayan bir hayvan.”

“Eğlenceli bir fikir. Ama Nebula’nın görüntüsü bana herhangi bir hayvanı çağrıştırmıyor Biron.”

* Atbaşı Nebulası’nın İngilizcedeki adı ‘Horsehead Nebula’dır ve okunuşu ‘Horace Hedd’ ile neredeyse aynıdır. -çn

“Baktığın açığa göre değişir. Nephelos’tan baktığında üç parmaklı bir insan koluna benzer. Ama bir keresinde Dünya Üniversitesi’ndeki bir gözlemevinden de baktım. *Sahiden* de küçük bir at kafası gibi gözüküyor. Belki bu isim ilk olarak buradan çıkmıştır. Belki de Horace Hedd diye biri hiç olmamıştır. Kim bilir?” Biron bu konudan çoktan sıkılmıştı bile. Hâlâ laf olsun diye konuşuyordu.

Bir duraksama yaşandı. Haddinden fazla uzayan bir sessizlik... Çünkü bu fasıla Gillbret’a delikanlının konuşmak istemediği ancak düşünmeden edemediği bir konuyu açma fırsatı vermişti.

“Arta nerede?” diye sordu ufak tefek adam.

Biron ona kaçamak bir bakış attı. “Römorkta bir yerlerde. Durmadan onun peşinde dolaşacak hâlim yok.”

“Ama Otokrat dolaşıyor. Adam neredeyse bizim gemimizde yaşıyor.”

“Ne kadar da şanslı bir kız.”

Gillbret’in suratındaki kırıksıklıklar daha da belirgin hâle geldi ve küçük yüz hatları iç içe geçiyormuş gibi göründü. “Ah, aptal olma Biron. Artemisia bir Hinriad. Ona bu şekilde davranmanı kabul edemez.”

“Konuyu kapat.”

“Kapatmayacağım. Ne zamandır bunu söylemek istiyordum. Neden Arta’ya bunu yapıyorsun? Hinrik babanın ölümünden sorumlu olabileceği için mi? Hinrik benim kuzenim! Ama bana karşı olan tavırların hiç değişmedi.”

“Pekâlâ,” dedi Biron. “Sana karşı tavırlarım değişmedi. Seninle her zamanki gibi konuşuyorum. Artemisia’yla da konuşuyorum.”

“Her zamanki gibi mi?”

Biron hiçbir şey söylemedi.

“Onu Otokrat’ın kollarına atıyorsun,” dedi Gillbret.

“Bu onun seçimi.”

“Hayır, değil. Bu senin seçimin. Dinle Biron–” Gillbret se-
sini alçaltıp bir elini delikanlının dizine koydu. “–bu meseleye
karışmak istemiyorum, anla beni. Ama bugünlerde Hinriad
ailesindeki tek güzel şey Artemisia. Onu sevdiğimi söylersem
bunu komik bulur musun? Benim hiç çocuğum yok.”

“Sevgini sorgulamıyorum.”

“O zaman onun iyiliği için sana bir tavsiyede bulunacağım.
Otokrat’ı durdur Biron.”

“Jonti’ye güvendiğini sanıyordum Gil.”

“Bir Otokrat olarak evet. Tyrann karşıtı bir lider olarak da
evet. Ama bir erkek olarak, Artemisia’nın peşindeki bir adam
olarak hayır.”

“Bunu Arta’ya söyle.”

“Beni dinlemez.”

“Beni dinleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Düzgün bir şekilde söylersen dinler.”

Biron kısa bir anlığına tereddüt eder gibi göründü; dili,
kuru dudaklarının üstünde hafifçe gezindi. Ardından başını
çevirdi ve sert bir sesle, “Bu konu hakkında konuşmak istemi-
yorum,” dedi.

“Pişman olacaksın,” dedi Gillbret, hüzünle.

Biron cevap vermedi. Neden Gillbret onu yalnız bırakmı-
yordu? Tüm bu yaptıklarına pişman olacağını kendisi de pek
çok kereler düşünmüştü zaten. Kolay değildi. İyi ama ne yap-
bilirdi ki? Başka çıkar yolu yoktu.

Göğsünde biriken boğulma hissinden kurtulmak için ağ-
zından nefes almaya çalıştı.

Sıçrama’nın ardından onları karşılayan manzara bu sefer
öncekilerden farklıydı. Biron, Otokrat’ın pilotundan aldığı
talimatlar uyarınca kontrolleri ayarlamış ve elle kumandayı
Gillbret’a bırakmıştı. Bu seferki Sıçrama’yı uyuyarak geçir-

mek istemişti. Derken Gillbret tarafından omzundan sarsılarak uyandırıldı.

“Biron! Biron!”

Delikanlı yattığı yerde yuvarlanarak ranzadan aşağı atladı ve bir yumruğunu tehditkârca kaldırdı. “Ne oldu?”

Gillbret alelacele geri çekildi. “Hop, sakın ol. Bu sefer bir F-2’yle karşı karşıyayız.”

Adamın neden bahsettiğini anlaması delikanlının biraz zamanını aldı. Sonunda derin bir nefes alıp rahatladı. “Sakın bir daha beni bu şekilde uyandırma Gil. Bir F-2 mi dedin? Yeni bir yıldızdan bahsediyorsun sanırım.”

“Aynen öyle. Bence çok eğlenceli görünüyor.”

Bir bakıma sahiden de öyleydi. Galaksideki yaşanılabilir gezegenlerin yaklaşık yüzde doksan beşi F veya G tipi yıldızların etrafında dönerdi. Bunların çapları 1200 ila 2500 kilometre, yüzey sıcaklıklarıysa beş ila on bir santigrat derece arasında değişirdi. Dünya’nın güneşi bir G-0, Rhodia’nınki F-8, Lingane ile Nephelos’unki ise G-2’ydi. F-2 biraz daha sıcaktı ama çok fazla değil.

Ugradıkları ilk üç yıldız K tipiydi, yani nispeten daha küçük ve kırmızı. Etraflarında dönen gezegenler olsaydı bile muhtemelen yaşama elverişli olmazlardı.

Her hâlükârda iyi bir yıldız iyi bir yıldızdı! Fotoğraf çekimlerinin ilk günlerinde beş gezegen keşfettiler; en yakın olanı yıldızdan yüz elli milyon kilometre uzaklıktaydı.

Tedor Rizzett haberi bizzat getirmişti. *Vicdansız*’ı en az Otokrat kadar sık ziyaret ediyor, içten tavırlarıyla gemidekilerin neşesini yerine getiriyordu. Bu sefer nefes nefese kalmıştı ve elleri dizlerindeydi; metal halata tutunarak gemiden gemiye geçmek onu yormuştu.

“Otokrat bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bana mısın demiyor. Sanırım daha genç olduğu için,” dedi. “Beş gezegen!” diye ekledi ardından.

“Bu yıldızın etrafında mı? Emin misiniz?” diye sordu Gillbret.

“Kesinlikle. Ama dört tanesi J tipi.”

“Ya beşincisi?”

“Beşincisi müsait olabilir. En azından atmosferinde oksijen var.”

Gillbret kısa ve tiz bir zafer çılgılığı attı. Ama Biron, “Dördü J tipi demek. Eh, neyse. Zaten bize sadece bir tane lazım,” dedi.

Bunun makul bir dağılım olduğunu fark etti. Hacimli gezegenlerin çoğu hidrojen içeren bir atmosfere sahip olurdu. Ne de olsa yıldızların büyük bir bölümü hidrojenden oluşurdu ve gezegenlerin yapı taşlarının kaynak materyali onlardı. J tipi gezegenlerin atmosferleri metan veya amonyaktan oluşur, bazen buna hidrojen ile hatırı sayılır miktarda helyum da eklenirdi. Bu tür atmosferler genellikle yoğun ve son derece kesif olurdu. Gezegenler de neredeyse her seferinde otuz bin kilometre çapında olur, sıcaklıklarıysa nadiren sıfırın altında elli derecenin üstüne çıkardı. Yani yaşanması imkânsız yerlerdi.

Biron Dünya’dayken bu gezegenlere Jüpiter’e benzedikleri için J tipi dendiğini duymuştu çünkü Dünya’nın içinde bulunduğu güneş sisteminde bu tip gezegenlere en çok benzeyen gökcismi oydu. Belki de haklılardı. Zira diğer gezegen tipinin adı da D idi ve D harfi Dünya’dan geliyordu. D tipi gezegenler genellikle diğerlerine nazaran daha küçüktü ve güneşe daha yakın ve sıcak olduklarından hidrojen ile hidrojen içeren gazları aşağıda tutamayacak kadar hafif bir çekim kuvvetleri olurdu. Atmosferleri inceydi ve şayet yaşam destekliyorlarsa genellikle oksijen ile nitrojen içerirlerdi. Ara sıra da klorun bir karışımını... ama bu kötüydü.

“Klor var mı?” diye sordu Biron. “Atmosferi ne kadar araştırdılar?”

Rizzett omuzlarını silkti. “Uzaydan sadece üst katmanları-

nı değerlendirebiliyoruz. Klor varsa bile alt katmanlarda toplanmış olacaktır. Göreceğiz.”

Biron’ın geniş omuzlarından birine şaplak attı. “Bir şeyler içmek için beni odana davet etmeye ne dersin evlat?”

Odadan ıkarlarken Gillbret arkalarından huzursuca baktı. Otokrat, Artemisia’ya kur yapar, adamın sağ kolu da Biron’ın iki arkadaşı hâline gelirken Vicdansız giderek bir Lingane gemisine dşmeye başlamıştı. Biron’ın ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti, ardından düşünceleri yeni gezegene kaydı ve geri kalan her şeyi boş verdi.

Atmosferi delip geçtikleri sırada Artemisia da pilot kabinindeydi. Yüzünde küçük bir tebessüm vardı ve hlinden oldukça memnun görünüyordu. Biron durmadan ondan tarafa bakıp duruyordu. “İyi günler Artemisia,” demişti, kız içeri girdiği sırada (buraya çok az geliyordu; delikanlı onu gördüğüne şaşırmıştı) ama bir karşılık alamamıştı.

Arta sadece, oldukça neşeli bir şekilde, “Gil Amca,” demekle yetinmişti, “İnişe geçtiğimiz doğru mu?”

“yle görünüyor hayatım,” demişti Gil, ellerini ovuşturarak. “Birkaç saat içinde gemiden çıkıp gerçek toprağa ayak basabiliriz. Sence de eğlenceli bir fikir değil mi bu?”

“Umarım doğru gezegendir. Değilse o kadar da eğlenceli olmayacak.”

“Henüz araştırmadığımız bir yıldız daha var,” demişti Gil. Ama bunu söylerken kaşları atılıp bzlmşt.

Artemisia bunun ardından Biron’a dönüp soğuk bir şekilde, “Bir şey mi dediniz Bay Farrill?” diye sormuştu.

Bir kez daha şaşıran Biron, “Hayır, demedim,” diye yanıtlamıştı.

“O zaman kusura bakmayın. Bir şey dediniz sandım.”

Genç kız o kadar yakınından geçip gitti ki kıyafetinin plas-

tik kuyruğu delikanlının dizlerine değdi ve parfümü bir anlığına onu sarıp sarmaladı. Biron dişlerini sıktı.

Rizzett hâlâ onlarla beraberdi. Römorkun sağladığı avantajlardan biri de geceleri konuk ağırlayabilmeleriydi. “Şu anda atmosfer değerlerini okuyorlar,” dedi. “Bol bol oksijen var, neredeyse yüzde otuz oranında. Nitrojen ve soy gazlar da öyle... Gayet normal. Klor yok.” Ardından kısa bir anlığına duraksadı. “Hmm.”

“Ne oldu?” dedi Gillbret.

“Hiç karbondioksit yok. Bu iyi değil.”

“Neden?” diye sordu Artemisia, viziekrana bakarak gezen yüzeyinin saatte iki bin kilometre hızla geçip gidişini izlediği noktadan.

“Karbondioksit yoksa bitki örtüsü de yoktur,” dedi Biron.

“Ya?” Genç kız ona bakıp sıcak bir tebessüm etti.

Biron, öyle bir niyeti olmamasına rağmen, kendisini ona karşılık verirken buldu. Ve her nasılsa, çehresinde neredeyse hiçbir değişiklik olmamasına rağmen kızın tebessümü onu geçip gitti; delikanlının farkında bile olmadığı gayet açıktı. Biron orada öylece, yüzünde aptalca bir sırıtişla kalakaldı. Sonra da tebessümünün silinmesine izin verdi.

Kızdan kaçınması daha iyi olurdu zaten. Sahiden de, onun yakınındayken kendine hâkim olamıyordu. Artemisia'yı gördüğü zaman zihninin anestetigi işe yaramıyor, canı acımaya başlıyordu.

Gillbret'in keyfi kaçmıştı. Artık yüzeye yaklaşıyorlardı. Aerodinamik açıdan istenmeyen bir fazlalık olan römork, *Vicdansız*'ı atmosferin alçak kesimlerinde idare etmeyi zorlaştırıyordu.

Biron sarsılıp duran dümenle inatçı bir şekilde boğuştu.

“Neşelen Gil!” dedi.

Kendisinin coşkulu olduğu da pek söylenemezdi. Henüz

telsiz sinyallerine cevap veren olmamıştı ve eğer burası isyan gezegeni değilse daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Ne yapacağına karar vermişti.

“Burası isyan gezegenine hiç benzemiyor,” dedi Gillbret. “Bu gezegen kayalık ve ölü, ayrıca çok fazla su da yok.” Dönüp Rizzett’a baktı. “Karbondioksit ölçümünü tekrar denediler mi?”

Rizzett’ın al yanaklı suratı asıktı. “Evet, yalnızca çok küçük bir değere rastgeldik. Binde bir ya da onun gibi bir şey.”

“Doğru yerde olup olmadığımızı bilmenin imkânı yok,” dedi Biron. “Sırf çok ümitsiz görüldüğü için bunun gibi bir dünya seçmiş olabilirler.”

“Ama ben tarlalar görmüştüm,” dedi Gillbret.

“Pekâlâ. Etrafında yalnızca birkaç daire çizerek bu büyüklükte bir gezegenin ne kadarını görebiliriz dersin? Bu herifler her kimseler bütün bir gezegeni dolduracak kadar insan toplayamayacaklarını sen de gayet iyi biliyorsun Gil. Karbondioksitin volkanik hareketlerle falan oluştuğu ve bol miktarda su içeren bir vadiye yerleşmiş olabilirler. Yirmi metre yakınından geçebilir ve varlıklarının farkına bile varamayabiliriz. Doğal olarak, kaynağını doğru dürüst araştırmadan bir telsiz sinyaline cevap vermezler.”

“Karbondioksiti o kadar kolay yoğunşturamazsın,” diye mırıldandı Gillbret. Fakat viziekranı dikkatle izlemeye devam etti.

Biron ansızın yanlış gezegende olmalarını umdu. Daha fazla bekleyemezdi; bu meseleyi şimdi halletmeliydi.

Tuhaf bir histi.

Yapay ışıklar sönmüştü ve güneş ışınları engellenmeksizin tepedeki lombozlardan içeri giriyordu. Aslında gemiyi aydınlatmanın daha etkisiz bir yoluydu fakat karşı konulamaz bir

albenisi vardı. Hatta lombozlar açıktı ve gezegenin doğal atmosferini soluyabiliyorlardı.

Rizzett, havadaki karbondioksit eksikliğinin vücudun solunum sistemini kötü etkileyeceğini söyleyerek buna karşı çıkmıştı ama Biron kısa bir süreliğine de olsa buna katlanabileceklerini düşünmüştü.

İki adam kafa kafaya verdiği sırada Gillbret onlara doğru yaklaştı. Onu gören Biron ve Rizzett birbirinden uzaklaştı.

Gillbret güldü. Sonra da açık lombozdan dışarı baktı, içini çekti ve, “Kayalar!” dedi.

“Tepenin zirvesine bir radyo vericisi yerleştireceğiz,” dedi Biron, sakince. “Böylece daha uzun bir menzile sahip olacağız. Hiç değilse bile bu yarı kürenin tamamına ulaşabileceğiz. Olumsuz sonuç alırsak gezegenin öteki yarısını deneyebiliriz.”

“Rizzett’la konuştuğunuz şey bu muydu?”

“Aynen öyle. Bu işi Otokrat ile ben halledeceğiz. Bunu o önerdi. Şanslıyız, aksi takdirde aynı şeyi benim önermem gerekecekti.” Konuşurken Rizzett’a kısa bir bakış attı. Adamın yüzü ifadesizdi.

Biron ayağa kalktı. “Sanırım uzay elbisemi giymeye başlasam iyi olur.”

Rizzett onunla hemfikir oldu. Gezegenin güneşli bir havası vardı; havada hafif bir su buharı mevcuttu ama hiç bulut görünmüyordu ve canlandırıcı derecede soğuktu.

Otokrat, *Vicdansız*’ın ana basınç odasında bekliyordu. Kıyafetinin üstü çok hafif bir ağırlığa sahip olan ama yine de kusursuz bir yalıtım sağlayan ince bir köpük tabakasıyla kaplıydı. Göğsüne küçük bir karbondioksit tüpü bağlanmış, hafifçe sızdırması sağlanarak adamın yakın çevresinde hissedilebilir bir CO₂ alanı oluşturulmuştu.

“Beni aramak ister misin Farrill?” dedi. Kollarını iki yana kaldırıp bekledi; yüzünde oldukça eğlenmiş bir ifade vardı.

“Hayır,” dedi delikanlı. “Sen üzerimde bir silah var mı diye bakmak ister misin?”

“Aklımdan bile geçirmem.”

Nezaketleri en az hava kadar kırılgandı.

Biron güneşin parlak ışıklarının altına adımını attı ve telsiz ekipmanını içeren bavulun iki kulpundan birini kavradı. Otokrat da diğerini tuttu.

“Çok ağır değil,” dedi delikanlı. Dönüp arkasına baktığında geminin içinden sessizce onları izlemekte olan Artemisia’yı gördü. Üstünde rüzgârla dalgalanan, desensiz ve beyaz bir elbise vardı. Yarı şeffaf yenleri kollarını kamçılıyor, onlara gümüşî bir görünüm katıyorlardı.

Biron bir anlığına tehlikeli bir biçimde eridiğini hissetti. Çabucak geri dönmek, koşmak, gemiye atlamak istiyordu. Artemisia’yı omuzlarını morartacak kadar sıkı kavramak, dudaklarını dudaklarında hissetmek...

Ama yalnızca başıyla kısa bir selam vermekle yetindi. Ancak genç kızın tebessümü, parmaklarını hafifçe sallayışı Otokrat’a yönelikti.

Gezegenin yüzeyinde beş dakika kadar ilerledikten sonra, delikanlı dönüp tekrar arkasına baktığında geminin açık kapısındaki beyaz parıltıyı hâlâ görebildiğini fark etti. Ardından arazi giderek yükselerek görüntüyü engelledi. Artık ufukta çıplak kayalardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Biron ileride kendisini bekleyen şeyi düşündü ve Artemisia’yı bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Ve geri dönemediği takdirde kızın bunu umursayıp umursamayacağını...

18

YENİLGİDEN KIL PAYI KAÇIŞ!

İki adam çıplak granitleri tırmanarak ufukta giderek küçülür, sonra da yokuş aşağı inip gözden kaybolurken Artemisia onları arkalarından seyretti. Bir anlığına, ikili ufukta kaybolmadan önce içlerinden biri dönüp ondan tarafa baktı. Hangisi olduğundan emin değildi ve bir an için yüreği ezildi.

Biron giderken kıza veda etmemiş, tek kelime bile etmemişti. Genç kız yüzünü güneşten ve kayalıklardan çevirip geminin metal iç kısmına baktı. Kendini yalnız hissediyordu, korkunç derecede yalnız; daha önce hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Titremesine sebep olan şey de buydu belki; fakat sadece soğuktan ötürü olmadığını kabullenmek, zayıflığını kabul edilemez bir şekilde itiraf etmek olurdu.

“Gil Amca!” dedi, aksice. “Neden lombozları kapatmıyorsunuz? Dışarısı bir insanın donarak ölmesine yetecek kadar soğuk.” Geminin ısıtıcıları açıktı ve termometre yedi dereceyi gösteriyordu.

“Sevgili Arta,” dedi adam nezaketle, “eğer elbise yerine oranı buranı azıcık örten küçük sis perdeleri giymeye ısrarla

devam edersen üşümen kaçınılmaz.” Yine de birkaç düğmeye bastı ve basınç odası küçük tıktırılar eşliğinde kapanırken lombozlar da alçalarak geminin pürüzsüz, parlak dış gövdesine kaydılar. Bu esnada kalın cam da kutuplaşarak saydamlığını yitirdi. Geminin ışıklarının açılmasıyla birlikte içerideki gölgeler gözden kayboluverdi.

Artemisia kalın dolgulu pilot koltuğuna oturup kolçaklarını dalgınca okşadı. O kolunu sıklıkla buraya koyardı. Bunu düşündüğü sırada hissettiği hafif sıcaklığın yalnızca ısıtıcılardan kaynaklandığını söyledi kendi kendine.

Aradan uzun dakikalar geçti ve sessizce oturmak imkânsız hâle geldi. Onunla birlikte gidebilirdi! Aklından geçen bu isyankâr düşünceyi çabucak düzeltti ve “onunla” zamirini “onlarla” ile değiştirdi.

“Neden bir radyo vericisi yerleştirmeleri gerekiyor Gil Amca?” diye sordu.

Adam, kontrollerini ihtiyatla kurcalamakta olduğu vizierandan gözlerini ayırıp ona baktı.

“Ha?”

“Asillerle iletişim kurmayı uzaydan denemiştik zaten. Ama kimseye ulaşamadık. Gezegenin yüzeyine yerleştirilen bir vericinin ne faydası olabilir ki?”

Gillbret sıkıntıya kapılmış gibi göründü. “Neden olacak? Denemeye devam etmeliyiz hayatım, isyan gezegenini mutlaka bulmalıyız.” Ardından sıkılı dişlerinin arasından kendi kendine yineledi. “Mutlaka!”

Aradan bir dakika daha geçti.

“Onları bulamıyorum,” dedi Gillbret.

“Kimi?”

“Biron ile Otokrat’ı. Dış aynaları nasıl ayarlarsam ayarlayayım şuradaki tepe görüşümü engelliyor. Gördün mü?”

Genç kız ekrandan hızla geçen, güneşli kayalıklardan başka bir şey görmüyordu.

Derken Gillbret küçük dişlileri durdurdu. "Her neyse. Şuradaki de Otokrat'ın gemisi."

Artemisia kısa bir anlığına onu yakaladı. Vadinin daha derinlerinde, belki de bir kilometre ötede duruyor ve güneşin altında göz kamaştırıcı bir biçimde parlıyordu. Bir anlığına gerçek düşmanın o olduğunu düşündü. Tyrannlılar değil... Birdenbire Lingane'e hiç gitmemiş olmalarını diledi. Keşke hep uzayda kalsalardı; üçü birlikte. O zamanlar günleri eğlenceli geçiyordu; çok rahatsız ama her nasılsa bir o kadar da sıcaktı. Şimdiyse tek yaptığı Biron'ı incitmeye çalışmaktı. Bir şey kendisini delikanlıyı incitmeye itmişti ama ona kalsa-

"Ne yapıyor bu böyle?" dedi Gillbret tam o sırada.

Artemisia gözyaşlarının neden olduğu bulanıklık perdesinin ardından ona baktı, sonra da gözlerini hızla kırparak görüşünü düzeltti. "Kim?"

"Rizzett. Sanırım bu Rizzett. Ama bu tarafa gelmediği kesin."

Genç kız soluğu viziekranın karşısında aldı. "Görüntüyü büyüt," diye emretti.

"Bu kadar kısa bir mesafede mi?" diye karşı çıktı Gillbret. "Hiçbir şey göremezsin. Görüntüyü ortalamak imkânsız olur."

"Büyüt, Gil Amca."

Kendi kendine söylenen adam teleskopik eklentiye devreye soktu, sonra da bu hareketinin neticesinde ekranı dolduran şişkin kaya yumrularını taradı. Kontrollere azıcık bile dokunması, kayaların gözle takip edilemeyecek kadar büyük bir hızla geçip gitmesi için yetiyordu. Rizzett çok kısa bir anlığına geniş ve bulanık bir siluet olarak geçip gitti ekrandan fakat bu bile kimliğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde tespit etmeleri için yeterliydi. Gillbret çılgınca geri dönüp onu yeniden yakaladı ve bir müddet adamın ilerleyişini seyrettiler.

"Silahlı," dedi Artemisia. "Gördün mü?"

"Hayır."

“Yanından uzun menzilli bir lazer tüfeği var. Onu gördüm!” Ayağa kalkıp soyunma dolabıyla cebelleşmeye başladı.

“Arta! Ne yapıyorsun?”

Genç kız bir uzay elbisesinin fermuarını açmaya başlamıştı bile. “Dışarı çıkıyorum. Rizzett onları takip ediyor. Anlamıyor musun? Otokrat’ın bir radyo vericisi kurmaya falan niyeti yok. Biron’a tuzak kurdular.” Nefes nefese kalmış bir vaziyette kalın, kaba kıyafetin içine girmeye çalıştı.

“Kes şunu! Kafandan olmadık şeyler uyduruyorsun.”

Ama genç kızın gözleri onu görmüyordu; yüzü kasılmış, beti benzi atmıştı. Bunu daha önceden fark etmesi, Rizzett’in o aptalı şımartmasından anlaması gerekirdi. Duygusal aptal! Rizzett durmadan babasını övmüş, Widemos Kâhyası’nın ne kadar büyük bir adam olduğundan bahsetmiş ve Biron hemen oracıkta eriyip gitmişti. Her hareketini babasının aracılığıyla yönetmişlerdi. Bir insan nasıl bu kadar sabit fikirli olabilirdi?

“Basınç odasının nasıl kontrol edildiğini bilmiyorum,” dedi Artemisia. “Aç şunu.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun Arta. Nerede olduklarını bile bilmiyorsun.”

“Bulurum. Aç şu kapıyı.”

Gillbret başını olumsuz anlamda salladı.

Lâkin Artemisia’nın kuşandığı kıyafetin kemerinde nöronik bir kamçı da vardı. “Gil Amca, bunu kullanırım. Yemin ederim yaparım.”

Gillbret kendisini kamçının uğursuz namlusuna bakarken buldu. Zoraki bir tebessüm takındı. “Yapma ama!”

“Kapıyı aç!”

Adam kendisinden istenileni yaptı ve dışarı çıkan genç kız rüzgârla birlikte koşarak, kayaların üstünde düşe kalka tepenin zirvesine doğru tırmanmaya koyuldu. Nabzı kulaklarında atıyordu. Kendisi de Biron kadar kötüydü; sırf aptalca gururu yüzünden delikanlının gözü önünde Otokrat’la kırış-

tırıp durmuştu. Tüm bunlar artık gözüne salakça görünüyordu. Otokrat'ın nasıl biri olduğu zihninde canlandı; ruhsuz ve zevksiz görünmek için kasten soğuk davranan bir adam. Hissettiği tiksintiyle titredi.

Artık tepenin zirvesine varmıştı ve önünde hiçbir şey yoktu. Nöronik kamçıyı sıkıca kavrayarak, kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Biron ile Otokrat yürüyüşleri boyunca tek kelime bile etmedi. Zeminin düzleştiği bir noktaya gelince durdular. Buradaki kayalar hem güneşin hareketleri hem de rüzgâr tarafından milyonlarca yıl boyunca aşındırılmıştı. Önlerinde kadim bir uçurum uzanıyordu; öteki taraftaki ucu ufalanıyor, arada yaklaşık otuz metrelik bir yar oluşuyordu.

Biron uçuruma dikkatle yaklaşıp aşağı baktı. Dik kenarları dışa doğru eğim yapıyordu; zemin ise göz alabildiğince uzanan, zamanın ve seyrek yağmurların yonttuğu iri kaya parçalarıyla doluydu.

“Burası çok ümitsiz bir dünyaya benziyor Jonti,” dedi.

Otokrat çevresine delikanlı kadar ilgi göstermiyordu. Uçuruma da yaklaşmamıştı. “Burayı inişe geçmeden önce bulduk. Yapmak istediğimiz şey için ideal.”

En azından senin yapmak istediğin şey için ideal, diye düşündü Biron. Uçurumun kıyısından çekilip yere oturdu. Sonra da karbondioksit tüpünden gelen hafif tıslamayı dinleyerek bir müddet bekledi. “Gemine döndüğünde onlara ne diyeceksin Jonti?” diye sordu usulca. “Yoksa tahmin mi yürüteyim?”

Taşıdıkları iki kulplu bavulu açmakla meşgul olan Otokrat hareketinin ortasında duraksadı. “Neden bahsediyorsun sen?” dedi doğrularak.

Biron burnunun rüzgârdan uyuştüğünü hissetti ve eldivenli eliyle onu ovaladı. Buna rağmen vücudunu saran kö-

püklü kaplamanın düğmesini açmaktan geri kalmadı ve onu rüzgârda dalgalanmaya bıraktı.

“Buraya geliş sebebinden söz ediyorum,” dedi.

“Konuşarak vakit kaybetmektense radyo vericisini kurmayı tercih ederim Farrill.”

“Bir verici falan kuracağın yok. Neden öyle bir şey yapasın ki? Asilerle uzaydan bağlantı kurmaya çalıştık fakat hiçbir yanıt alamadık. Yüzeydeki bir vericinin daha iyi sonuç vermesini beklemek için hiçbir neden yok. Atmosferin üst katmanlarının telsiz dalgası geçirmeyecek şekilde iyonize olması da söz konusu değil çünkü uzayaltı telsizini de denedik ve yine sonuç alamadık. Ayrıca ekibimizde bir telsiz uzmanı da yok. O zaman buraya gelmemizin gerçek sebebi nedir Jonti?”

Otokrat delikanlının karşısına oturdu ve bir eliyle bavulu dalgınca sıvazladı. “Madem aklında bu tür şüpheler vardı, o zaman neden geldin?”

“Gerçeği keşfetmek için. Adamın Rizzett bana bu yolculuğu planladığından bahsetti ve sana katılmamı önerdi. Sanırım sana katılarak benden habersiz hiçbir mesaj almayacağından emin olacağımı söylemesini Rizzett’a sen emrettin. Mantıklı bir öneriydi; herhangi bir mesaj almayacağını düşünmem hariç. Yine de adamının beni ikna etmesine izin verdim ve seninle geldim.”

“Gerçeği keşfetmek için mi?” dedi Jonti, alaycı bir tavırla.

“Aynen öyle. Gerçeği şimdiden tahmin edebiliyorum.”

“Bana da söyle o zaman. Benim de gerçeği keşfetmeme izin ver.”

“Beni öldürmek için geldin. Burada seninle baş başayız ve arkamızda düşene kesin bir ölüm vadeden bir uçurum var. Ortada tek bir boğuşma izi bile olmayacak. Kopmuş bir uzuv veya lazer tabancası kullanıldığını gösteren herhangi bir emare de öyle. Gemide anlatabileceğin güzel, hüzünlü bir hikâyen olacak. Ayağım kaydı ve düştüm. Cesedimi kurtarmak ve bana

düzgün bir cenaze töreni tertiplemek için yanında bir grupla birlikte geri bile dönebilirsin. Çok duygusal olurdu. Böylece ben de yolundan çekilmiş olurum.”

“Bunlara inanıyorsun ve inandığın halde kalkıp buraya kadar geldin o yani?”

“Çünkü bunu yapmanı bekliyordum, o yüzden beni hazırlıksız yakalayamayacaksın. İkimiz de silahsızız ve beni yalnızca kas gücünü kullanarak uçurumdan atabileceğini sanmıyorum.” Bir anlığına Biron’ın burun delikleri genişledi. Sağ kolunu yavaşça ve aç bir şekilde esnetti.

Ama Jonti yalnızca güldü. “Eh, madem artık seni öldürmem imkânsız, bari radyo vericisini kuralım, ne dersin?”

“Daha değil, henüz bitirmedim. Beni öldürmeye çalışacağını itiraf etmeni istiyorum.”

“Ya? Hazırladığın bu mühim oyundaki rolümü düzgünce oynamam konusunda ısrarcısın demek? Peki beni buna nasıl zorlamayı düşünüyorsun? İtiraf edene kadar beni döverek mi? Şunu anla Farrill, hem çok genç olduğun için hem de soyadın ve makamından ötürü sana müsamaha göstermeye meyilliyim. Bununla birlikte şu âna dek bana faydadan çok zararının dokunduğunu itiraf etmeliyim.”

“Ona ne şüphe. Tüm çabalarına rağmen hayatta kalarak bütün planlarını bozduğuma eminim!”

“Eğer seni Rhodia’ya göndererek aldığım risklerden söz ediyorsan sebebini açıklamıştım. Kendimi tekrarlamayacağım.”

Biron ayağa kalktı. “Açıklamaların birer yalandı. Öyle oldukları daha en başından beri belliydi.”

“Öyle mi?”

“Öyle! Ayağa kalk ve beni dinle yoksa seni zorla kaldırırm.”

Otokrat ayağa kalkarken gözlerini iyice kıstı. “Kaba kuvvete başvurmanı tavsiye etmem delikanlı.”

“Dinle,” dedi Biron yüksek sesle. Kıyafetinin açık kısmı hâlâ rüzgârda dalgalanıyordu ama bunu umursamadı. “Beni Rhodia’ya, muhtemel bir ölüme yalnızca Direktör’ü Tyrann karşıtı bir komplonun parçası olarak göstermek için yolladığını söylemiştin.”

“Bu doğru.”

“Hayır, yalan. Asıl amacın beni öldürtmekti. Daha en başından kimliğimi Rhodia gemisinin kaptanına açık ettin. Hinrik’le görüşmeme müsaade edeceklerine inanmak için hiçbir geçerli sebebin yoktu.”

“Eğer seni öldürmek isteseydim odana gerçek bir radyasyon bombası koyardım Farrill.”

“Tyrannlıların beni senin yerine öldürmelerini sağlamak daha elverişli olurdu.”

“Seni *Vicdansız*’a ilk bindiğimde de öldürebilirdim.”

“Evet, yapabilirdin. Zaten yanında bir lazer tabancası da getirmiştin, hatta bir ara onu bana doğrulttun. Gemide olduğumu tahmin etmiştin fakat adamlarına bunu söylemedin. Rizzett telsizle bizi arayıp viziekranda beni gördüğünde silahını kullanma imkânın kalmadı. O zaman bir hata yaptın. Benimle konuşurken adamlarına güvertede beni görmeyi beklediğini söylediğinden bahsetmiştin. Ama Rizzett daha sonra böyle bir şeyden hiç söz etmediğini anlattı bana. Adamlarını yalanların hakkında bilgilendirmiyor musun Jonti?”

Otokrat’ın soğuktan bembeyaz kesilen yüzü biraz daha solmuş gibi göründü. “Hazır bana bir bahane sunmuşken seni şimdi öldürmem gerekir. İyi de neden Rizzett seni viziekranda gördükten sonra tetiğe basmaktan geri kalayım ki?”

“Tabii ki siyasi nedenlerden ötürü Jonti. Artemisia oth Hinriad da gemideydi ve kendisi senin için benden çok daha önemli bir hedef teşkil ediyor. Planlarını bu kadar çabuk değiştirebildiğin için seni tebrik etmem lazım. Beni onun önünde öldürmek büyük oyunu mahvederdi.”

“Çok mu çabuk âşık oldum yani?

“Aşkmış! Söz konusu kız bir Hinriad’ken neden olmasın? Hiç vakit kaybetmiyorsun. Önce Arta’yı kendi gemine almaya çalıştın, başaramayınca da Hinrik’in babama ihanet ettiğini söyledin.” Biron bir anlığına sessizleşti. “Böylece onu kaybettim ve seni rakipsiz bıraktım. Tahminincede Arta sadece bir etmen olmaktan çoktan çıktı; o artık tamamen senin tarafında ve böylece bir Hinriad varisi olma şansını kaybetmekten korkmadan beni öldürebilirsin.”

Jonti iç çekti. “Farrill, hava çok soğuk ve giderek soğuyor. Sanırım güneş alçalmaya başladı. Akıl sır ermeyecek kadar aptalca davranıyor ve beni yoruyorsun. Bu saçmalığa bir son vermeden önce en azından neden seni öldürmek isteyebileceğimi düşündüğünü söyler misin bana? Tabii bu paranoyakça düşüncelerinin mantıklı bir tarafı varsa.”

“Babamı niçin öldürdüysen o yüzden.”

“Ne?”

“Hinrik’in bir hain olduğunu söylediğinde sana bir an için olsun bile inandığımı mı sandın? Şayet acınası bir zavallı olarak bu kadar nam salmamış olsaydı bu mümkün olabilirdi belki. Sen babamı aptal mı sanıyorsun? Hinrik’in gerçekte nasıl biri olduğunu anlamayacağını mı düşünüyorsun? Bir korkak olduğu bu kadar iyi bilinmiyor olsa bile onunla beş dakika geçirdikten sonra Hinrik’in ümitsiz bir kukla olduğunu anlamaz mıydı? Bir vatan haini olarak suçlanmasına neden olacak şeyleri onun karşısında söyleyerek boşboğazlık eder miydi? Hayır Jonti. Babama ihanet eden kişi, güvendiği insanlardan biriydi.”

Jonti geriye doğru bir adım atıp bavula bir tekme savurdu, sonra da delikanlıdan gelecek bir saldırıya karşı kendini hazırladı. “Alçakça sözlerinle ne imâ etmek istediğini görebiliyorum. Sen kafayı yemişsin.”

Biron titriyordu fakat buna sebep olan şey soğuk değildi.

“Babam, senin adamlarının arasında popüler biriydi Jonti. Bir Otokrat, iktidar söz konusu olduğunda rekabet kabul etmez. Bu yüzden babamı ortadan kaldırdın, ardından onun yerine geçmeye ya da intikam almaya kalkışmamam için beni de öldürmeye çalıştın.” Artık resmen bağıyor, gür sesi soğuk havada yankılanıyordu. “Doğru değil mi?”

“Hayır.”

Jonti eğilip bavula uzandı. “Yanıldığımı ispatlayabilirim!” Bavulun kapağını savurarak açtı. “Telsiz ekipmanları. İncele onları. İyice bak.” Malzemeleri delikanlının ayağının dibine fırlattı.

Biron onlara baktı. “Bu neyi kanıtlıyor?”

Jonti doğruldu. “Hiçbir şeyi. Ama şimdi bir de buna bak.”

Artık elinde bir lazer tabancası vardı ve parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz kesilmişti. Sesindeki soğukkanlılığı da yitirmişti. “Bıktım senden. Ama seninle daha fazla uğraşmama gerek kalmayacak.”

“Bavuldaki eşyaların arasına bir tabanca mı sakladın?” diye sordu Biron, tekdüze bir sesle.

“Yapmayacağımı mı zannetmiştin? Sahiden de sanki basit bir hamal ya da madenci gibi seni ellerimle uçurumdan aşağı itmeye çalışacağımı mı düşündün? Ben Lingane Otokratı’yım—” Yüzünü öfke bürüdü ve sol elini önünde yanlamasına, sertçe savurdu. “—ve Widemos Kâhyalarının saçma sapan konuşmalarından, aptalca ideallerinden bıktım usandım.” Ardından sesini bir fısıltıya alçalttı. “Yürü şimdi. Uçuruma doğru.” Öne doğru bir adım attı.

Biron ellerini yukarı kaldırdı ve gözünü lazer tabancasından ayırmadan bir adım geriledi. “O zaman babamı sahiden de sen öldürdün.”

“Evet, öldürdüm!” dedi Otokrat. “Sana bunu söylüyorum ki babanın imha odasında paramparça olmasını sağlayan adamın senin de onun peşinden gittiğini garanti altına aldığını

hayatının son anlarında bil. Tabii o Hinriad kızını ve onunla birlikte gelen tüm o diğer şeyleri kendisine saklayacağını da öyle. Düşün! Bunu düşünmen için sana ekstradan bir dakika veriyorum! Ama ellerini havada tutmaya devam et yoksa adamlarımın bana sorabileceği sorulara falan aldırış etmez, seni kızartırım.” Maskesi çatlamış, geriye için için yanan bir arzudan başka bir şey kalmamıştı sanki.

“Beni bundan önce de öldürmeye çalıştın.”

“Evet. Bütün tahminlerin doğru. Bunun şu anda sana bir faydası var mı peki? Yaklaşma!”

“Hayır,” dedi Biron, ellerini indirerek. “Ateş edeceksen hiç durma.”

“Buna cesaret edemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Ateş edeceksen et dedim.”

“Edeceğim zaten.” Otokrat, delikanlının başına nişan aldı ve dört adım öteden tetiğe bastı.

19

YENİLGİ!

Tedor Rizzett küçük platonun etrafından dikkatlice dolaştı. Henüz görölmeye hazır değildi fakat çıplak kayalarla dolu bu gezegende saklanmak zordu. Devrilmiş, kristalimsi kayalarla dolu bir yere gelince kendisini daha güvende hissetti. Onların arasından geçti. Arada sırada durup eldivenlerinin süngerimsi tersiyle yüzünü siliyordu. Kuru soğuk aldatıcıydı.

Artık onları görebiliyordu; bir V oluşturan, iki granit sütununun arasında duruyorlardı. Tüfeğini koltuk altına sıkıştırdı. Sırtı güneşe dönüktü. Cılız bir sıcaklığın içine işlediğini hissetti memnuniyetle. Otokrat ve Biron ondan tarafa bakacak olurlarsa güneş gözlerini alacak ve kendisini daha da görünmez kılacaktı.

İki adamın konuştuklarını açıkça duyabiliyordu çünkü telsiz bağlantısı aktifti. Gülümsedi; şimdiye dek her şey plana uygun gitmişti. Onun burada bulunması hariç elbette ama böylesi daha iyiydi. Planları çok cüretkârdı ve kurbanları hiç de aptal biri değildi. Meseleyi bir çözüme kavuşturmak için Rizzett'ın tüfeğine ihtiyaç olabilirdi.

Bekledi. Otokrat namlusunu Biron'a doğrulturken soğukkanlı bir biçimde izledi.

Artemisia lazer tabancasının doğrultulduğu anı görmedi. İki adamın düz bir kayanın üstünde karşılıklı durduğunu da

öyle... Beş dakika önce ufukta Rizzett'in silüetini görmüştü ve o zamandan beri adamı takip ediyordu.

Her nasılsa adam yetişemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Görüşü kararıp dalgalandı ve iki kez kendisini yerde yüzüstü uzanırken buldu. Düştüğünü bile hatırlamıyordu. İkinci seferin ardından, tökezleyerek ayağa kalkarken keskin kayalar tarafından kesilen bileğinden kan sızdığını fark etti.

Yüksek bir yere çıkan Rizzett bir kez daha ufukta göründü ve Artemisia onun peşinden aceleyle koşturmak zorunda kaldı. Adam ışıltılı kaya ormanının arasında bir kez daha kaybolunca genç kız çaresizlikle ağlamaya başladı. Sırtını bir kayaya yasladı, yorgunluktan bitap düşmüştü. Tarih öncesi bir volkanik çağın kadim bir yadigârı olan kayanın o güzelim kırmızı-pembe nüansı dikkatinden kaçtı.

Tek yapabildiği bütün bedenini kaplayan boğulma hissiyle mücadele etmeye çalışmaktı.

Derken Rizzett'i gördü. Çatal şeklindeki bir kaya oluşumunun arkasına çömelmiş, sırtı ona dönük vaziyette bekliyordu. Artemisia nöronik kamçıyı sıkıca kavrayıp sert zeminde sallantılı bir şekilde koşturdu. Rizzett tüfeğinin namlusundan bakıyor, nişan alıyor, hazırlanıyordu.

Arta başaramayacaktı.

Adamın dikkatini dağıtması gerekiyordu. "Rizzett!" diye bağırdı. "Rizzett, ateş etme!"

Bir kez daha tökezledi. Güneş kararıyordu fakat genç kızın bilinci açık kaldı. Zemine sertçe çarptığını hissedecek, parmaklarıyla kamçının düğmesini arayacak kadar ayık kalmayı başardı. Düzgün nişan almış olsaydı bile Rizzett'a ulaşamazdı, zaten alamamıştı da...

Birinin kendisine sarılıp yerden kaldırdığını hissetti. Bakmaya çalıştı ancak göz kapakları açılmadı.

"Biron?" dedi zayıf bir fısıltıyla.

Bir dizi anlaşılmaz kelime işitti ancak sesin Rizzett'a ait ol-

duğu açıktı. Bir Şeyler daha söylemeye çalıştı, ardından ansızın sustu. Başaramamıştı!

Her yer karardı.

Otokrat, bir adamın içinden ona kadar sayabileceği bir zaman zarfı boyunca hareketsiz kaldı. Biron da hareket etmeden onu izliyor, az evvel yakın mesafeden kendisine ateşlenen tabancanın namlusuna bakıyordu. O izlerken namlu yavaşça aşağı indi.

“Silahın ateş edecek durumda değil anlaşılan,” dedi delikanlı. “Bir kontrol et istersen.”

Otokrat solgun yüzünü bir Biron’a bir tabancasına çevirip durdu. Dört adım öteden ateş etmişti. Her Şeyin sona ermiş olması gerekirdi. Donakalmasına neden olan şaşkınlıktan bir anda sıyrıldı ve seri hareketlerle lazer tabancasını parçalarına ayırmaya başladı.

Enerji kapsülü yerinde değildi; olması gereken yerde işe yaramaz bir boşluk vardı. Otokrat öfkeyle inleyip elindeki l metali bir kenara fırlattı. Tabanca havada dne dne uçup hafif bir çınlama sesiyle kayalara çarptı.

“Erkek erkeğe!” dedi Biron. Sesi hevesle titriyordu.

Otokrat bir adım geri çekildi ve tek kelime bile etmedi.

Biron yavaşça öne doğru bir adım attı. “Seni ldrmem için bir sürü yol var fakat hiçbiri yeterince tatmin edici değil. Eğer seni bir lazer tabancasıyla vurursam saniyenin milyonda birinde can verirsin. ldğn anlamazsın bile. Ve bu kötü olur. Galiba nispeten daha yavaş bir yöntem olsa da seni elle-rimle öldürmek kayda değer bir biçimde memnuniyet verici olacak.”

Bacak kasları gerildi ama niyetlendiği sıçramayı hiçbir zaman gerçekleştiremedi. Hareketini yarıda kesen çığlık tiz, ince ve panik doluydu.

“Rizzett!” diye geldi ses. “Rizzett, ateş etme!”

Biron yüz metre kadar gerisindeki kayaların ardındaki hareketi ve bir metal parıltısını görmek için tam zamanında döndü. Derken üstüne sıçrayan birinin ağırlığı tepesine bindi. Delikanlı iki büklüm olup dizlerinin üstüne yığıldı.

Otokrat tepesine ustalıkla binmiş, dizleriyle rakibinin beline sertçe vururken bir yumruğuyla da genç adamın ensesine vurmuştu. Biron iniltili bir homurtu eşliğinde nefessiz kaldı.

Genç adam bilincini esir alan karanlığa karşı mücadele edip kendini yana attı. O yerde sırtüstü uzanırken Otokrat da geri sıçrayıp yeniden saldırıya hazırlandı.

Biron tam zamanında iki bacağına birden hızla yukarı savurarak üstüne atılan Jonti'ye vurmayı başardı. Otokrat geriye savruldu. İki adam aynı anda ayağa kalktı; terleri yanaklarında buza dönüşüyordu.

Birbirlerinin etrafında yavaşça döndüler. Biron karbondioksit tüpünü bir kenara attı. Otokrat da kendisinininkini çıkardı, onu örgülü metal hortumundan kavradı, sonra da öne atılıp hızla fırlattı. Biron çabucak çömeldi ve başının üstünden ıslık çalarak geçen tüpü hem duydu hem de hissetti.

Genç adam tekrar ayağa kalkıp Otokrat dengesini sağlayamadan önce rakibinin üstüne atladı. İri ellerinden biriyle adamın bir bileğini kavrarken diğeriyle de Jonti'nin yüzüne sert bir yumruk attı. Sonra da hasmının yere yığılmasına müsaade ederek geri çekildi.

“Ayağa kalk,” dedi. “Seni bekleyen daha bunun gibi bir sürü yumruk var. Acelemiz yok.”

Otokrat eldivenli ellerinden biriyle yüzüne dokundu ve kumaşa bulaşan kana bakakaldı. Ağzı çarpıldı ve bir eliyle az evvel fırlattığı metal silindiri arandı. Biron'ın ayağı eline sertçe basınca da acıyla çığlık attı.

“Uçuruma çok yakınsın Jonti,” dedi Biron. “O tarafa fazla

yaklaşmamalısın. Ayağa kalk. Dur da seni öteki tarafa fırlatı-
vereyim.”

Ama tam o sırada Rizzett’in sesi yankılandı. “Bekle!”

“Vur şu herifi Rizzett!” diye bağırdı Otokrat. “Öldür onu!
Önce kollarından, ardından bacaklarından. Sonra da onu bu-
rada bırakıp gideriz.”

Rizzett tüfeğini yavaşça kaldırıp omzuna dayadı.

“Lazer tabancanın boş olmasını kim ayarladı dersin Jonti?”

“Ne?” Otokrat ona boş boş baktı.

“Silahına erişimi olan kişi ben değildim. Peki o zaman kim
yaptı? Kim şu anda sana bir tüfek doğrultuyor? Bana değil
Jonti, sana!”

Otokrat, Rizzett’a dönerek bağırdı. “Hain!”

“Hain olan ben değilim, efendim,” dedi Rizzett, alçak sesle.
“Asıl hain, Widemos Kâhyası’na ihanet ederek onun ölümüne
yol açan kişinin ta kendisi.”

“Ben öyle bir şey yapmadım,” diye bağırdı Otokrat. “Eğer
bu çocuk sana öyle bir şey anlattıysa söylediklerinin hepsi ya-
lan.”

“Bize kendiniz söylediniz. Sadece silahınızı boşaltmakla
kalmadım, aynı zamanda telsizinizin düğmesine de kısa devre
yaptırdım. Böylece bugün söylediğiniz her şeyi hem ben hem
de bütün mürettebat duydu. Ne olduğunuzu hepimiz biliyo-
ruz.”

“Ben sizin otokratınızım.”

“Ayrıca yaşayan en büyük hainsiniz.”

Otokrat bir müddet boyunca hiçbir şey söylemedi ve ken-
disini karamsar, öfkeli yüzlerle süzmekte olan adam ile de-
likanlıya bakıp durdu. Ardından ayağa kalktı, özdenetiminin
patlak dikişlerini bir araya topladı ve öfkesinin gücüyle onları
bir arada tuttu.

Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse sakindi. “Hepsi doğ-
ru olsa bile ne fark eder ki? Bu meseleyi şimdilik bir kenara

bırakmaktan başka çareniz yok. Ziyaret etmemiz gereken son bir gezegen daha var. İsyan gezegeni *kesinlikle* orası ve koordinatlarını yalnızca ben biliyorum.”

Saygınlığını bir şekilde geri kazanmıştı. Bir eli kırılan bileğinden gevşekçe sarkıyordu, üst dudağı gülünç bir şekilde şişmişti ve yanağında kurumuş kan birikmişti fakat her nasılsa hükmetmek için doğanların azametini saçıyordu.

“Bize söyleyeceksin,” dedi Biron.

“Ne olursa olsun söyleyeceğimi sanıyorsan anca kendini kandırırsın. Yıldız başına ortalama yetmiş ışık yılı küp düştüğünü zaten söyledim. Deneme yanılma yöntemine başvuru-
rarak, orayı bensiz bulmaya kalkışırsanız herhangi bir yıldız rastlama olasılığınız iki yüz elli katrilyonda bir demektir. *Herhangi* bir yıldız!”

Biron’ın zihinde bir ampul yandı.

“Onu *Vicdansız*’a geri götür!” dedi.

“Leydi Artemisia—” dedi Rizzett, alçak sesle.

“O zaman bağırın oydu,” diye lafını kesti delikanlı. “Şimdi nerede?”

“O iyi, güvende. Dışarıya karbondioksit tüpü takmadan çıkmış. Doğal olarak, kanındaki CO2 miktarı azalınca da vücudunun otomatik soluk alma sistemi yavaşlamış. Koşmaya çalışıyordu ama ihtiyari derin nefesler alması gerektiğini akıl edememiş. Bayıldı.”

Biron kaşlarını çatı. “Neden sana engel olmak istemiş olabilir ki? Erkek arkadaşını kurtarmaya mı çalışıyordu acaba?”

“Evet, aynen öyle yapıyordu! Ama tam tersine, beni Otokrat’ın adamı sandı ve seni vuracağımı zannetti. Bu sıçanı gemiye geri götürüyorum. Ve Biron...”

“Evet?”

“Çabuk dönmeye çalış. O hâlâ Otokrat ve mürettebatla konuşulması gerekebilir. Ömür boyu gösterilen bir sadakat alışkanlığını kırmak kolay iş değil... Leydi Artemisia şu kayanın

arkasında. Donarak ölmekten önce gidip onu getir, olur mu? Seni görmeden bir yere kıpırdamayacağını söyledi.”

Genç kızın yüzü, başını kaplayan kapüşona iyice gömülmüştü. Vücut hatları da uzay elbisesinin kalın, sarıp sarmalayan katmanları arasından görülmüyordu. Yine de ona yaklaşıırken Biron’ın adımları hızlandı.

“Nasılsın?” diye sordu delikanlı.

“Daha iyiyim, teşekkürler. Bir soruna sebep olduysam üzgünüm.”

Yüz yüze duruyorlardı. Sohbetleri iki cümlede sona ermiş gibi göründü.

“Zamanı geri döndüremeyeceğimizi, yaptığım şeyleri ve söylediğim sözleri geri alamayacağımı biliyorum,” dedi Biron bir müddet sonra. “Ama anlamamı istiyorum.”

“Anlamam neden bu kadar önemli?” Kızın gözleri parladı. “Haftalardır anlamaktan başka bir şey yapmıyorum. Yine babamdan mı söz edeceksin?”

“Hayır. Babanın masum olduğunu biliyorum. Başından beri Otokrat’tan şüpheleniyordum fakat emin olmam gerekiyordu. Bunu yalnızca yaptıklarını ona itiraf ettirerek başara-bilirdim Arta. Ve bunun sadece tek bir yolu vardı.” Kendini berbat hissetti. “Yaptığım kötü bir şeydi. Neredeyse Jonti’nin babama yaptıkları kadar kötü. Beni affetmeni beklemiyorum.”

“Anlamıyorum.”

“Otokrat’ın seni istediğini biliyordum Arta. Siyasi açıdan kusursuz bir eş olurdun. Hinriad ismi amaçları için Widemos’tan daha faydalı olurdu. Yani seni bir kez elde ettikten sonra bana ihtiyacı kalmayacaktı. Seni kasten ona ittim Arta. Rol keserek ona yöneleceğini umdum. Sen bunu yaptığında Jonti benden kurtulma zamanının geldiğine karar verdi. Böylece Rizzett ve ben bir tuzak kurduk.”

“Yani bunca zamandır beni hâlâ seviyor muydun?”

“Buna inanmak senin için çok mu zor Arta?”

“Babanın hatırası ve ailenin onuru için aşkını feda etmeye hazırdın demek? Nasıldı şu eski şiir? Onurunu bu kadar sevmeseydin beni de bu kadar sevemezdin aşkım!”

“Lütfen Arta!” dedi Biron, sefil bir biçimde. “Yaptığımdan gurur duymuyorum ama başka bir çıkar yol düşünemedim.”

“Bana planından söz edebilir, beni kullanmak yerine sırdaşın yapabilirdin.”

“Bu senin kavgan değildi. Şayet başarısız olsaydım –ki olabilirdim– işin dışında kalmış olacaktın. Otokrat beni öldürdüğünde benimle olmadığın için daha az incinecektin. Hatta onunla evlenebilir, mutlu bile olabilirdin.”

“Eh, sen kazandığına göre onun *kaybı* için üzülebilirim.”

“Ama üzölmüyorsun.”

“Nereden biliyorsun?”

“En azından bunu neden yaptığımı anlamaya çalış,” dedi delikanlı çaresizce. “Aptalca olduğunu kabul ediyorum, hem de çok aptalca... Anlamıyor musun? Hiç değilse benden nefret etmemeyi deneyemez misin?”

“Seni sevmemeyi denedim ama gördüğün gibi başaramadım,” dedi kız usulca.

“O zaman beni affediyor musun?”

“Niçin? Anladığım için mi? Hayır! Eğer iş sadece anlamaya kalsaydı yaptıklarını hayatım boyunca affedemezdim. Ama seni affedeceğim Biron çünkü başka türlüşüne gönlüm elvermez. Seni affetmeden bana geri dönmeni nasıl isteyebilirim ki?”

Ardından kendini delikanlının kollarına attı ve soğuktan üşümüş dudaklarını onunkine uzattı. Kalın kumaşlı iki kıyafet tarafından birbirlerinden ayrı tutuluyorlardı. Biron'ın elleri sarıldığı vücudu hissedemiyordu ancak dudakları genç kızın beyaz, pürüzsüz yüzünün son derece farkındaydı.

Delikanlı sonunda, “Güneş iyice alçaldı. Hava iyice soğuyacak,” dedi endişeyle.

Ama Arta, “O zaman giderek ısınmam çok tuhaf,” dedi usulca.

Birlikte gemiye doğru yürüdüler.

Biron adamların karşısında gerçekte hissetmediği bir özgüvenle dikiliyordu. Lingane gemisi kocamandı ve elli mürettebat barındırıyordu. Hepsi karşısında oturuyordu. Elli kişi! Doğuştan beri Otokrat’a sorgusuz sualsiz sadakat gösteren Linganeliler.

Aralarından bazıları Rizzett tarafından daha önce ikna edilmişti, bazıları da o günün erken saatlerinde Otokrat’ın itirafına bizzat kulak misafiri olmuştu. Ama acaba kaç tanesi hâlâ şüpheci, hatta belki de düşmandı?

Biron’ın sözleri şimdilik çok az işe yaramıştı. Öne doğru eğilerek sesinin iyice özgüven kazanmasını sağladı. “Peki siz ne uğruna savaşıyorsunuz, beyler? Hayatlarınızı niçin feda ediyorsunuz? Özgür bir galaksi için olduğunu düşünüyorum. Her gezegenin kendi kararlarını kendisinin verdiği, kendi mallarından kendi servetini edindiği, kimsenin kölesi olmadığı bir galaksi. Haklı mıyım?”

Onaylama olabilecek, alçak bir mırıltı duyuldu ancak coşkudan yoksundu.

Biron devam etti. “Peki, Otokrat niçin savaşıyordu? Kendisi için. O Lingane Otokratı. Eğer kazanırsa Nebula Krallıkları Otokratı olacak. Siz de bir Han’ı bir Otokrat’la değiştirmiş olacaksınız. Bunun ne faydası olacak? Ölmeye değer mi?”

“En azından bizden biri olacak, o iğrenç Tyrannlılardan değil,” diye bağırdı adamlardan biri.

“Otokrat, hizmetlerini sunmak için isyan gezegenini arıyordu. Hırs bunun neresinde?” diye bağırdı bir başkası.

“Hırs, daha erkeksi meselelerden doğmalı, ha?” dedi Biron, alaycı bir şekilde. “Ama isyan gezegenine arkasında bir organizasyonla birlikte gidecekti. Onlara tüm Lingane’i teklif edebilirdi; onlara Hinriadlarla ittifak kurma prestijini teklif edebileceğini de zannetti. Sonunda isyan gezegeninin kendisine ait olacağından, onunla ne isterse yapabileceğinden gayet emindi.

“Harekâtın güvenliği kendi planlarıyla çakıştığında hırsı için sizlerin hayatını feda etmekten geri kalır mıydı sanıyorsunuz? Babam onun için bir tehditti. Babam dürüst ve özgürlük yanlısı bir adamdı. Ama aynı zamanda da çok popülerdi, bu yüzden ihanete uğradı. Otokrat bu ihanetle hem bütün davayı hem de hepinizi mahvetmiş olabilir. Amacına uygun düştüğü takdirde Tyrannlılarla bile anlaşma yapabilecek bir adamın emrindeyken hangimiz güvende olabiliriz ki?”

“Bu daha iyi,” diye fısıldadı Rizzett. “Buna tutun. Göster onlara.”

Arka sıralardan yine aynı ses yükseldi. “Otokrat isyan gezegeninin nerede olduğunu biliyor. Sen biliyor musun?”

“Bunu sonra konuşuruz. Şimdilik sadece Otokrat’ın liderliği altında hepimizin tam bir felakete sürükleneceğine odaklanın. Onun rehberliğini terk edip daha iyi, daha soylu bir yol izleyerek kendimizi kurtarmak için hâlâ vaktimiz var; yenilgiden kıl payı kurtularak—”

“—sizi bekleyen tek şey yenilgi sevgili delikanlı,” diye geldi yumuşak bir ses. Biron korkuyla o tarafa döndü.

Elli kişilik mürettebat mırıldanarak ayaklandı ve bir anlığına ileri atılacak gibi göründüler fakat toplantıya silahsız gelmişlerdi; Rizzett bunu bizzat garanti altına almıştı. Ve şimdi bir tabur Tyrann muhafızı farklı kapılardan içeri giriyor, silahlarını onlara doğrultuyordu.

Simok Aratap ise her iki elinde birer lazer tabancasıyla Biron ile Rizzett’in tam arkasındaydı.

20

NEREYE?

Simok Aratap karşısında dikilen dört kişinin karakterini dikkatle tarttı ve içinde bariz bir heyecan dalgası hissetti. Bu büyük bir kumar olacaktı. Örüntünün ipleri birbirine iyice yaklaşmıştı. Binbaşı Andros onunla olmadığı için memnundu; Tyrann kruvazörleri gittiği için de öyle.

Sancak gemisiyle, adamlarıyla ve kendisiyle baş başa kalmıştı. Bunlar yeterliydi. Elindekileri güçlkle idare etmekten nefret ederdi.

İlman tavırlarla söze girdi. “İzin verin son gelişmelerden sizi haberdar edeyim leydim ve baylar. Adamlarının bir kısmı Otokrat’ın gemisine el koydu ve Binbaşı Andros’un eşliğinde Tyrann’a doğru yola çıktılar. Otokrat’ın adamları yasalara uygun bir biçimde mahkemeye çıkarılacak ve suçlu bulundukları takdirde vatana ihanetten cezalandırılacaklar. Peki sizinle ne yapmalıyım?”

Rhodialı Hinrik hemen yanı başında oturuyor, çektiği ızdırıp yüzünden okunuyordu. “Kızımın henüz çok genç olduğunu hesaba katın lütfen. Bu işe rızası dışında karıştırıldı. Artemisia, söyle onlara—”

“Kızınız,” diye araya girdi Aratap, “muhtemelen serbest bırakılacak. Yanılmıyorsam kendisi oldukça yüksek mevkili bir

Tyrannlıyla evlenmek üzere. Bunu aklımızda tutacağımızdan emin olabilirsiniz.”

“Eğer diğerlerini serbest bırakırsanız onunla evlenirim,” dedi Artemisia.

Biron yarı yarıya doğruldu ama Aratap bir elini sallayarak delikanlıya oturmasını işaret etti. “Leydim, lütfen!” dedi Tyrannlı Komiser gülümseyerek. “Sizlerle pazarlık edebilirim, itiraf ediyorum. Lâkin ben Han değil, yalnızca onun hizmetkârlarından biriyim. Dolayısıyla yapacağım her pazarlığın vatanımda onaylanması gerekiyor. Tam olarak ne teklif ediyorsunuz?”

“O adamla evliliği kabul etmeyi.”

“Bunu teklif etmek size düşmez. Babanız zaten bunu kabul etti ve o kadarı yeterli. Önerebileceğiniz başka bir şey var mı?”

Aratap iradelerinin yavaşça kırılmasını, karşı koyamayacak duruma düşmelerini bekliyordu. Üstlendiği rolden hoşlanmaması onu hakkıyla yerine getirmesine engel değildi. Örneğin kız tam şu anda gözyaşlarına boğulabilir ve delikanlının di-rencinin kırılmasına sebep olabilirdi. Sevgili oldukları açtı. Yaşlı Pohang’ın bu durumda kızı isteyip istemeyeceğini merak etti ve muhtemelen isteyeceğine karar verdi. Anlaşma hâlâ pek çok açıdan ihtiyarın yararınaydı.

Aratap ilgisizce kızın çok çekici biri olduğunu düşündü. Ayrıca hâletiruhiyesini korumayı da başarmıştı. *Çok güzel,* diye düşündü Komiser. *Güçlü bir iradesi var. Pohang anlaşma-dan o kadar da memnun kalmayabilir demek ki.*

“Kuzeninizi de müdafaa etmek ister misiniz?” diye sordu Aratap, Hinrik’e dönüp.

Direktör’ün dudakları sessizce hareket etti.

“Kimse beni müdafaa etmeyecek. Tyrannlılardan hiçbir şey istemiyorum. Hiç durma, vurulmamı emret.”

“Histerik davranıyorsunuz,” dedi Aratap. “Bir duruşma yapılmadan vurulmanızı emredemeyeceğimi biliyorsunuz.”

“O benim kuzenim,” diye fısıldadı Hinrik.

“Bu da göz önünde bulundurulacak. Siz soylular kullanışlılığınıza çok fazla bel bağlamamanız gerektiğini öğrenmelisiniz. Kuzeninizin bu dersi alıp almadığını merak ediyorum.”

Gillbret’in tepkisi hoşuna gitmişti. Hiç değilse o adam ölmeyi gerçekten de istiyordu. Bu hüsrân dolu hayat onun için çok fazlaydı. Onu hayatta bırakmak bile çökmesi için yeterliydi.

Rizzett’in önünde uzun uzadıya düşündü. Adam Otokrat’ın askerlerinden biriydi. Bu düşünceyle birlikte hafif bir utanç duydu. Aratap, takibe ilk başladıklarında Otokrat’ın bu olaya karışma ihtimalini görmezden gelmiş, mantığa aykırı bulmuştu. Eh, arada sırada yanılmak iyiydi; kendinize güveninizi dengede tutar, kibre kapılmanıza engel olurdu.

“Hainin tekine hizmet eden bir aptaldın,” dedi. “Bizim yanımızda yer alman daha iyi olurdu.”

Rizzett kızardı.

Aratap devam etti. “Şayet askerî bir ünün varsa bile korkarım artık yok oldu. Soylu biri değilsin ve ülke meseleleri senin durumuna etki etmeyecek. Halka açık bir şekilde yargılanacak ve bir maşanın maşası olduğunu herkes bilecek. Çok yazık.”

“Ama bir anlaşma teklif etmek üzeresiniz sanırım?” dedi Rizzett.

“Anlaşma mı?”

“Arkadaşlarımla aleyhine tanıklık yapabilirim mesela? Siz sadece bir gemi dolusu adamı ele geçirdiniz. İsyancıların geri kalanını da öğrenmek istemez misiniz?”

Aratap başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır. Otokrat elimizde. İstedığımız bilgileri o verecektir. Bunu yapmasa bile ihtiyacımız olan tek şey Lingane’e savaş açmak. Ondan sonra geriye isyan falan kalmayacağından eminim. O türden bir anlaşma olmayacak.”

Böylece delikanlının önüne geldi. Aratap onu en sona bı-

rakmıştı çünkü içlerinde en zeki olan oydu. Öte yandan henüz çok gençti ve gençler çoğunlukla bir tehdit oluşturmazdı. Çünkü sabırsız olurlardı.

Biron o daha bir şey diyemeden önce lafa girdi. “Bizi nasıl takip ettin? Senin için mi çalışıyordu?”

“Kim? Otokrat mı? Bu olayda değil. Sanırım zavallı herif ikili oynamaya çalışıyordu. Ama tüm yeteneksizler gibi o da başarısız oldu.”

Hinrik yaşına yakışmayan, çocuksu bir hevesle araya girdi. “Tyrannlıların gemileri hiperuzayda takip edebilen bir icadı var.”

Aratap hızla o tarafa döndü. “Şayet majesteleri sözümü kesmekten kaçınırlarsa minnettar olurum,” dedi. Hinrik korkuyla sindi.

Aslında bir önemi yoktu; bu dört asiden hiçbirisi bundan böyle bir tehdit oluşturmamayacaktı. Ancak Aratap delikanlının aklındaki şüphelerden birinin bile azalmasını istemiyordu.

“Bana bak,” dedi Biron. “Ya gerçeklerden konuşalım ya da bu konuşma burada bitmiştir. Burada olmamızın sebebi bize duyduğun sevgi değil. Neden bizi de diğerleriyle birlikte Tyrann’a yollamadığını söyleyeyim mi? Çünkü bizi nasıl öldüreceğini bilmiyorsun. Aramızdan ikisi Hinriad. Ben bir Widemos’um. Rizzett da Lingane donanmasının ünlü bir komutanı. Elindeki beşinci adam, hem bir korkak hem de bir hain olan evcil hayvanınsa hâlâ Lingane Otokratı. Tyrann’dan Nebula’nın ucuna kadar tüm Krallıkları karıştırmadan içimizden birimizi bile öldüremezsin. Bizimle anlaşma yapmaya çalışmak zorundasın çünkü yapabileceğin başka bir şey yok.”

“Bütününüyle yanıyorsun diyemem,” dedi Aratap. “İzin verin size bir örüntü öreyim. Evet, sizi takip ettik. Nasıl olduğunun bir önemi yok. Sanırım Direktör’ün aşırı gelişmiş hayal gücünü görmezden gelebilirsiniz. Hiçbir gezegene iniş yapmaksızın üç farklı yıldız uğradınız. Sonra dördüncü bir

yıldıza ulaşip inebileceğiniz bir gezegen buldunuz. Biz de sizinle birlikte inişe geçtik, izledik ve bekledik. Beklememize degecek bir şeyler olabileceğini düşündük ve haklı çıktık. Otokrat'la kavga ettin, ikinizin de telsizi herhangi bir sınırlama olmaksızın yayın yapıyordu. Bunu kendi çıkarların doğrultusunda sen yaptın, biliyorum ama bizim işimize de yaradı. Konuştuklarınıza kulak misafiri olduk.

“Otokrat ziyaret etmeniz gereken bir gemi daha kaldığını ve bunun isyan gezegeni olabileceğini söyledi. Bu son derece ilginç, anlıyorsunuz ya? Asi bir gezegen. Merakım kabardı. Beşinci ve son gezegen nerede yer alıyor olabilir sizce?”

Odaya uzun bir sessizlik çökmesine müsaade etti. Ardından bir sandalyeye kurulup onlara serinkanlılıkla baktı. Önce birine, sonra ötekine...

“İsyan gezegeni falan yok,” dedi Biron.

“Bir hiç uğruna mı buraları araştırıyordunuz yani?”

“Hiçbir şey aramıyorduk.”

“Saçmalıyorsun.”

Biron bezgince omuz silkti. “Başka bir cevap bekliyorsan asıl sen saçmalıyorsun.”

“Şu isyan gezegeninin bir ahtapotun merkezi olduğunu hayal edin,” dedi Aratap. “Sizi canlı tutmamın tek sebebi onu bulmak. Hepinizin elde edebileceği bir şey var. Leydim, sizi evliliğinizden azat edebilirim. Lord Gillbret, sizin için bir laboratuvar kurabilir ve rahatsız edilmeden çalışmanızı sağlayabiliriz. Evet, düşündüğünüzden daha çok şey biliyoruz.” (Aratap çabucak başını çevirdi. Gillbret'in yüz ifadesi değişmişti, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu ve bu hiç hoş olmazdı.) “Albay Rizzett, askerî mahkemeye çıkarılma rezilliğinden, kesin bir mahkumiyetten ve saygınlığınızı kaybetmekten kurtulabilirsin. Sen, Biron Farrill, tekrardan Widemos Kâhyası olabilirsin. Hatta babana yönelik tüm suçlamaları geri çekebilir ve—”

“Onu hayata geri mi getireceksiniz?”

“–itibarını onarabiliriz.”

“İtibarı,” dedi Biron, “cezaya çarptırılmasına ve öldürülmesine sebep olan hareketlerinde yatıyor. İtibarını onarmaya ya da elinden almaya sizin gücünüz yetmez.”

“Dördünüzden biri aradığınız gezegenin nerede olduğunu bana söyleyecek,” dedi Aratap. “İçinizden biri mantıklı davranacak ve kendisine vadettiğim şeyi kazanacak. Geri kalanınız evlenecek, hapse atılacak ve idam edilecek... artık hangisi sizin için en kötüsüyse. Sizi uyarıyorum, gerekirse sadistleşebilirim.”

Bir dakika kadar bekledi. “Hanginiz konuşacaksınız? Eğer siz yapmazsanız yanınızdaki yapacak. Siz de her şeyi kaybetmiş olacaksınız ama ben yine de istediğimi elde etmiş olacağım.”

“Faydası yok,” dedi Biron. “Her şeyi dikkatle planlamana rağmen işe yaramayacak. İsyan gezegeni diye bir yer yok.”

“Otokrat olduğunu söylüyor.”

“O zaman sorunu ona sor.”

Aratap kaşlarını çatı. Delikanlı blöfö mantık sınırının ötesine taşıyordu. “Niyetim sizlerden biriyle anlaşmak.”

“Ama geçmişte Otokrat’la da anlaşmıştın. Tekrar yap. Senden istediğimiz hiçbir şey yok.” Biron diğerlerine baktı. “Değil mi?”

Artemisia ona sokulup bir elini yavaşça delikanlının dirseğine koydu. Rizzett kararlı bir şekilde kafa salladı, Gillbret ise, “Aynen öyle!” diye mırıldandı, soluksuz bir şekilde.

“Kararınızı verdiniz,” dedi Aratap ve bir düğmeye bastı.

Otokrat’ın sağ bileği ince bir metal levhayla hareketsiz kılınmış, manyetik olarak sıkıca karnına tutturulmuştu. Yüzünün sol yanı, iyileşmeye zorlandığı için kıpkırmızı görünen pürüz-

l  bir yara haricinde ŐŖiŖip morarmıŖtı. Sağlam kolunu yanındaki silahlı muhafızın tutuŖundan kurtardıktan sonra hareket-sizce durdu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Birazdan söyleyeceğim," dedi Aratap. " nce kimlerin karŖısında durduğunu göz önünde bulundurmanı istiyorum. Bak burada kimler var? Mesela öldürmeyi d Ŗ nd ę n ama seni sakat bırakıp planlarını yok eden bu delikanlı. Hem de sen bir otokrat, o ise bir s rg nken."

Otokrat'ın suratını bürüyen kızarıklığın sebebini anlamak g  t . Yüzünde kıpırdayan tek bir kas bile yoktu.

Aratap da bir Ŗey görmeyi beklemedi ve usulca, neredeyse aldırış etmeksizin sözlerini sürdürdü. "Bu, delikanlının hayatını kurtarıp onu sana getiren Gillbret oth Hinriad. Bu, bana anlatıldığına göre tüm cazibenle kur yaptığın ama yine de delikanlının aŖkı için sana ihanet eden Leydi Artemisia. Bu da en çok güvendiğin fakat yine sana ihanet eden emir subayın Albay Rizzett. Bu insanlara ne borçlusun Otokrat?"

"Ne istiyorsun?" dedi Otokrat, yeniden.

"Bilgi. İstediğimi bana verirsen yeniden otokrat olabilirsin. Daha önce bizim için yaptığın Ŗeyler Han'ın sarayında lehine olabilir. Yoksa--"

"Yoksa ne?"

"Yoksa istediğimi bunlardan alacağım, anlıyor musun? Onlar kurtulacak, sense idam edileceksin. Onlara bir borcun olup olmadığını, boŖ yere inatçılık ederek onlara hayatlarını kurtarma fırsatı vermek isteyip istemediğini bu yüzden sordum."

Otokrat'ın yüzü acı verici bir tebessümle çarpıldı. "Hayatlarını benimki pahasına bile kurtaramazlar. Aradığınız gezeğinin yerini bilmiyorlar. Ama ben biliyorum."

"İstediğim bilginin ne olduğunu s ylememiŖtim, Otokrat."

"İsteyebileceğin sadece tek bir Ŗey olabilir." Sesi  atallaŖmasına rağmen dedikleri yine de anlaŖılıyordu. "Eğer konuŖsam yine Otokrat olabileceğimi mi söyledin?"

“Eskisinden daha güvenli olarak elbette,” dedi Aratap, ki-
barca.

“Ona inanırsan ihanetlerine yenisini eklemiş olacaksın!”
diye bağırdı Rizzett. “Ve her şey sona erdiğinde seni yine de
öldürecekler!”

Muhafız öne doğru bir adım attıysa da Biron bu hareketi
öngördü ve kendini Rizzett’ın üstüne atıp onu geri çekti.

“Aptal olma,” diye mırıldandı. “Yapabileceğin bir şey yok.”

“Ne otokratlığımı umursuyorum ne de kendimi Rizzett,”
dedi Otokrat. Ardından tekrar Aratap’a döndü. “Bunları öldü-
recek misin? En azından bana bunun sözünü verebilir misin?”
Rengi korkunç bir şekilde bozulan yüzü çarpıldı. “Bilhassa da
onu.” Bir parmağını havaya saplarcasına Biron’ı işaret etti.

“Eğer bedelin buysa halledebiliriz.”

“Şayet infazcısı ben olursam, sizi diğer bütün vaatleriniz-
den muaf tutarım. Onu öldüren lazer silahının tetiğini ben
çekersenem kısmen ödeşmiş oluruz. Ama bunu yapamayacak-
sam bile en azından bilmenizi istemediği şeyi size söyleyebi-
lirim. Sana ışık yılı ve radyan olarak ro, teta ve fi değerlerini
vereceğim. 7352.43, 1.7836, 5.2112. Bu üç nokta aradığınız
gezegenin galaksideki yerini gösteriyor. İstedğin bilgiye artık
sahipsin.”

“Kesinlikle,” dedi Aratap, adamın dediklerini yazarak.

Rizzett öfkeyle bağırarak delikanlının kollarından kurtul-
du. “Hain! Hain!”

Dengesiz yakalanan Biron onu tutmayı başaramayıp bir di-
zinin üstüne düştü. “Rizzett,” diye bağırdı boş yere.

Yüzü çarpılan Rizzett muhafızla kısa bir boğuşma yaşadı.
İçeriye başka muhafızlar doluşurken Rizzett adamın lazer ta-
bancasını ele geçirmişti bile. Hem ellerini hem de dizlerini
kullanarak Tyrannlı askerlerle boğuşmaya başladı. Biron ken-
dini karmakarışık hâldeki vücutların üstüne atarak kavgaya
karıştı, Rizzett’ı boğazından yakaladı ve onu geri çekti.

“Hain!” dedi nefes nefese kalan Linganeli, ümitsizce kenara çekilmeye çalışan Otokrat’a nişan alarak. Ateş etti! Ardından Tyrannlılar lazer tabancasını elinden almayı başarıp onu yere yıktılar.

Lâkin Otokrat’ın sağ omzu ve göğsünün yarısı kavrulmuştu. Kolunun ön kısmı manyetik sargısından grotesk bir biçimde sarkıyordu. Parmakları, bileği ve dirseği kapkara bir harabeyle son buluyordu. Vücudu uzunca bir an boyunca bir o yana bir bu yana çılgınca sallanırken gözlerini kırptırıyor-muş gibi göründü, ardından bakışları donuklaştı ve kömürleşmiş bir kalıntı hâlinde yere yığıldı.

Nefesi tıkanan Artemisia yüzünü Biron’ın göğsüne gömdü. Genç adam kendisini babasının katilinin cesedine irkilmeden, dik dik bakmaya zorladı, sonra o da gözlerini çevirdi. Odanın uzak köşesine çekilen Hinrik ise kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kıkırdadı.

Yalnızca Aratap sakinliğini korumayı başardı. “Cesedi ortadan kaldırın,” dedi.

Tyrannlı askerler kendilerine emredileni yapıp zemini hafif ısı ışınlarıyla tarayarak kanları birkaç dakika içerisinde temizlediler. Geriye sadece birkaç dağınık kömür izi kaldı.

Rizzett’in ayağa kalkmasına yardım ettiler. Adam iki eliyle birden üstünü başını silkeledi, sonra da öfkeyle Biron’a döndü. “Ne *halt* ettiğini sanıyorsun sen? Az kalsın o piçi ıskalayacaktım.”

“Aratap’ın tuzağına düştün Rizzett,” dedi delikanlı, bezgince.

“Tuzak mı? O piçi öldürdüm, değil mi?”

“Tuzak da zaten buydu. Tyrannlılara bir iyilik yaptın.”

Rizzett suspus oldu, Aratap da inkâr etmedi. Aksine, iki adamın arasında geçen konuşmayı bariz bir keyifle dinliyordu. Delikanlının aklı çok iyi çalışıyordu doğrusu.

“Eğer Aratap kulak misafiri olduğunu iddia ettiği şeyi ger-

çekten duyduysa istediği bilgiye sadece Jonti'nin sahip olduğunu da biliyor demektir. Jonti, benimle ettiği kavgadan sonra bizimle kasten yüzleştirildi ve Tyrannlıya istediği şeyi kendi isteğiyle verdi. Aratap'ın sadece sinirlerimizi bozmak, uygun bir anda düşünmeden hareket etmemizi sağlamak için sorguya çektiği açıktı. Ben mantıksız bir tepki verinemeye hazırdım, sense değildin.”

“Aslına bakarsan,” diye araya girdi Aratap, “onu senin öldüreceğini düşünmüştüm.”

“Ben olsam,” dedi Biron, “sana nişan alırdım.” Tekrardan Rizzett’a döndü. “Otokrat'ın yaşamasını istemediğini göremiyor musun? Tyrannlılar birer yılan. Otokrat'ın bildiklerini öğrenmeyi arzuluyor, karşılığında ona bir şey vermek istemiyor ama onu öldürmeyi de göze alamıyordu. Onun yerine bunu sen yaptın.”

“Doğru,” dedi Aratap, “ve istediğim bilgiyi aldım.”

Ansızın bir yerlerden keskin bir zil sesi gelmeye başladı.

“Pekâlâ,” dedi Rizzett. “Onlara bir iyilik yapmış oldum ama kendime de bir iyilik yaptım.”

“Pek sayılmaz,” dedi Komiser. “Çünkü arkadaşının çıkarımı eksik. Görüyorsun ya, yeni bir suç işlendi. Tek suçun Tyrann'a ihanet etmekken seni ortadan kaldırmak dikkatlice çözülmesi gereken, siyasi bir mesele teşkil ediyordu. Ama şimdi Lingane Otokratı'nı da öldürdün ve bu sayede parmağımızı bile kıpırdatmamıza gerek kalmadan Lingane yasalarına göre yargılanacak, suçlu bulunacak ve idam edileceksin. Bizim açımızdan gayet elverişli—”

Kaşlarını çatıp sözünü yarıda bıraktı. Zil sesini yeni duymuştu. Kapıya doğru ilerleyip onu bir tekmede açtı.

“Neler oluyor?”

Bir asker onu selamladı. “Genel alarm efendim. Depo bölümünden geliyor.”

“Yangın mı çıkmış?”

“Henüz bilmiyoruz efendim.”

Aratap bir müddet düşündü –Yüce Galaksi!– sonra da hızla odaya geri döndü. “Gillbret nerede?”

Diğerleri de adamın yokluğunu ilk kez o zaman fark etti.

“Onu bulacağız,” dedi Aratap.

Çok geçmeden Gillbret’i makine dairesinde, devasa yapıların arasında saklanırken buldular ve onu yarı sürükleyip yarı taşıyarak Komiser’in odasına geri getirdiler.

Aratap duygusuzca, “Bir uzay gemisindeyken hiçbir yere kaçamazsınız lordum,” dedi. “Genel alarmı çalıştırmak da bir işe yaramaz. Yaşanan kafa karışıklığının süresi bile kısıtlıdır.

“Sanırım bu kadarı yeterli. Çaldığın kruvazör, yani benim kruvazörüm şu anda içinde bulunduğumuz sancak gemisinde tutuluyor Farrill. Onu isyan gezegeninde keşif yapmak için kullanacağız. Sıçrama hesaplamaları tamamlanır tamamlanmaz merhum Otokrat’ın verdiği referans noktalarına gideceğiz. Rahat neslimizin hasret kaldığı türden bir serüven olacak bu.”

Ansızın zihninde filolara komuta edip gezegenleri fetheden babasının görüntüsü canlandı. Andros’un gittiğine çok memnundu. Bu macera yalnızca ona ait olacaktı.

Sonra onları ayırdılar. Artemisia babasıyla birlikte bir yere yerleştirildi, Rizzett ile Biron ise farklı istikametlere götürüldü. Gillbret çığlıklar atıp debelendi.

“Beni yalnız bırakın! Tek başıma kalamam!”

Aratap iç çekti. Tarih kitaplarına bakılırsa Gillbret’in dedesi çok büyük bir hükümdardı. Böyle bir sahneye tanık olmak utanç vericiydi. “Lordumu diğerlerinden birinin yanına yerleştirin,” dedi hoşnutsuzlukla.

Böylece Gillbret ile Biron’ı aynı hücreye attılar. Uzay gemisinde “gece” olup ışıklar loş bir mora dönüşünceye dek aralarında tek bir kelime bile etmediler. Etraf muhafızların onları kameralar vasıtasıyla izleyebileceği kadar aydınlık fakat uyuyabilecekleri kadar da karanlıktı.

Ama Gillbret uyumuyordu.

“Biron,” diye fısıldadı. “Biron.”

Delikanlı yarı yarıya daldığı, donuk uykusundan uyandı.

“Ne istiyorsun?”

“Biron, başardım. Her şey yolunda Biron.”

“Uyumaya çalış Gil.”

“Başardım diyorum Biron. Aratap zeki biri olabilir ama ben ondan daha akıllıyım. Ne kadar eğlenceli, değil mi? Endişelenmene gerek yok Biron, endişelenmene gerek yok. Her şeyi düzelttim.” Bir kez daha delikanlıyı hummalı bir şekilde sarsmaya başladı.

Biron doğrulup oturdu. “Neyin var senin böyle?”

“Bir şeyim yok. Bir şeyim yok. Her şey yolunda. Düzeltiltim.” Gülümsüyordu. Sinsice bir tebessümdü bu, zekice bir şey yapan küçük bir çocuğun gülümsemedi gibiydi hatta.

“Neyi düzelttin?” diye sordu Biron, ayağa kalkarak. Ufak tefek adamı omuzlarından kavrayıp onu da ayağa kaldırdı. “Bana cevap ver.”

“Beni makine dairesinde bulduklarında,” dedi kesik kesik ve hızlı bir şekilde, “saklandığımı zannettiler. Ama saklanmıyordum. Deponun genel alarını çalıştırdım çünkü birkaç dakikalığına yalnız kalmam gerekiyordu... Sadece birkaç dakika. Biron, hiperatomik motorlara kısa devre yaptım.”

“Ne?”

“Çok kolay oldu, yalnızca bir dakikamı aldı. Ve Tyrannlıların bundan haberi yok. Çok zekice bir yöntemle hallettim. Sıçrama yapmaya çalışıncaya dek hiçbir şeyin farkına varmayacaklar fakat iş işten geçmiş olacak. Bütün yakıtımız tek bir zincirleme reaksiyonla enerjiye dönüşecek ve hem biz hem Aratap hem de isyan gezegenine dair tüm bilgiler havaya uçacak.”

Biron gözleri fal taşı gibi açılmış bir vaziyette geri çekildi. “Bunu sahiden de yaptın mı?”

“Evet.” Gillbret yüzünü ellerine gömüp ileri geri sallanmaya başladı. “Hepimiz öleceğiz. Ölmekten korkmuyorum Biron ama yalnız olmaz. Yalnız olmaz. Yanımda birisi olmalı. Burada, seninle birlikte olduğuma minnettarım. Ölürken yalnız kalmak istemiyorum. Ama canımız yanmayacak; her şey bir anda olup bitecek. Canımız yanmayacak... yanmayacak.”

“Aptal!” dedi Biron. “Seni manyak! Her şeye rağmen yine de kazanabilirdik. Ama bundan kurtulamayız.”

Gillbret onu duymuyordu bile; tek işittiği kendi iniltile-riydi. Biron kapıya doğru koşturdu. “Gardiyan!” diye bağırdı. “Gardiyan!” Acaba saatleri mi kalmıştı, yoksa sadece birkaç dakikaları mı?

21

BURAYA MI?

Tyrannlı asker koridorda ayaklarını yere vura vura yaklaştı. “Geri çekil.” Sesi huysuz ve sertti.

Yüz yüze duruyorlardı. Geminin en alt katında yer alan ve yan yana duran iki hücre vazifesi gören küçük odaların kapısı yoktu. Onun yerine hem bir uçtan diğerine hem de yerden tavana dek uzanan bir güç alanı mevcuttu. Biron dokunduğunda onu hissedebiliyordu. Sanki son raddeye dek gerilmiş, lastik bir yüzey gibi hafif bir elastikiyeti vardı. Derken, ilk temasta çelik kadar sertleşmişçesine esnemeyi bıraktı.

Biron’ın elini karıncalandırıyordu. Delikanlı, güç alanının maddeleri tamamen durdurabildiğini ancak nöronik kamçılarının enerji ışını karşısında uzay kadar geçirgen olduğunu biliyordu. Ve gardiyanın elinde de bir kamçı vardı.

“Komiser Aratap’ı görmem gerekiyor,” dedi Biron.

“Bu yüzden mi gürültü ediyorsun?” Gardiyanın keyfi kaçtı. Gece vardiyası pek popüler değildi, ayrıca kart oyununda da kaybediyordu. “Işıklar yanınca ona haber veririm.”

“O kadar bekleyemem.” Biron kendisini çaresiz hissetti. “Çok önemli.”

“Beklemek zorundasın. Geri çekilecek misin, yoksa biraz kamçılanmak mı istiyorsun?”

“Bak,” dedi Biron, “yanımdaki adam Gillbret oth Hinriad.

Kendisi çok hasta, ölüyor bile olabilir. Eğer sırf sen yetkili kişiyle konuşmama izin vermediğin için geminizde bir Hinriad ölürse başın belaya girer.”

“Nesi var?”

“Bilmiyorum. Acele et, yoksa yaşamaktan mı bıktın?”

Gardiyan bir şeyler mırıldanıp oradan ayrıldı.

Biron mor renkli loş ışığın izin verdiği ölçüde adamın uzaklaşmasını izledi. Bir Sıçrama öncesinde enerji toplayan motorların gürültüsünü işitebilmek için kulak kabarttıysa da bir şey duyamadı.

Gillbret’in yanına döndü, onu saçlarından kavradı ve başını nazikçe geriye çekti. Sonra da adamın buruş buruş yüzündeki gözlerinin içinde baktı. Gillbret’in gözlerinde herhangi bir tanıma belirtisi yoktu; bakışlarından yalnızca korku okunuyordu.

“Kimsin sen?”

“Benim... Biron. Nasıl hissediyorsun?”

Gillbret’in kelimeleri idrak etmesi biraz zaman aldı. “Biron?” dedi şaşkınca. Ardından küçük bir yaşam kıpırtısıyla, “Biron! Sıçırıyorlar mı? Ölüm can yakmaz Biron,” diye ekledi.

Delikanlı, adamın başını bıraktı. Ona sinirlenmenin bir faydası yoktu. Sahip olduğu (veya sahip olduğunu sandığı) bilgi göz önüne alındığında bu büyük bir fedakârlıktı. Özellikle de onu tahrip ettiği için.

Yine de öfkeyle kıvranmadan edemiyordu. Neden Aratap’la konuşmasına izin vermiyorlardı? Neden onu dışarı çıkarmıyorlardı? Kendisini tekrardan enerji duvarının önünde buldu ve onu yumruklamaya başladı. Eğer karşısındaki şey bir kapı olsaydı onu kırıp çıkabilirdi; demir parmaklıklar olsaydı onları iki yana ayırabilir ya da yerlerinden sökebilirdi. Galaksi aşkına!

Ama karşısındaki bir enerji alanıydı ve hiçbir şey ona zarar veremezdi. Delikanlı tekrar bağırdı.

Ayak sesleri bir kez daha duyuldu. Biron açık duran ama aslında açık olmayan kapıya doğru koştu. Kimin yaklaştığını göremiyor, elinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Gelen yine gardiyandı. "Güç alanının yanından ayrıl!" diye bağırdı. "Ellerini önünde tut ve geri çekil." Yanında bir subay vardı.

Biron kendisine söylenileni yaptı. Gardiyan nöronik kamçısını kararlılıkla ona doğru tutuyordu. "Yanındaki Aratap değil," dedi Biron. "Ben Komiser'le konuşmak istiyorum."

"Eğer Gillbret oth Hinriad gerçekten hastaysa görmek isteyeceği kişi Komiser değil, bir doktor," dedi subay.

Güç alanı küçük bir mavi kıvılcım eşliğinde ortadan kalktı. Subay içeri girdi ve üniformasındaki sıhhiye rütbesi açıkça görüldü.

Biron onun önüne geçti. "Pekâlâ. Şimdi beni dinle. Bu gemi kesinlikle bir Sıçrama yapmamalı. Komiser bunu engelleyecek tek kişi, bu yüzden onu mutlaka görmem lazım. Beni anlıyor musun? Sen bir subaysın, Aratap'ı uyandırabilirsin."

Doktor bir kolunu şöyle bir sallayıp delikanlıyı kenara itmeye çalıştı fakat Biron ona vurdu. Tyrannlı acı dolu bir çığlık atıp, "Gardiyan, çıkar şu adamı buradan!" diye bağırdı.

Gardiyan öne çıktığı sırada Biron kendisini onun üstüne attı. Birlikte yere yuvarlandılar ve delikanlı bir eliyle rakibinin omzunu, diğeriyle de bileğini kavrayarak kamçısını kullanmasına engel oldu.

Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırlarken bir anlığına hareketsiz kaldılar, derken Biron gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. Sıhhiye subayı alarmı çalmak için koşarak yanlarından geçiyordu.

Biron rakibinin omzunu tutan diğer elini öne uzatıp subayı ayak bileğinden yakaladı. Kıvranıp duran gardiyan neredeyse kurtuluyordu, subay da çılgınca tekmeler savurmakla meşguldü ancak Biron her iki eliyle de çaresizce boğuşmaya devam

etti. Hem boynundaki hem de şakaklarındaki damarlar harcadığı çabadan ötürü dışarı fırladı.

Sihhiye subayı boğuk bir çığlık atarak yere düştü. Gardiyanın kamçısı ise takırtılı bir ses çıkarıp zeminde yuvarlandı.

Biron hemen silahın üstüne atılıp yerde yuvarlandı, sonra da dizlerinin ve bir elinin üstünde doğruldu. Diğer elinde kamçı vardı.

“Sakın sesinizi çıkarmayın,” dedi nefes nefese. “Çıtınız çıkmasın. Silahlarınızı atın.”

Tökezleyerek ayağa kalkan, tuniği yırtılmış vaziyetteki gardiyan ona nefretle baktı ve metal ağırlıklı, kısa bir plastik sopayı yere fırlattı. Doktor silahsızdı.

Biron sopayı da aldı. “Üzgünüm. Sizi bağlayabileceğim ya da ağzınızı kapatabileceğim bir şey yok. Zaten buna vaktim de yok.”

Nöronik kamçı iki kez çaktı. Önce gardiyan, sonra da doktor ızdırap verici bir acıyla kaskatı kesildi ve kütük gibi yere yığıldılar; kolları ve bacakları kamçı darbesi almadan önceki son konumlarını koruyor, bu da onlara grotesk bir görünüm katıyordu.

Biron olup bitenleri donuk, sessiz bir dalgınlıkla izlemekte olan Gillbret’a döndü. “Özür dilerim,” dedi delikanlı, “fakat seni de bayıltmam getirmem gerek Gil.” Böylece kamçı üçüncü kez çaktı.

Gillbret yanlamasına yere devrilirken yüzündeki dalgınlık ifadesi donup kaldı.

Güç alanı hâlâ devredişiydi, böylece Biron kolaylıkla koridora çıktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Ne de olsa uzay gemisinde vakit “geceydi” ve yalnızca muhafızlarla gece görevlileri ayaktaydı.

Aratap’ı arayacak vakti yoktu. Doğruca makine dairesine gitmesi daha iyi olurdu. Böylece yola koyuldu. Motorlar doğal olarak pruvanın tarafındaydı.

Üzerinde teknisyen kıyafeti olan bir adam yanından hızla geçip gitti.

“Bir sonraki Sıçrama ne zaman?” diye seslendi ona Biron.

“Yaklaşık yarım saat sonra,” dedi teknisyen, başını arkaya çevirerek.

“Makine dairesi ileride mi?”

“Rampanın tepesinde.” Adam ansızın ona doğru döndü.
“Sen de kimsin?”

Biron cevap vermedi. Nöronik kamçı dördüncü kez çaktı. Delikanlı yere devrilen bedenin üstünden atlayıp yoluna devam etti. Yarım saati kalmıştı demek.

Rampayı tırmanırken kulağına konuşma sesleri geldi. İlerideki ışık mor değil, beyazdı. Tereddüt etti, sonra da kamçıyı cebine sakladı. Meşgul olacaklardı; kimsenin ondan şüphelenmek için bir sebebi yoktu.

Hızlı adımlarla içeri girdi. İşittiği sesler, devasa madde-enerjisi dönüştürücülerinin etrafında aceleyle çalışan bir grup cüceden geliyordu. Odanın içi yüz binlerce küçük gözü andıran ve kendilerine bakma zahmetine katlananlarla bilgilerini paylaşan kadrınların ışığıyla parılıyordu. Neredeyse bir yolcu gemisi büyüklüğünde olan bu tip araçlar, Tyrannlıların küçük kruvazörlerinden hatırı sayılır derecede farklıydı. *Vicdansız*’ın bütün motorları otomatikti. Buradaysa bir şehrin enerji ihtiyacını karşılayacak kadar büyük motorlar vardı ve mütemadiyen denetlenmeleri icap ediyordu.

Biron makine dairesinin etrafından dolaşan, parmaklıkları bir balkondaydı. Bir köşede iki kişinin uçuşan parmaklarla bilgisayar kullandığı, küçük bir oda vardı.

Delikanlı o tarafa seğırtirken yanından geçen teknisyenler dönüp ona bakmadılar bile. Kapıdan içeri girdi. Bilgisayarların başında oturan ikili kafalarını kaldırıp Biron’a baktı.

“Ne var?” diye sordu biri. “Burada ne arıyorsun? İşinin başına dön.” Üzerinde teğmen rütbesi vardı.

“Beni dinleyin,” dedi Biron. “Hiperatomik motorlar sabote edildi. Onları tamir ettirmemiz lazım.”

“Bekle bir saniye,” dedi ikinci adam. “Seni daha önce de gördüm. Sen mahkûmlardan birisin. Yakala onu Lancy!” Ardından ayağa fırlayıp bitişikteki odaya doğru koştu.

Biron bilgisayar masasının üstünden atlayıp adamı tüneli-
nin kemerinden yakaladı ve onu geri çekti.

“Doğru,” dedi. “Ben mahkûmlardan biriyim. Widemoslu Biron. Ama söylediğim şey doğru. Hiperatomik motorlar sabote edildi. Eğer bana inanmıyorsanız onları kontrol ettirin.”

Teğmen kendisini nöronik kamçıya bakarken buldu. “Nöbetçi subayın ya da Komiser’in emri olmadan bunu yapamayız efendim,” dedi dikkatli bir şekilde. “Öyle bir şey yaparsak Sıçrama hesaplamalarını değiştirmemiz gerekir, bu da saatlerce gecikeceğimiz anlamına gelir.”

“Gidip yetkili birini bul o zaman. Komiser’i çağır.”

“İletişim aracını kullanabilir miyim?”

“Acele et.”

Teğmenin eli iletişim aracının parlak mikrofonuna doğru uzandı, derken ansızın yön değiştirip masanın sonundaki bir dizi düğmeye bastı. Geminin dört bir yanında alarm zilleri çalmaya başladı.

Biron hamle yapmakta çok geç kalmıştı. Plastik sopa teğmenin bileğine sertçe çarptı ve bir inilti koyuveren adam kolunu ovuşturarak geri çekildi. Ama olan olmuş, alarm verilmişti bir kere.

Muhafızlar her kapıdan balkona doluşuyordu. Biron kumanda odasından dışarı fırladı, balkonun her iki ucuna da şöyle bir baktı, ardından parmaklıkların üstünden aşağı atladı.

Diklemesine düştü ve yere değer değmez dizlerini bükerek yuvarlandı. Kolay bir hedef teşkil etmemek için yapabildiği kadar hızlı bir şekilde taklalar attı. Bir iğne-tüfek mermisinin

kulağının dibinden geçerken çıkardığı yumuşak fısıltıyı işitti, derken kendisini motorlardan birinin gölgesinde buldu.

Çömelir konuma geçip devasa makinenin bir köşesine sığındı. Sağ bacağı çok acıyordu. Geminin dış gövdesine yakın olduklarından yerçekimi burada daha fazlaydı ve çok yüksek bir yerden atlamıştı. Dizini fena burkmuştu. Bunun anlamı daha fazla kaçamayacağıydı. Eğer kazanacaksa bunu şu anda durduğu yerde yapacaktı.

“Ateş etmeyin! Silahsızım!” diye bağırdı. Önce gardiyan-
dan aldığı sopayı, sonra da kamçıyı makine dairesinin ortasına doğru fırlattı. İki silah işe yaramaz hâlde, herkesin görebileceği şekilde öylece yerde kaldı.

“Sizi uyarmaya geldim,” dedi Biron. “Hiperatomikler sabote edildi. Bir Sıçrama gerçekleştirdiğimiz takdirde hepimiz öleceğiz. Sadece motorları kontrol etmenizi istiyorum, hepsi bu. Eğer yanılıyorsam bu sadece birkaç saatinize mâl olacak. Ama haklıysam hayatınızı kurtarmış olacaksınız.”

“Gidip yakalayın şunu,” diye bağırdı biri.

“Beni dinlemek yerine canınızı göz göre göre tehlikeye mi atıyorsunuz yani?”

İhtiyatla yaklaşan pek çok ayaktan çıkan sesleri işitti ve geri çekildi. O sırada tam tepesinde bir ses duyuldu. Askerlerden biri motorun sıcak yüzeyine sanki yeni bir geline sarılırmışçasına, dikkatle tutunarak aşağıya, delikanlıya doğru kayıyordu. Biron bekledi; kollarını hâlâ kullanabilirdi.

Derken koca odanın dört bir yanında yankılanan, doğal olamayacak kadar gürültülü bir ses duyuldu. “Yerlerinize dönün. Sıçrama hazırlıklarını durdurun. Hiperatomikleri kontrol edin.”

Aratap’tı bu; genel anons tertibatı aracılığıyla konuşuyordu. “Delikanlıyı yanıma getirin,” diye emretti.

Biron onu yakalamalarına müsaade etti. Her iki yanında iki asker vardı ve sanki her an infilak edecekmiş gibi tutuyorlardı

onu. Normal yürümeye çalışsa da feci şekilde topallamasına engel olamadı.

Aratap yarı çıplaktı. Gözleri farklı görünüyordu: solgun, kısık, odaksız. Biron o anda Tyrannlının lenslerini çıkarmış olduğunu fark etti.

“Etrafı fena karıştırdın, Farrill,” dedi Komiser.

“Gemiye kurtarabilmek için bunu yapmam gerekiyordu. Muhafızları gönderebilirsin. Motorlar teftiş edildiğine göre başka bir şey yapmaya niyetli değilim.”

“Bir müddet daha burada kalacaklar. En azından teknisyenlerimden haber alınca dek.”

Böylece sessizce beklemeye başladılar; dakikalar bir türlü geçmek bilmedi. Derken ışıltılı bir “Makine Dairesi” yazısının üstündeki daire biçimli buzlu cam kırmızı kırmızı yanıp sönmeye başladı.

Aratap düğmeye bastı. “Rapor ver!”

Gelen cevap cızırtılı ve aceleciydi. “C sektöründeki hipermotomik motorlar tamamen sabote edilmiş. Tamirat işlemi başladı.”

“Sıçrama hesaplamalarını altı saat sonrası için tekrar yapın,” dedi Aratap. Dönüp Biron’a baktı. “Haklıymışsın,” dedi soğukkanlılıkla. Elinin bir hareketiyle muhafızlar onu selamladı, sonra da topuklarının üstünde arkaya dönüp odayı terk ettiler.

“Detaylar, lütfen,” dedi Komiser.

“Gillbret oth Hinriad makine dairesinde saklanırken motorlara kısa devre yaptırmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünmüş. Ne yaptığının farkında bile değil, bunun için onu cezalandırmamalıyız.”

Aratap başıyla onayladı. “Gillbret’ı yıllardır eylemlerinden sorumlu tutmuyoruz zaten. Bu yaşananlar ikimizin arasında

kalacak. Lâkin geminin havaya uçmasına engel olman merakımı ve ilgimi kabarttı. Haklı bir dava uğruna ölmekten korkmuyorsundur herhâlde?”

“Dava falan yok,” dedi Biron. “İsyan gezegeni diye bir yer de yok. Sana bunu daha önce de söyledim. Tekrar ediyorum, isyanın merkezi Lingane’di ve bunu zaten teyit ettiniz. Ben sadece babamın katilini bulmakla ilgileniyordum, Leydi Artemisia da istemediği bir evlilikten kaçıyordu. Gillbret ise delinin teki.”

“Ama Otokrat o gizemli gezegenin varlığına inanıyordu. Hatta bana bir şeyin koordinatlarını bile verdi!”

“Otokrat deli bir adamın hayallerine inanıyordu. Gillbret yirmi yıl kadar önce bir şey hayal etti. Otokrat da bunu baz alarak bu hayali gezegenin bulunabileceği beş muhtemel güneş sisteminin yerini hesapladı.”

“Yine de hâlâ kafama takılan bir husus var.”

“Neymiş o?”

“Beni ikna etmek için büyük çaba sarf ediyorsun. Sıçrama’yı yapar yapmaz tüm bunların doğru olup olmadığını kendi gözlerimle de göreceğim zaten. Beni isyan gezegenini aramaktan vazgeçirmek için çaresizce bir yönetime başvurmanız ve aranızdan biri gemiyi tehlikeye atarken başka birinizi de onu kurtarıyormuş gibi göstermeniz o kadar da imkânsız değil. O durumda şöyle düşünmem icap ederdi: Eğer gerçekten de öyle bir gezegen olsaydı genç Farrill geminin havaya uçmasına izin verirdi, çünkü o hem genç hem de kahramanca olarak gördüğü bir uğurda ölecek kadar romantik biri. Geminin yok olmasını engellediğine göre Gillbret sahiden de bir deli olmalı. O zaman isyan gezegeni diye bir yok demektir. Aramayı durdurup geri dönebilirim. Senin için fazla mı karmaşık oldu?”

“Hayır, seni alıyorum.”

“Ayrıca hayatımızı kurtarımanız Han’ın gözüne hoş görünecektir. Böylece hem kendinizi hem de davanızı da kurtarmış olacaksınız. Hayır delikanlı, ayan beyan ortada olan şeylere

inanmaya o kadar hevesli değilim. Bu Sıçrama'yı her hâlükârda yapacağız.”

“Buna bir itirazım yok,” dedi Biron.

“Soğukkanlısın,” dedi Aratap. “Bir Tyrannlı olarak doğman çok yazık.” Bunu bir iltifat olarak söylemişti. “Şimdi seni hücrene geri götüreceğ ve güç alanını yeniden aktifleştireceğiz. Küçük bir önlem.”

Delikanlı başını olumlu anlamda salladı.

Hücreye geri döndüklerinde Biron'ın bayılttığı gardiyan artık orada değildi. Ama doktor oradaydı ve hâlâ baygın vaziyetteki Gillbret'la ilgileniyordu.

“Daha uyanmadı mı?” diye sordu Aratap.

Komiser'in sesini işiten doktor olduğu yerde sıçradı. “Nöronik kamçının etkisi geçti Komiser. Fakat o yaşlı biri ve büyük stres altındaydı. İyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyorum.”

Biron içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Acısına aldırış etmeden diz çöküp Gillbret'in omzuna kibarca dokundu.

“Gil,” diye fısıldadı. Adamın beti benzi atmış, terle sıırılsıklam olmuş yüzünü endişeyle süzdü.

“Önümden çekil delikanlı,” dedi sııhhiye subayı, kaşlarını çatarak. Sonra da iç cebinden siyah renkli doktor cüzdanını çıkardı. “İyi bari, şırıngalar kırılmamış,” diye homurdandı.

Gillbret'in üstüne eğilip içi renksiz bir sıırıyla dolu olan şırıngayı adama tatbik etti. İğne adamın teninin derinliklerine battı ve ilacı otomatik olarak zerk etti. İşini bitiren doktor onu bir kenara attı ve hep birlikte beklemeye koyuldular.

Gillbret'in gözkapakları kırışıarak açıldı. Bir anlığına etrafına görmeyen gözlerle baktı. Nihayet konuştuğunda sesi bir fısıltıdan ibaretti. “Göremiyorum Biron, göremiyorum.”

Delikanlı tekrar yaklaştı. “Her şey yolunda Gil. Sen sadece dinlen.”

“İstemiyorum.” Doğrulup oturmaya çalıştı. “Sıçıyorlar mı Biron?”

“Az kaldı, çok az kaldı!”

“O zaman yanımda kal. Yalnız ölmek istemiyorum.” Parmakları dermansız bir şekilde onu kavradı, sonra da gevşediler. Başı gevşekçe geriye düştü. Doktor eğilip onu tekrar kontrol etti. “Çok geç kaldık. Öldü,” dedi doğrularak.

Biron’ın gözleri yakıcı yaşlarla doldu. “Üzgünüm Gil,” dedi. “Ama bilmiyordun. Anlamamıştın.” Kimse onu duymadı.

Sonraki saatler Biron için oldukça zorlu geçti. Aratap cenaze törenine katılmasına müsaade etmemişti. Gillbret’in na’sının geminin bir yerlerinde atomik bir fırında yakılacağını, kalıntılarının uzaya bırakılacağını ve atomlarının sonsuza dek yıldızlararası uzayın ince sislerine karışacağını biliyordu.

Artemisia ve Hinrik de orada olacaktı. Onu anlayacaklar mıydı? Arta, Biron’ın başka çaresinin olmadığını anlayacak mıydı?

Doktor yırtılan kaslarının daha hızlı iyileşmesi için ona bir kıkırdak aşısı enjekte etmişti ve dizinin acısı şimdiden neredeyse hissedilmez olmuştu. Öte yandan bu yalnızca fiziksel bir acıydı, görmezden gelinebilirdi.

Geminin Sıçrama yaptığına işaret eden o içsel rahatsızlığı hissetti, ardından en kötü an geldi çattı. Ya sahiden de asilerin merkezine varmışlarsa? Tyrannlılar bu bilgiyi anında ana gezegenlerine uçurur ve donanmalarını çabucak toplarlardı. Biron da isyancıları kurtarabileceğini ama ölmek için her şeyi berbat ettiğini bilmenin ıstırabını çekerek.

O karanlık saatlerde aklına tekrar şu meçhul belge geldi. Ele geçirmeyi başaramadığı evrak.

Belgenin herkesin aklına bu şekilde bir gidip bir gelmesi tuhaftı. Bir ara lafı geçiyor, sonra tekrar unutuluyordu. İsyan

gezegenini delicesine, hummalı bir şekilde aramalarına rağmen gizemli bir şekilde ortadan kaybolan o belgenin peşine düşün olmamıştı.

Yoksa sanıldığı kadar önemli bir şey değil miydi?

O anda Aratap'ın isyan gezegenini yalnızca tek bir gemiyle aradığını fark etti. Kendisine bu kadar çok mu güveniyordu acaba? Koskoca bir gezegene sadece bir gemiyle kafa tutmaya cüret edebilir miydi?

Otokrat belgenin bir yıl önce ortadan kaybolduğunu söylemişti. Peki şimdi kimdeydi?

Tyrannlılarda mıydı yoksa? Tek bir geminin bütün bir gezegeni yok etmesine imkân tanıyan bir belgeye sahip olabilirlerdi.

Eğer bu doğruysa isyan gezegeninin ne yerinin ne de gerçekliğinin bir önemi kalırdı.

Aradan bir süre geçtikten sonra içeri Aratap girdi. Onu gören Biron ayağa kalktı.

“Aradığımız yıldıza ulaştık,” dedi Komiser. “Sahiden de bir yıldız var. Otokrat'ın verdiği koordinatlar doğru çıktı.”

“Eee?”

“Ama gezegenleri araştırmanın lüzumu yok. Astrosefercilerimin dediğine göre bu yıldız bir milyon yıldan kısa bir süre önce bir novaymış. Etrafında hiç gezegen vardıysa bile çoktan yok olmuşlardır. Yıldız artık bir beyaz cüce; gezegeni olamaz.”

“Yani—”

“Yani haklıydın. Isyan gezegeni diye bir yer yok.”

22

ORAYA!

Ne yaparsa yapsın, Aratap içindeki hayal kırıklığı hissini silip atamıyordu. Bir süreliğine kendisi olmayı bırakmış, âdeta babasının yerine geçmişti. Şu son birkaç hafta boyunca Han'ın düşmanlarını yenmek için filolara komuta etmişti.

Ama bunlar yozlaşmış zamanlardı ve asi bir gezegenin olabileceği bir yerde hiçbir şey yoktu. Ortada ne Han'ın düşmanları vardı ne de fethedilebilecek bir gezegen. Aratap yalnızca bir Komiser olmaya, küçük sorunlarla ilgilenmeye mahkûm kalmaya devam edecekti.

Lâkin hayal kırıklığı işe yaramaz bir duyguydu. Hiçbir şey başaramazdı.

“Yani haklıydın. İsyan gezegeni diye bir yer yok,” dedi. Oturdu ve Biron’a da aynı şeyi yapmasını işaret etti. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Delikanlı vakur bir tavırla ona bakıyordu ve Aratap yalnızca bir ay önce tanışmış olmaları karşısında hafif bir hayrete kapıldı. Çocuk artık daha olgun, bir aylık sürenin bir insana yapabileceğinden daha yaşlıydı ve korkularını yenmişti. Giderek ahlaki çöküntü yaşıyorum, diye düşündü Aratap kendi kendine. Acaba kaçımız tebaamızın arasındaki bazı kişilere karşı yakınlık duymaya başlıyor? Kaçımız onların iyiliklerini istiyor?

“Direktör ile kızını serbest bırakacağım,” dedi Komiser.

“Doğal olarak siyasi açıdan zekice bir hareket bu. Aslına bakarsan, siyasi olarak kaçınılmaz bir hareket. Onları *Vicdansız*’la yollamayı düşünüyorum. Pilotları olmak ister misin?”

“Beni serbest bir bırakıyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Gemimi kurtardın, hayatımı da öyle.”

“Şahsi minnetinin devlet meseleleriyle ilgili eylemlerine etki edeceğinden şüpheliyim.”

Aratap gür bir kahkaha atmaktan son anda kurtuldu. Bu çocuğu *sahiden de* seviyordu. “O zaman sana başka bir sebep sunayım. Han’a karşı düzenlenen devasa bir komplonun izini sürdüğüm sırada tehlikeli biriydin. Ama ortada öyle bir komplo olmadığı ve elimizde lidersiz kalan Linganeli bir hizipten başka bir şey kalmadığı ortaya çıkınca tehlikeli biri olmaktan çıktın. Aslına bakarsan asıl tehlikeli olan seni ya da Linganeli esirleri yargılamak olur.

“Mahkemeleri Lingane’de, kontrolümüzün kısmen dışında gerçekleşecek. Kaçınılmaz olarak isyan gezegeni denen şu yerden bahsedecekler. Ve her ne kadar ortada öyle bir yer olmasa bile Tyrann tebaasının yarısı aksine inanacak ve ateş olmayan yerden duman çıkmaz diye düşünecekler. Onlara etraflarında toplanabilecekleri bir fikir, isyan etmek için bir sebep, gelecek için umut vermiş olacağız. Tyrann İmparatorluğu bu yüzyıl içerisinde isyanlarla başa çıkmak zorunda kalacak.”

“Yani hepimizi serbest mi bırakıyorsun?”

“Tam anlamıyla özgür olmayacaksınız çünkü hiçbiriniz tam anlamıyla bize sadık değilsiniz. Lingane’le kendi yöntemlerimizle ilgileneceğiz ve yeni Otokrat kendisini eskisinden çok daha sıkı bağlarla Hanlığa bağlı bulacak. Ortak Devlet diye bir şey artık olmayacak, böylece davaların Lingane’de görülmesine gerek kalmayacak. Hem komploya karışanlar hem de yakaladığımız Linganeliler Tyrann civarındaki gezegenlere

sürülecek ve böylece zararsız hâle getirilecekler. Sana gelince, Nephelos'a dönemeyeceksin. Kâhyalık makamını da geri alamayacaksın. Albay Rizzett'la birlikte Rhodia'da kalacaksın.”

“Gayet iyi,” dedi Biron. “Peki ya Leydi Artemisia'nın evliliği?”

“Durdurulmasını mı istiyorsun?”

“Evlenmeyi düşündüğümüzü bilmeni isterim. Bir ara buna engel olabileceğini söylemiştin.”

“Bunu söylediğimde bir şey başarmaya çalışıyordum. Neydi şu eski deyiş? ‘Âşığın ve diplomatın yalanında kusur olmaz.’”

“Ama bir yolu var Komiser. Tek yapmanız gereken saray erkanının güçlü bir üyesinin imparatorluk tebaasının önemli bir ailesiyle kuracağı evliliğin iktidar hırsına işaret edebileceğini Han'a iletmek. Hırslı bir Tyrannlı en az hırslı bir Linganeli kadar bir halk isyanı başlatabilir pekâlâ.”

Aratap bu kez kahkahasına engel olamadı. “Bizden biri gibi düşünüyorsun. Ama bu işe yaramaz. Tavsiyemi duymak ister misin?”

“Nedir?”

“Kızla hemen evlen. Şu şartlar altında bunu geri almak çok zor olur. Pohang'a başka bir kadın buluruz.”

Biron tereddüt etti, ardından tokalaşmak üzere bir elini Komiser'e uzattı. “Teşekkürler efendim.”

Aratap kendisine uzatılan eli kabul etti. “Zaten Pohang'ı hiç sevmem. Yine de unutmaman gereken bir şey var. Hırslarının seni yanlış yönlendirmesine izin verme. Direktör'ün kızıyla evlensen bile asla bir direktör olamazsın. İstedığımız tipte biri değilsin.”

Aratap, *Vicdansız*'ın viziekranda giderek küçülmesini izledi. Verdiği karardan memnundu. Delikanlı serbestti; Tyrann'a çoktan uzayaltı telsiz vasıtasıyla bir mesaj yollanmıştı bile.

Binbaşı Andros'un sinirden felç geçireceğine hiç şüphesi yoktu, ayrıca saraydakilerden bazıları Komiser'in görevden alınmasını talep edecekti muhakkak.

Gerekirse Tyrann'a dönebilirdi. Bir şekilde Han'ı görür ve kendisini dinlemesini sağlardı. Kralların Kralı bütün yaşananları göz önüne aldığında başka bir yol izlemenin mümkün olmayacağını görürdü. Böylece Aratap da tüm düşmanlarını bertaraf etmiş olurdu.

Vicdansız artık sadece parlak bir noktadan ibaretti ve Nebula'dan çıkarken etrafını saran yıldızlardan güçlkle ayırt edilebiliyordu.

Rizzett, Tyrann sancak gemisinin viziekranda giderek küçülmesini izledi. "Herif bizi sahiden de serbest bıraktı! Biliyor musunuz, eğer bütün Tyrannlılar onun gibi olsaydı gözümü kırpmadan onların filosuna katılırdım. Bu beni biraz üzüyor. Tyrannlıların ne tarz insanlar olduğuna dair kesin yargılarım vardı ama Aratap buna hiç uymuyor. Söylediklerimizi duyabiliyor mudur sizce?"

Biron gemiyi otomatik pilota aktarıp koltuğunu ona doğru çevirdi. "Hayır, tabii ki duyamıyor. Daha önce yaptığı gibi bizi hiperuzayda takip edebilir fakat üzerimize casus ışını yollayabileceğini sanmıyorum. Hatırlarsan bizi yakaladığı sırada hakkımızda tüm bildikleri dördüncü gezegende konuştuklarımızla sınırlıydı. Daha fazlasını bilmiyordu."

Artemisia pilot kabinine girip bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Gürültü etmeyin," dedi. "Babam sonunda uykuya dalabildi. Rhodia'ya ulaşmamız çok sürmez değil mi Biron?"

"Tek bir Sıçrama'yla varabiliriz Arta. Aratap hesaplamaları bizim için yaptırttı."

"Ellerimi yıkamam lazım," dedi Rizzett.

Adam kabinden çıkarken iki sevgili gözleriyle onu takip

etti, ardından birbirlerine sarıldılar. Delikanlı onu önce alından, sonra gözlerinden kibarca öptü. Sonra da ona daha da sıkı sarılarak dudaklarını buldu. Uzun süren, insanı soluksuz bırakan türden bir öpüşmeydi bu.

“Seni çok seviyorum,” dedi Arta.

“Ben de seni tarif edebileceğimden daha çok seviyorum.”

Bunu takip eden sohbetleri sıradan ama oldukça keyifliydi.

“Baban gezegene iniş yapmadan önce bizi evlendirecek mi?” diye sordu Biron sonunda.

Artemisia kaşlarını hafifçe çattı. “Ona güvertede hiç Tyrannlı olmadığından hem bu geminin kaptanı hem de Direktör olduğunu açıklamaya çalıştım. Ama bilemiyorum. Çok üzgün görünüyor, hiç kendinde değil. Biraz dinlensin, sonra yine denerim.”

Biron hafifçe güldü. “Endişelenme. Onu ikna ederiz.”

Rizzett geri dönerken ayaklarıyla mümkün olabildiğince çok ses çıkardı. “Keşke hâlâ bir römorkumuz olsaydı. Bu gemide derin bir nefes alabilecek kadar bile yer yok.”

“Birkaç saat içinde Rhodia’da oluruz,” dedi delikanlı. “Birazdan sıçrayacağız.”

“Biliyorum.” Adam kaşlarını çattı. “Ve ölene kadar Rhodia’da kalacağız. Şikâyet ettiğim falan yok, hâlâ hayatta olduğum için memnunum. Ama ne açıdan bakarsan bak aptalca bir son.”

“Henüz hiçbir şey sona ermedi,” dedi Biron usulca.

Rizzett ona baktı. “Her şeye baştan başlayabileceğimizi mi söylemek istiyorsun? Hayır, zannetmiyorum. Belki sen yapabilirsin fakat ben yokum. Bu iş için çok yaşlandım ve uğruna savaşağım bir şey kalmadı. Lingane hizaya sokulacak ve orayı bir daha asla göremeyeceğim. Sanırım beni en çok rahatsız eden şey de bu. Orada doğup büyüdüm ve bütün hayatımı o gezegende geçirdim. Başka bir yerde yarım kalırım. Sen gençsin, Nephelos’u unutursun.”

“Ana gezegenlerimizin dışında da hayat var Tedor. Geçmiş yüzyıllarda yaptığımız en büyük hatalardan biri bu gerçeği fark edemememizdi. *Bütün gezegenler bizim ana gezegenimiz.*”

“Belki, belki. Eğer bir isyan gezegeni olsaydı öyle olabilir-
di.”

“İsyan gezegeni *zaten* var, Tedor.”

“Bu tarz şakalar için havamda değilim Biron,” dedi adam, sertçe.

“Yalan söylemiyorum. Öyle bir gezegen *gerçekten* de var ve yerini biliyorum. Bunu haftalar önce de bilebilirdim, ekibimizin diğer üyeleri de öyle. Tüm gerçekler gözümüzün önünde duruyor. Bir süredir zihnimin kapısını çalıyor ama bir türlü içeri girmeyi başaramıyorlardı; ta ki uğradığımız dördüncü gezegende seninle birlikte Jonti’yi yendiğimiz ana dek... Beşinci gezegeni onun yardımı olmadan asla bulamayacağımızı söylediğini hatırlıyor musun? Söylediklerini anımsıyor musun?”

“Tam olarak mı? Hayır.”

“Galiba ben hatırlıyorum. Şöyle demişti: ‘Yıldız başına ortalama yetmiş ışık yılı küp düşüyor. Deneme yanılma yöntemine başvurarak, orayı bensiz bulmaya kalkışırsanız herhangi bir yıldızla rastlama olasılığınız iki yüz elli katrilyonda bir demektir. *Herhangi* bir yıldız!’ Sanırım gerçeği o anda kavradım. Jetonun düştüğünü kafamın içinde duyabiliyordum.”

“Ben hiçbir şey duymuyorum. Sanırım biraz açıklaman gerekecek.”

“Ne demek istediğini anlayamıyorum Biron,” dedi Artemisia.

“Gillbret’in da bu olasılıkları aşması gerektiğini göremiyor musunuz?” diye sordu delikanlı. “Hikâyesini siz de hatırlıyorsunuz. Gemisine bir meteor çarpıyor, yönünü değiştiriyor ve bir dizi Sıçrama’nın ardından kendisini bir güneş sisteminin içinde buluyor. Böyle bir şey ancak bir dizi inanılamayacak kadar imkânsız tesadüf sonucunda gerçekleşir.”

“O zaman tüm bunlar *sahiden de* deli saçması demektir ve isyan gezegeni diye bir yer de yoktur.”

“Tabii eğer bir güneş sistemine denk gelmesini daha inanılır kılan bir şart yoksa. Ve öyle bir şart var. Hatta öyle bir koşul dizisi var ki –ama sadece bir tane– bir sisteme denk gelmemesi kaçınılmaz olurdu.”

“Yani?”

“Otokrat’ın yürüttüğü mantığı düşünün. Gillbret’in gemisinin motorları zarar görmemişti, dolayısıyla hiperatomikler de. Başka bir deyişle Sıçramaların uzunluğu değişmemişti. Sadece yönleri değişmiş ve böylece Nebula’nın engin boşluğundaki beş yıldızdan birine denk gelmişti. Nereden bakarsanız bakın böyle bir şey olanaksız.”

“Peki sence ne oldu?”

“Ne olacak? Geminin ne gücünde ne de yönünde bir değişiklik yaşandı. Yönünün değiştiğini farz etmek için geçerli bir sebebimiz yok. Bu sadece bir tahmindir. Ya gemi sadece asıl rotasını takip ettiyse? Bir güneş sistemini hedef almıştı, dolayısıyla da bir güneş sistemine vardı. Olasılıklar işin içine hiç girmedi.”

“İyi ama geminin hedef aldığı sistem–”

“–Rhodia’nın bulunduğu güneş sistemiydi. Yani Rhodia’ya gitti. Bunda anlaşılmayacak ne var?”

“Ama o zaman isyan gezegeni vatanımda demektir! Bu imkânsız.”

“Neden imkânsızmış? Asiler Rhodia Sistemi’nde bir yerlerde. Bir şeyi saklamanın iki yolu vardır. Onu kimsenin bulamayacağı bir yere koyabilirsiniz, örneğin Atbaşı Nebulası’na. Ya da kimsenin aramayı düşünemeyeceği bir yere, gözlerinin tam önüne koyarsınız.

“İsyan gezegenine indikten sonra Gillbret’in başından geçenleri bir düşünsenize. Sağ salım bir şekilde Rhodia’ya geri yollandı. Bunu Tyrannlılar gemiyi aramaya kalkışıp gezegene

tehlikeli bir biçimde yaklaşırlar diye yaptıklarını düşünmüştü. İyi ama o zaman onu neden hayatta bıraksınlar ki? Gemi geri döndüğünde Gillbret da ölü bulunsaydı hem amaçlarına yine ulaşmış olur hem de Gil'in konuşmasına engel olurlardı, ki Gillbret sonunda gördüklerini başkalarına da anlattı.

"Bu da isyan gezegeninin Rhodia Sistemi'nde olduğunu gösteren bir başka etmen. Zira o bir Hinriad'tı; hayatına Rhodia'dan başka nerede böylesine bir hürmet gösterilir ki?"

Artemisia'nın elleri düzensiz bir şekilde kasılmaya başladı. "Eğer bu söylediklerin doğruysa babam büyük bir tehlikede demektir."

"Yirmi yıldır öyle zaten," dedi Biron. "Ama düşündüğün şekilde değil. Gillbret bir keresinde bana hevesine düşkün ve işe yaramaz biriymiş gibi numara yapmanın ne kadar zor bir şey olduğundan, arkadaşlarının yanında veya tek başınayken bile bunu sürdürmek zorunda kaldığından bahsetmişti. Aslında zavallı dostumuz daha çok kendini acındırıyordu elbette. Çünkü böyle bir zorluğu ciddi anlamda yaşamadı. Senin yanımdayken gerçek kişiliğini kolaylıkla sergileyebiliyordu Arta. Aynı şeyi Otokrat'ın karşısındayken de yaptı. Hatta tanışalı çok olmamasına rağmen gerçek yüzünü bana da gösterme gereği duydu.

"Ama gerçekten önemli bir durum söz konusu olduğunda sanırım böyle bir yaşam sürmek mümkün. Bir adam öz kızına dahi yalan söyleyerek, Tyrannlıların eksiksiz güvenini kazanmak için onun korkunç bir adamla evlenmesine göz yumarak, yarı deli biri gibi görünerek yaşayabilir..."

Artemisia boğuk bir sesle araya girdi. "Bunu gerçekten kastediyor olamazsın!"

"Başka bir mantıklı açıklaması yok Arta. Baban yirmi yıldır Direktörlük yapıyor. Rhodia tüm bu süre zarfında Tyrannlıların bahsettiği sınırlarını durmadan güçlendirdi çünkü Hanlık onun güvenilir biri olduğunu düşünüyor. Hinrik herkesin gö-

zünde son derece zararsız olduğundan yirmi yıldır rahatça bir isyan tertip ediyor.”

“Söylediklerin yalnızca bir tahminden ibaret Biron,” dedi Rizzett, “ve bu tür tahminler en az daha öncekiler kadar tehlikeli.”

“Bu seferki tahmin değil,” dedi delikanlı. “Son konuşmamızda Jonti’ye babama ihanet eden hainin Direktör değil, kendisi olduğunu çünkü babamın Hinrik gibi birine sır verecek kadar aptal olmadığını söylemiştim. Ama babamın yaptığı şey tam olarak buydu ve bunu o zaman da biliyordum. Gillbret, Jonti’nin komplodaki rolünü babamla Hinrik arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olarak öğrenmişti. Bu bilgiyi başka şekilde elde etmesi imkânsız.

“Öte yandan her madalyonun iki yüzü vardır. Babamın Jonti için çalıştığını ve Direktör’ü kendi saflarına katmaya çalıştığını düşündük. Peki ama ya aslında Direktör için çalışan bir casussa ve Jonti’nin organizasyonundaki asıl rolü, isyan gezegeninin yirmi yıllık dikkatli planlamalarının Lingane’in zamansız bir hamlesiyle mahvedilmesini engellemekse?

“Gillbret motorlara kısa devre yaptırdığında Aratap’ın gemisini kurtarmak için neden bu kadar çabaladım sanıyorsunuz? Bunu kendim için yapmadım. O sıralarda Aratap’ın hiçbir koşul altında beni serbest bırakacağını düşünmüyordum. Senin için de yapmadım Arta. Direktör’ü kurtarmak için yaptım. Aramızdaki en önemli kişi o. Zavallı Gillbret bunu anlayamadı.”

Rizzett başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama tüm bunlara inanmam çok zor.”

Odada yeni bir ses duyuldu. “İnansanız iyi olur çünkü hepsi doğru.” Direktör kapının hemen önünde duruyor, hüzünlü bakışlarla onları süzüyordu. Sesi değişmişti sanki; net ve kendinden emin çıkıyordu.

Artemisia ona doğru koştu. “Baba! Biron diyor ki—”

“Ne dediğini duyduğum.” Elinin kibar hareketleriyle kızının saçlarını uzun uzadıya okşadı. “Hepsi doğru. Ve bunu saklamak için bir Tyrannlıyla evlenmene bile göz yumacaktım.”

Genç kız neredeyse utangaç bir tavırla geri çekildi. “Sesin kulağa çok farklı geliyor. Sanki—”

“Sanki baban değilmişim gibi,” dedi adam, üzgünce. “Uzun sürmeyecek Arta. Rhodia’ya döndüğümüzde her zaman tanıdığın adam olmaya geri döneceğim. Bunu kabullenmek zorundasın.”

Teni genellikle kızıla çalan Rizzett beti benzi atmış bir suratla adama bakıyordu. Biron ise nefesini tutmuştu.

“Buraya gel Biron,” dedi Hinrik.

Bir elini delikanlının omzuna koydu. “Bir süre önce hayatını feda etmeye hazırdım delikanlı. Aynı şey gelecekte yine olabilir. Belirli bir güne kadar ikinizi de koruyamam. Rolümün dışına çıkmam mümkün değil. Beni anlıyor musunuz?”

İkisi de başlarını olumlu anlamda salladı.

“Ne yazık ki,” diye devam etti Hinrik, “olan oldu. Yirmi yıl önce bugünkü kadar katılaşmamıştım. Gillbret’i öldürmelerini emretmem gerekirdi fakat yapamadım. Ve bu yüzden isyan gezegeninin varlığı ve benim de onun lideri olduğum artık biliniyor.”

“Bunu sadece biz biliyoruz,” dedi Biron.

Hinrik acı acı gülümsedi. “Genç olduğun için öyle sanıyorsun. Aratap’ın senin kadar akıllı olmadığını mı düşünüyorsun? Isyan gezegeninin yerini ve liderini tespit etmeni sağlayan bilgiler onda da var ve mantık yürütme konusunda o da en az senin kadar yetenekli. Daha yaşlı olması onu yalnızca daha dikkatli kılıyor. Ve ciddi sorumlulukları var. Emin olmak zorunda.

“Seni sadece duygusal sebeplerden ötürü mü serbest bıraktığını sanıyorsun? Hayır, daha önce neden bıraktıysa şimdi de o yüzden bıraktı: beni yakalayabilmek için.”

Biron'ın yüzü soldu. "O zaman Rhodia'yı terk mi etmeliyim?"

"Hayır. Bu çok vahim bir hareket olur. Gezegeni terk etmek için mantıklı bir sebebin yok, gerçek dışında. Benimle kalırsan muallakta kalmaya devam ederler. Planlarım neredeyse tamamlandı. Aşağı yukarı bir yıl kaldı."

"Ama bilmediğiniz bazı gerçekler var Direktör. Örneğin şu belge meselesi—"

"Babanın aradığı belge mi?"

"Evet."

"Baban bilmesi gereken her şeyi bilmiyordu evlat. Bu bilgilerin herkes tarafından bilinmesi güvenli değil. Eski Kâhya belgenin varlığını kütüphanemdeki bilgilerden yola çıkarak, tek başına öğrendi. Hakkını vermem lazım, önemini hemen kavradı. Ama eğer bana danışsaydı o belgenin artık Dünya'da olmadığını babana söyledim."

"Aynen öyle efendim. Tyrannlıların elinde olduğuna eminim."

"Ama değil. Belge *bende*. Onu yirmi yıldır saklıyorum. İsyan gezegenini kurmama neden olan ve Tyrannlıları yendiğimiz takdirde kazandıklarımızı elimizde tutabileceğimi inanmamı sağlayan şey de zaten o."

"O zaman o bir silah?"

"Hem de galaksideki en güçlü silah. Hem Tyrannlıları hem de bizi yok edecek fakat Nebula Krallıkları'nı kurtaracak. Tyrannlıları o olmadan da yenebiliriz belki ancak tek yaptığımız feodal bir despotluğun yerine yenisini getirmek olur. Ve Tyrannlıları yıkmak için nasıl komplolar kuruluyorsa bize karşı da öyle komplolar kurulur. Bizim de onların da demode siyasi sistemler çöplüğüne atılmamız gerek. Tıpkı bir zamanlar Dünya'da olduğu gibi, yetişkinliğe adım atma vaktimiz geldi çattı ve bunun için yeni bir tür hükümet gerekecek. Galakside daha önce eşi benzeri görülmemiş bir yönetim şekli. Ne

Hanlar ne Otokratlar ne Direktörler ne de Kâhyalar olacak.”

“Uzay aşkına,” diye kükredi Rizzett aniden. “Ne olacak peki?”

“Halk.”

“Halk mı? İyi de onlar bizi nasıl yönetebilir ki? Kararların alınabilmesi için yetkili biri olmak zorunda.”

“Bir yolu var. Elimdeki belge bir gezegenin küçük bir bölümü için hazırlanmış fakat genişletilip bütün galaksiye uyarlanabilir.” Direktör gülümsedi. “Şimdi, gelin bakalım çocuklar. Artık nikâhınızı kıyabilirim. Bu saatten sonra pek bir zararı olmaz.”

Biron genç kızın elini sıkıca tuttu, Artemisia da ona gülümsedi. Vicdansız daha önceden hesaplanan Sıçrama’sını gerçekleştiren içlerinde tuhaf bir sancı hissettiler.

“Başlamadan önce, efendim,” dedi Biron. “Az önce sözünü ettiğiniz şu belgeden biraz daha bahsedebilir misiniz? Böylece merakımı gidermiş olurum ve Arta’dan başka bir şey düşünmek zorunda kalmam.”

“Anlatsan iyi olur baba. Dalgın bir damada katlanamam,” dedi genç kız, gülerek.

Hinrik gülümsedi. “Evrakta yazanları ezbere biliyorum. Dinleyin.”

Böylece, Rhodia güneşi viziekranda parlarken Hinrik biri hariç galaksideki tüm gezegenlerden daha yaşlı –çok daha yaşlı– olan o kelimeleri tekrar etti.

“Biz Birleşik Devletler halkı olarak, hem kendimiz hem de gelecek kuşaklar için daha kusursuz bir birlik oluşturmak, adaleti sağlamak, ülke içerisinde huzuru güvence altına almak, ortak savunmayı gerçekleştirmek, genel refahı artırmak ve özgürlüğün nimetlerini korumak için bu anayasayı tesis ve takdir ediyoruz...”*

* Amerika Birleşik Devletleri anayasasının giriş bölümü. –çn

SONSÖZ

Toz Gibi Yıldızlar, ilk kez 1950 yılında yazılıp yayımlandı. O zamanlar gezegenlerin atmosferleri hakkında şimdiki kadar çok şey bilmiyorduk. On yedinci bölümde nitrojen ve oksijen içeren fakat karbondioksit yoksunu olan ölü bir gezegenden bahsediyorum. Üzerinde yaşam bulunmayan “D-tipi” (Dünya benzeri, küçük ve kayalık olan ve güneşine nispeten daha yakın bir konumda bulunan) bir gezegenin bir atmosferi varsa nitrojen ve karbondioksit içereceği fakat oksijeninin bulunmayacağı bugün açıkça görülüyor.

Kitabın büyük bir bölümünü baştan yazmadan on yedinci bölümü uygun bir biçimde değiştirmem mümkün değil, o yüzden bu hususta bir gözünüzü kapamanızı ve kitabın keyfine varmanızı (tabii eğer keyif alıyorsanız) rica ediyorum.

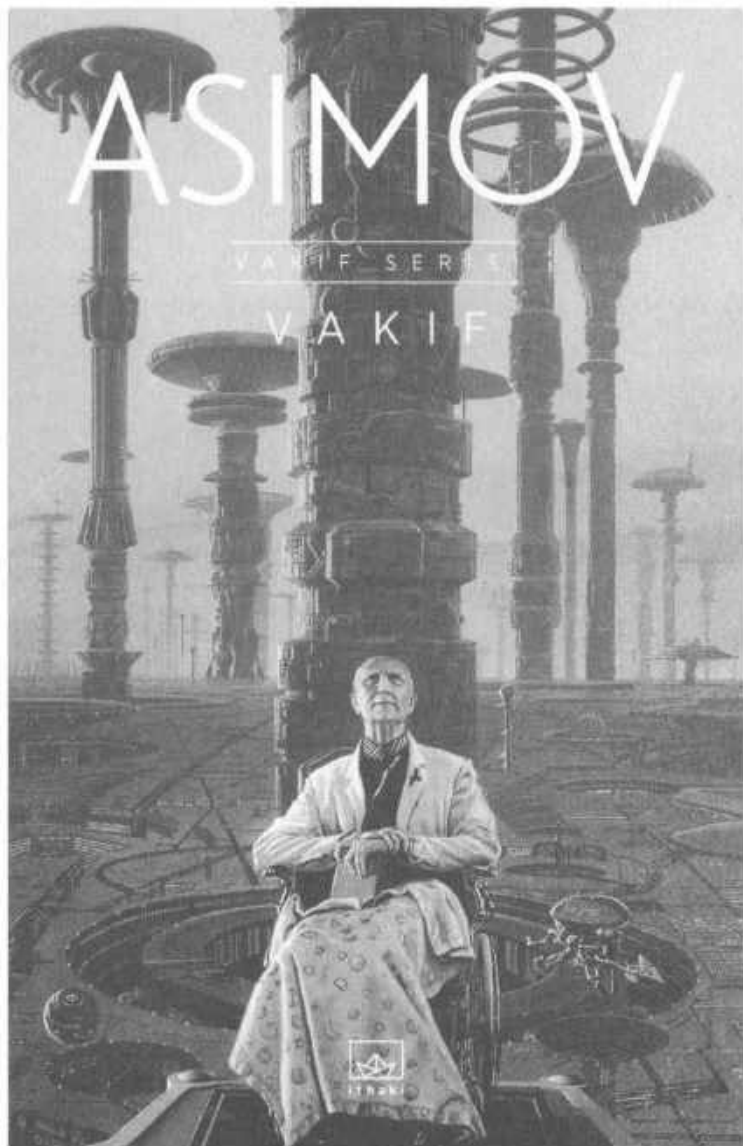
Isaac Asimov

Kasım, 1982

ASIMOV

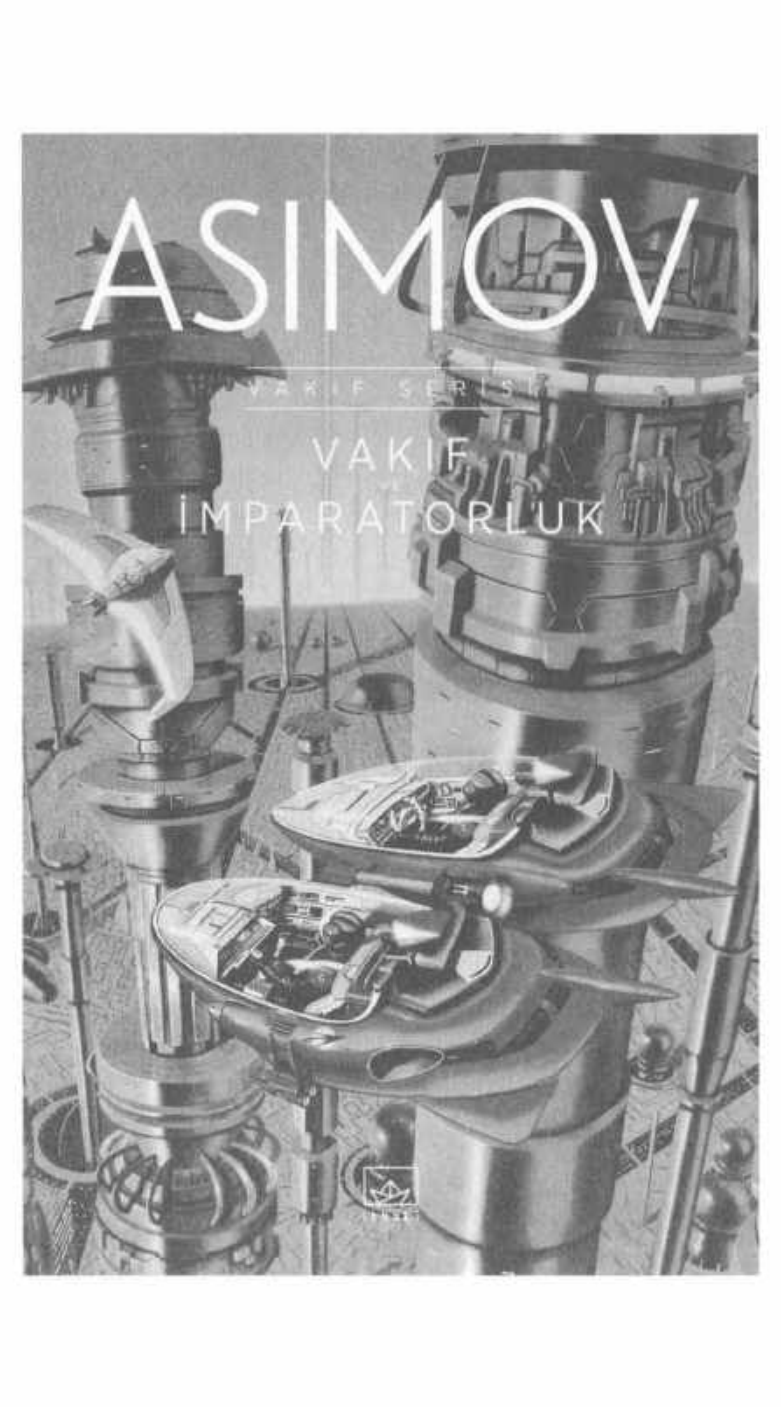
VAKIF SERİSİ

VAKIF

İTİHAK

ASIMOV

VAKIF SERİSİ

VAKIF
İMPARATORLUK

ASIMOV

VAKIF SERİSİ

İKİNCİ VAKIF

ATLANTIS

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

ISAAC ASIMOV
BEN, ROBOT

ithaki

ASIMOV

GALAKTİK İMPARATORLUK SERİSİ

1950'li yılların başında, daha sonra en şöhretli serileri **Vakıf** ve **Robot**'a öncülük edecek **Gelecek Tarihi** öykülerini yazdıktan hemen sonra Isaac Asimov ilk romanlarını kaleme aldı. Artık hem okurlara hem de yayıncılık dünyasına kendini kabul ettirmiş büyük ustanın neredeyse tüm külliyatına egemen olan Galaktik İmparatorluk evreninin ilk uzun kurguları da böylece ortaya çıktı. Nükleer katliamın Dünya'yı yerle bir etmesinden binlerce yıl sonrasını anlatan **Galaktik İmparatorluk Serisi**, insanlığın galaktik medeniyet ve ilk Galaktik İmparatorluk'un doğuşuna uzanan yolculuğunun başlangıcı.

Tyrannılar, Atbası Nebulası'ndaki elli gezegeni kontrolleri altına almışlardı. Gezegenlerin yöneticileri Tyrann gezegenindeki efsanevi taş sarayında yaşayan Tyrann Hanı'na koşulsuz şekilde boyun eğmişlerdi. Dünya Üniversitesi'ndeki son gününde bir sulkasttan son anda kurtulan, Widemos Kâhyası'nın oğlu Biron Farrill kendisini hiç ummadığı bir durumda, Tyrannılar'a karşı düzenlenen bir baskaldırının ortasında bulur. Biron, tutuklandığını öğrendiği babasının izini sürmek ve hayatta kalmak için Rhodia'ya doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Gezegenlerin kaderini belirleyecek düşmanlar, kompolar ve dostlar orada kendisini beklemektedir.

Çeviren:
M. İhsan Tatari

ithaki

İthakiyayınları
İthakiyayınları
İthakiyayınları

ASIMOV
KİTAPLIĞI

www.ithaki.com.tr
İtemet 5009
www.itsnokka.com

25 TL

9 786853 755268